

Đôi Loạn Nghịch Luân

Contents

Đôi Loạn Nghịch Luân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	25
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19	76
20. Chương 20	80
21. Chương 21	84
22. Chương 22	88
23. Chương 23	92

Đôi Loạn Nghịch Luân

Giới thiệu

Đại ca ôn nhu nhất mực cưng chiều nàng: “Huynh là người thương Linh Nhi nhất trên đời!” Cũng là

1. Chương 1

Trung tuần mùa thu trăng sáng rực rỡ rọi sáng nền trời đêm đen tuyền huyền hoặc. Không khí thanh mát kéo theo tiếng ồn nhộn nhịp của hoa đăng không làm đêm thành tĩnh mịch. Muôn sắc đèn hoa đủ loại đủ kiểu tha hồ cho người dân Vạn An nhìn ngắm mừng lễ hội trung thu.

Trên là dãy đèn dọc bờ cho mọi người thưởng thức. Dưới là thủy đăng lớn đặt nổi trên mặt nước tỏa sức lung linh. Nam nữ cùng nhau dự hội vui như xuân đến.

Bên kia lối bờ nhiều người cùng thả đèn trôi theo dòng nước mang theo lời nguyện cầu của mình. Khi đèn trôi ra xa được tới cửa biển thì nguyện vọng ấy càng sớm thành hiện thực.

Dáng vẻ xinh xắn bước nhẹ xuống thềm rêu thật cẩn thận, tay nàng cầm theo một chiếc hồng liên đã thấp sáng. Nhiều người nhìn nàng, có kẻ nhỏ lời chỉ trích áo lụa thượng phẩm của nàng, kẻ cũng mỉm cười với nàng đủ thật đủ giả. Dầu ai thật tâm ai a dua xua nịnh thì Linh Nhi cũng cười đáp lại không tiếc rẻ.

Khi nàng cười lên ai có thâm cừu đại hận cũng phải yếu lòng cho xem.

Mi cong mắt tròn, gương mặt xinh xắn vạn phần khả ái. Khi nàng cười lên, hai má phúng phính hồng hồng, thêm mấy chiếc răng có phần trông như một chú thỏ con đáng yêu. Khó trách ở Vạn An không ai tôn nàng làm mỹ nhân nhưng đều phải mệnh danh nàng là Cao khả nhi khó ai khả ái bằng.

Nàng chính là Cao Linh Nhi – tiểu thư Cao gia giàu có, quyền lực bậc nhất Vạn An. Lụa của Cao gia không phải ai cũng có thể mua nổi. Cả hoàng thất còn đặt hàng riêng loại lụa mềm mỏng nhưng chắc đẹp tinh tế của nhà nàng. Chính vì thế họ ganh tị hay nịnh bợ thì cũng vì Cao gia nhà nàng giàu có mà ra.

Hôm nay nàng vẫn như mọi ngày mặc áo lụa vải dệt Cao gia nhà mình với hai lớp cần hoa hiếm có nên cô nương nào cũng trầm xuýt xoa. Tóc nàng mềm mại tết nhẹ một nửa, xả nhẹ một nửa với một dây nơ lụa lam thanh làm điểm nhấn. Giữa đêm thu rực rỡ thế này nàng càng nổi bật hơn.

Nhìn đèn trôi xa, Linh Nhi hài lòng mong nguyện ước sẽ thành sự thật. Phụ mẫu khỏe mạnh, cả nhà nàng sẽ luôn vui vẻ như vậy.

Chợt từ sau Thọ Hiên thở dồn chạy đến gần nàng. Linh Nhi nhìn thấy huynh ấy liền trở mặt giận ngay. Hấn thở dồn nói không khác trên rĩ là bao nhiêu...

- Huynh xin lỗi! Tại... – Thọ Hiên chưa kịp biện hộ xong nàng đã giận dỗi làm ngơ bước lên bờ trước.

Thọ Hiên vội vã chạy theo sau năn nỉ...

- Giận huynh hả? Huynh không cố ý đâu Linh Nhi! – Bộ mặt của Thọ Hiên thật khổ sở ai nhìn cũng thấu nhưng nàng vẫn giận hờn.

- Hẹn huynh ở đầu đình, bắt muội chờ cả nửa canh giờ nên phải tự đi thả đèn một mình nè!

Nàng cao giọng tỏ ra bị bỏ rơi nhưng Thọ Hiên nhú mày hỏi lại ngay.

- Mạnh Kỳ mà lại cho muội đứng chờ huynh một mình sao? Huynh không tin!

Giờ đến phiên Linh Nhi bị hờ hững. Quả là ngoài đại ca, chỉ còn Thọ Hiên là hiểu rõ nàng nhất. Ai bảo cha định hôn ước cho cả hai từ nhỏ, Thọ Hiên là hôn phu cũng là người chơi thân với nàng nhất.

Giờ bị nhìn thấu nên nàng hơi nhìn lên trời nói lại không chút ngượng mặt...

- Ủh thì muội không chờ huynh một mình nhưng cũng là chờ. Huynh không thấy muội đi thả đèn một mình sao! Đến trễ chịu tội đi Hiên ca!

Bộ dạng của nàng không lúc nào không làm Thọ Hiên mỉm cười vui vẻ. Năm nay nàng tròn mười bảy rồi, hẳn thật muốn xin thành thân sớm với nàng để thôi nỗi nhớ nhưng mỗi khi phải chia tay về hai nhà khác nhau.

Gia thế của Bát Thọ Hiên không thua gì Cao gia nhà nàng. Thương buôn của nhà Thọ Hiên làm ăn rất lớn cả ở những nước lân bang còn có tiếng tăm. Ai cũng nói cả hai nhà kết thông gia thật là ngôn đẳng hộ đối. Nhất là Thọ Hiên rất ưng ý với cuộc hôn nhân sắp đặt này.

Hắn vui vẻ từ sau xòe ra một túi giấy. Ngay lập tức Linh Nhi hết tỏ ra giận hờn nhào đến ngay...

- Có phải kẹo mật không?

- Hi... vì đợi lấy thứ này cho muội nên huynh đến trễ nè!

Nàng thích đến muốn nhảy cẫng lên vì túi kẹo. Kẹo mật là cống phẩm hiếm chỉ có ở vùng cao Liên Khiết mà thôi. Thọ Hiên biết nàng thích nên không ngại cho gia nhân tìm mua cho bằng được.

- Cám ơn Hiên ca!

Nàng chu môi hun má một cái khiến Thọ Hiên cười thật tươi không uống công chút nào. Ai cũng biết cả hai là phu thê tương lai với nhau nên chỉ mỉm cười.

Linh Nhi không thêm giận nữa vì có kẹo rồi. Cả hai dạo quanh ngắm đèn hoa đăng. Năm nay sắc đèn lung linh lộng lẫy không kém gì mọi năm trước. Ngưu lang – Chức nữ, khổng tước hay là mục đề câu cá đều trang trí lên đèn thật tinh tế. Linh Nhi say sưa ngắm đèn còn Thọ Hiên thì thích ngắm mỗi mình nàng đã đủ lắm rồi.

Phía cuối đường ven bờ sông là đình thành hoàng có sân lớn sẽ tổ chức múa hát và thả đèn trời. Rõ ràng nơi đó tập trung hơi nhiều nữ nhi hơn nơi khác thật là bất thường. Linh Nhi lập tức chen lấn cố chui vào trong đám đông làm Thọ Hiên hoảng lên theo không kịp. Nàng nhỏ con dễ chen vào còn Thọ Hiên to như vậy chẳng biết làm sao.

Nữ nhân đông như vậy cốt để tận mắt xem đề thơ trên đèn lớn năm nay. Mấy năm trước thường chỉ có các trưởng lão làm việc này nên không ai thêm xem nhưng năm nay khác rồi mới sinh ra cơ sự chen lấn này.

Nam nhân vận áo gấm sang trọng màu lam nhạt tỏ ra khí chất hơn người. Dáng người cao ráo, tay trái chấp sau lưng, tay phải cầm bút lớn đề thơ không tỏ ra quá căng thẳng nhưng từng chữ vuông vức đẹp không sai sót gì. Gia nhân bên cạnh cầm nghiên mực cho công tử viết sắp xong bài tình thơ truyền thống lên đèn.

Xung quanh các trưởng lão lớn tuổi vô cùng vừa ý. Các nữ nhân ngắm nhìn tận mắt lại càng ngưỡng mộ. Linh Nhi sau nhiều cố gắng cũng đã chui vào đứng gần nhất nhìn y.

Khi tập trung gương mặt rất đổi lạnh lùng kia càng trở nên khó tính hệt như phụ thân vậy, tuy không thích lắm bằng lúc y cười nhưng Linh Nhi vẫn nhìn bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Thọ Hiên cuối cùng cũng chen vào sau nhìn thấy nàng ngắm người đề thơ không rời như vậy có muốn bực mình ganh tị cũng không có quyền ngăn nàng. Bởi vì đó chính là Cao Mạnh Kỳ – đại thiếu gia của Cao gia, cũng chính là đại huynh của Linh Nhi. Nàng từ bé đã bám đại ca như sam làm sao Thọ Hiên khiến nàng ngưỡng mộ mình được như Mạnh Kỳ chứ.

Cuối cùng cũng viết xong bài thơ dài không gì sai hay nét nào bị lệch. Năm nay chọn Cao công tử đề thơ thật không khiến người lớn thất vọng. A Thuần – hầu cận của Mạnh Kỳ vừa giúp công tử cất nghiên viết thì Linh Nhi và Thọ Hiên đã treo lên phía bên ngoài.

- Đại ca!

- Mạnh Kỳ!

Tuần mâu mang chút sắc bén lạnh lùng nhìn ra phía ngoài có hai đứa đang nhảy cẫng lên gây sự chú ý của mình. Các cô nương vì tâm mất Cao công tử đổi hướng đồng loạt đổ thẹn hi vọng sẽ lọt vào hướng ngắm của chàng.

Tiếc thay y có nhìn vẫn rất thờ ơ, môi cân đối không biết nhướn miệng lên cười đáp là gì đã tự ý xoay đi khiến Linh Nhi và Thọ Hiên yếu xìu vì lại bị Mạnh Kỳ không đáp lại nữa rồi.

Ở Vạn An ai cũng biết Cao Mạnh Kỳ tuần tú bất phàm, dáng vẻ cuồng hút khó cưỡng lại từ nhỏ đã ngoan ngoãn thông minh, lớn lên biết phụ cha tiếp quản kinh doanh trong nhà vô cùng hoàn hảo. Nếu như không

có cái khuyết điểm lớn kia chính là khá lạnh nhạt với mọi người mọi chuyện thì tốt hơn rồi. Thấy được Mạnh Kỳ cười là một chuyện vô cùng khó khăn, còn bị y làm ngơ thì vô cùng thường xuyên để có nha.

Nhưng dù thế nào thì với Linh Nhi y hoàn toàn trái ngược. Nàng hơn hở mặc kệ đại ca mặt lạnh vẫn chạy lại ôm lấy cánh tay. Các cô nương thâm than ngẩn thờ dài mong cũng được làm tiểu muội của Cao công tử để được đứng gần như vậy.

Mạnh Kỳ nhìn Linh Nhi mỉm cười với mình nhưng không nói gì, lặng xoay qua nói với A Thuần...

- Thuê hẳn một thủy đình ngấm đèn cho ta. Tuyệt đối không ai vào được!

- Dạ! Thiếu gia!

Mạnh Kỳ không thích ồn ào nhất là khi quanh đây nhiều nữ nhân nhìn y đến như vậy. Y cũng muốn cả ba người có chỗ yên tĩnh ngấm đèn. Phong thái của y quả rất hợp với gia cảnh giàu có của mình. Linh Nhi thì đã lắc lắc tay y nói.

- Đại ca! Hiên ca bắt huynh muội mình chờ vì có kẹo mật cho muội nè!

Mạnh Kỳ nhìn túi kẹo rồi mới nhìn lên Thọ Hiên. Thọ Hiên đỏ mặt hơi hột không quên nhoẻn miệng cười trừ. Dẫu là bằng hữu thân lâu năm như vậy nhưng khi Mạnh Kỳ nhìn Thọ Hiên không lúc nào hẳn thôi căng thẳng, hỏi sao đối với người lạ không ai cả gan bắt chuyện với y.

Thấy Linh Nhi cũng không giận nữa, Mạnh Kỳ nói nhẹ hăng...

- Thế thì tha cho huynh đó!

- Hai người chờ có chút xíu bộ định giết ta luôn sao!?

Thọ Hiên thở phào nếu không chết với Mạnh Kỳ rồi. Chọc ai chứ đi chọc giận Linh Nhi thì Mạnh Kỳ “xử” rất thâm. Ai cũng biết Mạnh Kỳ rất cưng chiều tiểu muội nên Linh Nhi không nheo quá mức cũng là vì thế.

Hôm nay Mạnh Kỳ cột tóc cao vài xanh thì ra là hợp với nơ trên tóc Linh Nhi. Thọ Hiên nhìn kĩ lại quả nhiên là hai dây tết tóc giống nhau. Khi cả ba đã vào thủy đình cạnh sông, Thọ Hiên liền nói ngay.

- Sao cả hai có dây tết tóc giống nhau còn huynh không có vậy?

Thọ Hiên lại trở giọng ghen tuông rồi nhưng Mạnh Kỳ không nói năn gì vì bận rót trà. Linh Nhi cười nói liền do đây là quà nàng ép đại ca phải dùng dù Mạnh Kỳ vốn không thích loại tết tóc như thế.

- Hiên ca đâu phải đại ca của muội làm gì có phần chứ?

- Muội...

Thọ Hiên tức chết nhưng không làm gì được, dù sao mai này Mạnh Kỳ cũng là huynh của thê tử nên không dám làm càn. Mạnh Kỳ chỉ thấy cả hai đứa thật trẻ con nên lên tiếng...

- Ăn đi!

Mạnh Kỳ đã cho người chuẩn bị bàn ăn thịnh soạn đúng ý Linh Nhi và Thọ Hiên đang đói bụng. Thọ Hiên biết Linh Nhi thích ăn ức gà nhất nên định gấp cho nàng nhưng mắt mới nhắm đến thì đĩa của Mạnh Kỳ đã gấp trước. Y không nói gì cho vào chén của Linh Nhi. Nàng cười thật tươi với đại ca rồi ăn ngay.

Dù bề ngoài lạnh lùng không nói nhưng Mạnh Kỳ rất cưng yêu Linh Nhi đến mức có người còn khó hiểu nữa. Nhưng không vì thế Thọ Hiên bỏ cuộc, hẳn cũng gấp cho nàng miếng khác. Linh Nhi cũng cười tươi ăn hết. Đại ca hay hôn phụ, ai cưng nàng thì nàng cũng vui.

Thọ Hiên nhìn lên xem Mạnh Kỳ có nói gì không nhưng y chỉ tỏ ra vừa ý khi thấy Linh Nhi ăn ngon. Bên loại người ít nói như Mạnh Kỳ đôi khi cũng thật bức mình vì không hiểu nổi mình có được lòng đại huynh của thê tử hay không?

Lát sau ăn xong vừa lúc thả đèn trời. Cả ba ngồi trên lan can gỗ ngắm ngọn đèn lớn Mạnh Kỳ thả bay đầu tiên. Lửa nâng đèn bay cũng làm chiếc đèn sáng tỏ lên trời. Linh Nhi có chút tiếc nuối vì toàn là chữ của đại ca đã bay mất rồi.

Nàng ngồi ở giữa vôi cảm thán với cả hai...

- Đèn của đại ca bay mất ra biển uống thật. Linh Nhi muốn mang về nhà kìa!

- Mang về phủ chỗ đâu muối treo? – Mạnh Kỳ đáp lời chứ nếu không nàng vùi vĩnh cả cây đèn to bằng cái bàn nhưng vô dụng. Nàng chun mũi nói.

- Nhưng để đèn bay đi luôn như thế tiếc lắm!

Mắt nàng trĩu buồn nhưng Mạnh Kỳ không nói gì vì đã có Thọ Hiên vỗ về nàng ngay nói...

- Đèn của Mạnh Kỳ được ngao du thiên hạ vui vẻ như thế muối không cần tiếc làm gì!

- Ngao du thiên hạ có được bao xa đâu? Hết dầu nó sẽ rơi mà!

Linh Nhi tuy tính tình còn trẻ con vô tư nhưng không phải ngốc nghếch nha. Thọ Hiên cũng có chút nhãn mặt quả nhiên muốn chiều chuộng làm Linh Nhi vui khó thật. Hắn nói...

- Sau này chúng ta thành thân rồi, huynh sẽ dẫn muối ngao du hết cả thiên hạ này sẽ vui lắm đó!

Nghe xong nàng tròn mắt tỏ ra hứng thú ngay. Mạnh Kỳ ngồi yên không nói gì thì nàng xoay lại nhìn. Nàng không ngại chồm dựa vào người đại ca. Thọ Hiên cũng nhìn nàng hỏi Mạnh Kỳ.

- Đại ca có cho Linh Nhi ngao du thiên hạ với Hiên ca không?

Sắc diện của Mạnh Kỳ không thay đổi khỏi vẻ ngoài lạnh lùng, mắt nhìn tiểu muội và lên tiếng.

- Lúc đó Linh Nhi đã là thê tử của Thọ Hiên, còn hỏi ý đại ca làm gì? – Thọ Hiên gật gật đầu vì lúc đó nàng đã là của hắn rồi đâu còn ở nhà nữa. Nhưng Linh Nhi xụ mặt xuống trông thật đáng yêu nói.

- ...nhưng đại ca là người thương Linh Nhi nhất trên đời! Đại ca không cho, Linh Nhi không thèm đi với Hiên ca đâu!

Thọ Hiên nói không nên lời vì nàng tự ý quyết định lệ thuộc đại ca như vậy. Nhưng Mạnh Kỳ mỉm cười thật khế vì nàng, tay dịu dàng xoa lên tóc nàng. Linh Nhi cũng cười khúc khích dựa đại ca xem tiếp đèn trên cao.

Thọ Hiên không nói gì nhưng hễ đi chung ba người đều luôn có chút cảm giác nhỏ là khó chen vào tình cảm của hai huynh muội Mạnh Kỳ. Nhưng Thọ Hiên cũng sớm bỏ đi suy nghĩ đó vì cho là mình quá đa nghi. Chỉ vì Linh Nhi đeo theo Mạnh Kỳ từ nhỏ, y cũng quá yêu thương tiểu muội mới khiến người ta có cảm giác như vậy.

Đèn cũng thả đi hết mang theo nhiều nguyện ước hy vọng. Lễ hội tản bột còn lại những ngọn đèn sáng theo nhau nối dài trên nền trời. Linh Nhi đã gục ngủ xuống lan can gỗ. Vẻ mặt nàng ngủ như mèo con khiến Thọ Hiên rất muốn hôn cho một cái. Hắn định tay dịu dàng lên không đánh thức nhưng Mạnh Kỳ giữ vai ngăn lại.

Mạnh Kỳ không nói nhiều lời với tay công Linh Nhi lên vai. Nàng dụi dụi mắt nhìn thấy là vai đại ca liền ôm cổ y rồi ngủ tiếp không lo lắng. Thọ Hiên chép miệng cảm thán.

- Để ta công muội ấy cũng được vậy!?

- Thành thân đi rồi ta cho huynh có thể tự ý chạm vào tiểu muội của ta! – Chất giọng đại huynh khó khăn làm Thọ Hiên chán nản.

- Chúng ta thân nhau như thế huynh còn không tin tưởng bằng hữu hay sao Mạnh Kỳ!

Mạnh Kỳ bước trước có nghe nhưng chỉ nhìn Thọ Hiên bằng ánh mắt trực diện kì lạ song không trả lời. Thọ Hiên lại được một phen khó nghĩ không đoán nổi Mạnh Kỳ suy nghĩ gì. Chỉ có Linh Nhi sung sướng được đại ca công về nhà không hay không biết gì cả.

- Hết tiết tử -

Xưởng đệ của Cao gia nằm tại ngoại thành Vạn An trong khuôn viên vườn dâu tằm cực lớn. Diện tích trồng các loại dâu nuôi tằm thôi cũng đã hết hai ba quãng đồi còn chưa tính đến khu nuôi, khu quay tơ và

xưởng dệt vải. Diện tích của xưởng dệt càng khẳng định độ lớn mạnh và thương hiệu vải thượng hạng của Cao gia.

Nhân công của Cao gia được đối đãi rất tốt. Nếu không phải là người trong vùng sẽ có khu ở lại riêng. Ai có tài khéo léo, thêu giỏi càng được tin tưởng cho qua khu vực thành phẩm. Tại đây các loại vải quý theo đặt hàng cao cấp được thêu riêng theo ý khách hàng. Nhân công làm ra thành phẩm trên dưới đã hết trăm người.

Nhiều cô nương vào Cao gia làm việc một phần là vì muốn nhìn thấy thiếu gia mỗi ngày. Đại thiếu gia của Cao gia hầu như ngày nào cũng ra xưởng dệt để học cách quản việc trong xưởng.

Tuy nói là học nhưng mọi việc đều được thông qua ý Mạnh Kỳ hết rồi không cần đến lão gia. Dù sao lão gia đã tin tưởng giao việc cho Mạnh Kỳ chưa bao giờ phải thất vọng.

Cao lão gia tính tình khá trầm như Mạnh Kỳ. Hiếm thấy hai cha con lão gia – thiếu gia cùng xuất hiện với nhau nhưng ai cũng ớn lạnh bầu không khí căng thẳng đó từ hai người. Chính vì vậy cần có nhị tiểu thư theo làm dịu bớt cái lạnh giá âm u kia. Linh Nhi như đóa hoa ấm áp, dễ thấy có nàng là lão gia hay thiếu gia đều cười cả.

Hôm nay có đơn hàng xuất xưởng chuyển về các đại lí lớn của Cao gia. Tại các chi nhánh bán lẻ ra ngoài, Cao gia còn may cả y phục nguyên bộ theo yêu cầu. Đó chính là ý kiến đầu tiên Mạnh Kỳ đề ra khi mới mười bốn tuổi ra phụ cha quản việc. Cao lão gia đã cho thực hiện ngay và được mọi người vô cùng hài lòng, lợi nhuận càng nhiều hơn xưa.

Mạnh Kỳ đang đứng kiểm tra kĩ lần cuối từng cây vải xuất đi thì nhũ mẫu từ phủ đi ra tận đây tìm. Vừa nhìn thấy nhũ mẫu, tuần nhan của y đã có chút nhú khê vì biết có chuyện...

- Thiếu gia... phu nhân lại nổi giận với...

- Không phải muội ấy nói mang đèn đến tặng mẫu thân thôi sao? – Mạnh Kỳ không cần nghe hết cũng đã biết chuyện từ tiểu muội. Nhũ mẫu khúm núm nói.

- Chính là vì đèn mới thế ạ!

Nhũ mẫu đến tìm Mạnh Kỳ thế này không phải lần đầu.

Lão gia bận rộn thường xuyên vắng nhà do đi xem việc các chi nhánh khác. Khi có ở nhà không sao nhưng lúc lão gia vắng nhà, phu nhân thường hay la mắng, đánh phạt Linh Nhi rất nặng. Ai cũng biết Cao phu nhân trọng nam khinh nữ, chỉ thích sửa soạn cho mình không quan tâm con cái là mấy, nhất là với tiểu nữ.

Những khi xót cho tiểu thư quá không biết làm gì nhũ mẫu đành ra tìm Mạnh Kỳ. Y không nói gì, giao sổ sách lại lập tức trở về nhà ngay.

Linh Nhi hôm qua đi hoa đăng mua được một hồng đăng rất đẹp muốn về tặng mẫu thân. Bà ấy cũng tỏ ra vừa ý nên nàng nhanh nhẩu nói sẽ tự tay treo lên bệ cửa sổ vọng cảnh lớn. Ai dè lúc nàng treo lên trượt chân té xuống nứ lấy khăn trải bàn. Bộ bình ngọc thạch quý của mẫu thân theo đó rơi vỡ tan hoang. Bộ bình đó mẫu thân rất thích do bên nhà Thọ Hiên tặng, vừa nhìn nó bề nàng đã thấy mình tiêu rồi.

Nàng quỳ gối trước cửa phòng, hai tay giơ tay lên trời đã run run vì hết nửa canh giờ. Trước đó mẹ cũng đã đánh nàng nên tay có vài vết roi mây đo đỏ. Bên trong phu nhân ngồi trên ghế trường đài cho tì nữ xoa bóp tay vai nhìn ra thì làm sao nàng dám hạ tay mỗi như xuống.

Và Mạnh Kỳ về làm nàng mừng lắm nhưng không dám tỏ ra hớn hở. Y bước luôn vào phòng không vội bênh vực cho tiểu muội. Linh Nhi cũng len lén nhìn vào nghe.

- Mạnh nhi thỉnh an mẫu thân!

Cao phu nhân tuổi gần trạc tứ tuần nhưng vẫn xinh đẹp mặn mà. Đối với Mạnh Kỳ bà ấy cũng không cưng chiều hơn tiểu muội là mấy nên không cần ngồi dậy nói.

- Con ngày nào cũng thỉnh an mẫu thân thế này thì ta đã không thấy quý giá như hôm nay rồi Mạnh nhi!

- Con bận rộn quên thỉnh an mẫu thân hằng ngày thật là sai sót. Nhưng không biết tiểu muội con đã làm gì sai mà mẫu thân phạt nặng như vậy?

Ý của Mạnh Kỳ dễ nhìn ra. Ý về tất nhiên là để bênh vực cho tiểu muội rồi. Ngoại trừ lão gia ra, chỉ có y mới dám to gan như vậy.

Linh Nhi xụ mặt nghe mẹ nói.

- Tiểu muội con đã lớn như vậy, nay mai gả sang nhà người ta rồi vẫn còn hậu đậu ngớ trước quên sau nên ta phải dạy dỗ lại thôi!

- Dạy muội ấy la mắng được rồi không cần phạt quỳ như trẻ con như vậy!

- Đối với mẫu thân hai đứa đều là trẻ con. Hay nay con tự thấy mình lớn rồi muốn cải lại ta hả?

Giọng mẹ chua chát làm Linh Nhi chỉ biết nhắm mắt nhắm mặt hi vọng đại ca cũng không bị phạt quỳ như mình. Mạnh Kỳ nhìn mẹ, ánh mắt lạnh lùng cứng cỏi không chút sợ sệt xoay lại. Nàng ngó ra khi đại ca đến hạ tay mình xuống nói.

- Đứng lên đi!

- ...nhưng mẫu thân chưa cho...

Nàng rất sợ mẫu thân dù luôn cố nghĩ cách cho mẫu thân cưng yêu mình. Quả nhiên phu nhân đập mạnh tay xuống thành ghế lớn giọng tức giận...

- Mạnh Kỳ!!!

Mẫu thân la đại ca nhưng Linh Nhi sợ quá lại quỳ gối hai tay lên trời. Mạnh Kỳ không quan tâm, lần nữa kéo nàng đứng dậy thì mẹ từ sau la.

- Con dám coi thường lời mẫu thân sao? – Bà ấy la khiến tì nữ khúm núm sợ, Linh Nhi thì trắng mặt run ghì tay đại ca để ngăn Mạnh Kỳ cãi lời mẫu thân nữa. Nhưng y vẫn trả lời.

- Con coi thường gì mẫu thân chứ!? Chuyện nhỏ lại phạt tiểu muội như vậy con thấy không đúng nên không cho muội ấy làm nữa có gì sai?

- Con...

Phu nhân rất giận bước đến. Linh Nhi còn nghĩ mẫu thân sẽ đánh đại ca thì một người đi sau.

Tam thúc là biểu đệ con cô cậu với cha cả hai – tên là Cao Lưu. Thúc ấy cũng chỉ ngoài tam tuần đáng vẻ phong tình hợp với tính cách trắng hoa nên mãi vẫn ăn bám vào đại huynh là Cao Đường – Cao lão gia.

Thấy tam thúc, mẹ cả hai ngừng lại không đánh Mạnh Kỳ. Tam thúc phát tay cho tì nữ lui đi như chuyện riêng trong nhà tránh nhiều người nhìn lại không hay. Linh Nhi vẫn chỉ biết bấu rú núp sau lưng đại ca. Tam thúc đến nói.

- Có chuyện gì tẩu tẩu cũng không nên nóng giận như vậy. Hai huynh muội chúng nó cũng đến tuổi biết tự suy nghĩ và làm gì rồi!

- Đệ không cần bênh vực hai đứa nó. Không dạy thì người ta lại nói trên đầu tì là không biết dạy con!

Mạnh Kỳ vẫn giữ gương mặt không chút thay đổi trong khi Linh Nhi đã meo meo muốn khóc rồi. Tam thúc lại cười cười nói...

- Chuyện nhỏ xiu thôi mà đại tẩu. Hai con mau xin lỗi mẹ là xong hết thôi!

Mẫu thân hừ lạnh xem ra cũng vì nể tình có tam thúc bênh vực. Linh Nhi ngoan ngoãn xin lỗi ngay.

- Con xin lỗi mẫu thân!

Phu nhân không nói gì, mắt nhìn Mạnh Kỳ có chút chờ đợi. Nhưng y không xin lỗi vì cảm thấy chẳng có lỗi gì trong chuyện này. Linh Nhi giật mình bị đại ca kéo đi. Nàng lo mẹ giận còn đại ca to gan hơn nàng nhiều. Bà ấy tức quá định chửi theo thì tam thúc ôm chầm lấy ra về cưng chiều.

- Mặc kệ bọn chúng đi trẻ con mà! Chúng ta mới quan trọng...

- Quan trọng của chàng đó để hai đứa nó hỗn láo!

Phu nhân cũng không ngại nói giọng ngon ngọt với tam thúc. Mạnh Kỳ tuy dẫn nàng đi nhưng vẫn biết sau lưng cửa phòng đóng lại dù tam thúc vẫn chưa ra. Giữa hai người đó đã quá xem thường thanh thiên bạch nhật. Linh Nhi đi cạnh như vậy nhưng chẳng biết gì cả.

Lát sau cả hai lại ra vườn cạnh hồ ngồi chơi. Linh Nhi nuôi vài con thỏ nhỏ nên lúc nào cũng quanh quẩn ở đây, Mạnh Kỳ vì thế bị kéo theo luôn. Y bị ba con thỏ vây quanh khi nàng ngồi hái hoa dại mọc xung quanh và nói mang giọng buồn bã. Chuyện này cũng không phải là lần đầu nàng nói với đại ca.

- Sao mẹ không thương Linh Nhi vậy đại ca?

Mạnh Kỳ nghe hỏi liền nhìn tiểu muội. Sau đó y lại hướng mắt ra phía hồ, tay tùy tiện vuốt lông thỏ trắng nhưng không trả lời nàng. Linh Nhi ngẩng lên nhìn gương mặt cứng đờ của đại ca, tiểu muội đang buồn như vậy mà cả một lời an ủi đại ca của nàng cũng không thêm nói nữa gì.

Nàng mím môi, chớp mắt một cái lệ đã rưng rưng. Mạnh Kỳ có chút thở dài vì tiểu muội đã khóc không nhẽo kéo lấy áo mình. Linh Nhi không nhẽo như vậy lỗi cũng do chính hấn khi bé quá nuông chiều mà ra. Y càng lớn càng giống phụ thân không thích nói nhiều nhưng tiểu muội vẫn muốn mình phải ngọt ngào ủy mị như vậy.

Y vuốt hai bên má hồng của nàng, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy sự dịu dàng mà Mạnh Kỳ không dành cho ai khác bao giờ. Bàn tay đại ca lúc nào cũng ấm như vậy khiến nàng dễ chịu lắm và nghe.

- Ngoan! Có đại ca thương Linh Nhi hơn mọi thứ trên đời rồi không cần ai khác cả! – Nghe xong nàng nín ngay, hỏi lại liền.

- Có cưng nhất không?

- Ừm... cưng muội nhất luôn!

Nghe xong lời đó nàng chưa rơi hết nước mắt đã cười tươi ngay vô cùng rạng rỡ. Mạnh Kỳ cũng cười nhìn tiểu muội ôm chầm lấy cánh tay mình ra vẻ hạnh phúc. Mẫu thân không thương yêu nàng rất buồn nhưng có đại ca và phụ thân bù đắp nàng thấy an ủi lắm.

Cả hai vẫn ngồi chơi bên hồ, Linh Nhi còn làm vòng hoa cho đại ca rồi cười khúc khích. Nhũ mẫu nhìn hai huynh muội đã lớn vẫn quần quít như lúc bé chỉ cười vui trong lòng mong tình cảm hai huynh muội vẫn luôn tốt đẹp và trong sáng như thế.

Cao lão gia lại không như phu nhân, có đi đâu về là muốn gặp ngay Linh Nhi đầu tiên. Lão gia yêu thương Linh Nhi không giấu giếm chiều, nhưng đối với Mạnh Kỳ lại cứng rắn nghiêm khắc. Cách đối xử của lão gia không làm ai thấy bất mãn bởi lẽ Mạnh Kỳ là trưởng tôn trong nhà, thân nam nhi dĩ nhiên cần gia huấn cứng cỏi một chút.

Ai cũng nói càng lớn Mạnh Kỳ càng giống tính lão gia nhưng lão gia thường không nói gì, càng nghiêm khắc hơn khi giao việc cho y. Dù sao Mạnh Kỳ kĩ tính chưa từng làm gì cho cha thất vọng cả.

Lần này lão gia về, mời cả cha con Thọ Hiên qua nhà dùng bữa. Phu nhân còn đích thân xuống bếp trở tào nghệ cho sui gia tương lai dùng. Hai nhà Cao gia và Bát gia kết thân còn làm ăn lâu nay càng vô cùng thân thiết. Thêm hai huynh muội Mạnh Kỳ và Linh Nhi cũng rất thân với Thọ Hiên nên cứ như một buổi họp mặt gia đình vui vẻ.

Linh Nhi và Thọ Hiên lại tranh ăn cười khúc khích khi Mạnh Kỳ ngồi cạnh im lặng thật nhàm chán. Từ bé, người lớn lo nói chuyện của người lớn, trẻ con như cả ba cũng không quan tâm nghe làm gì. Hai ông cha hình như lần này cũng làm ăn sinh được mỗi lời rất khá nên tâm tình vô cùng vui vẻ.

Đột nhiên trong chuyện vui, lời cha nói khiến tay Mạnh Kỳ đang gấp đồ ăn cho Linh Nhi chững lại...

- Hay cứ để Linh Nhi và Thọ Hiên thành thân trong thu này thấy có được không Bát huynh! Ta trông ly trà sui gia với huynh lâu rồi, đợi chỉ đến sang xuân chứ?

Linh Nhi nghe cũng chỉ tròn mắt không thấy gì khác lạ giữa sớm hay muộn trong khi Thọ Hiên mừng lắm. Mặt hần tươi tỉnh gật đầu lia lịa ra chiều muốn cha đồng ý với cha nàng ngay. Trước sau Linh Nhi cũng thành nường tử của hần thì sớm vẫn tốt hơn trễ nha.

Mạnh Kỳ hạ đầu, trên gương mặt không nửa điềm khác lạ sự lạnh nhạt ít nói khi thường nhưng ánh mắt lại nhìn đi đâu đó ra ngoài sân. Tại dường như không muốn phải nghe nữa.

Cha Thọ Hiên dĩ nhiên biết ý con trai mình rồi nên cười ngay đáp lời...

- Thế còn gì bằng!? Sính lễ cho Linh Nhi nhà huynh, ta lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng cả. Quan trọng là huynh chịu gả tiểu nữ làm dâu nhà ta không thôi!?

- Dĩ nhiên là chịu rồi. Sợ Thọ Hiên quản không nổi con bé còn khờ dại này!

- Con sẽ cưng chiều yêu thương muội ấy nhạc phụ chứ an tâm!

Thọ Hiên lớn giọng nói không chút ngần ngại tâm ý mình dành cho Linh Nhi khiến hai người lớn cười vui. Thọ Hiên hạnh phúc nhìn sang nàng nhưng Linh Nhi chỉ nhũn mày không hiểu rõ lòng hôn phu của mình hạnh phúc đến thế nào.

Mạnh Kỳ nhìn Thọ Hiên đang nắm tay tiểu muội nói ...

- Vậy là huynh không cần chờ lâu nữa Linh Nhi?

- Bộ Hiên ca thích thành thân với Linh Nhi sớm lắm sao?

- Muội thật ngốc Linh Nhi!!! Dĩ nhiên là huynh thích rồi!

Thọ Hiên cười toe toét, nàng vì thế cũng mỉm cười. Đối với nàng chuyện này cũng đã được nhũ mẫu dạy là nàng sẽ phải sang ở nhà Hiên ca. Thọ Hiên đã hứa sẽ dẫn nàng đi chơi nhiều nơi, nàng làm sao không thích chứ?

Chỉ là khi nàng định quay sang cho đại ca mừng với mình thì thấy đôi đũa đã đặt ngay ngắn thành chén ngọc. Mạnh Kỳ đi không ai hay. Hần cũng chẳng cần chúc mừng tiểu muội sớm thành thân. Linh Nhi cảm thấy có chút kì lạ nhưng Thọ Hiên lại huyền thuyên vì vui sướng khiến nàng quên luôn.

- Hết hồi 1 -

2. Chương 2

Sính lễ được mang sang Cao gia, cả Vạn An điều biết tin Nhị tiểu thư Cao gia sẽ thành thân sớm với công tử Bát gia cuối thu này. Chỉ còn nửa tuần trăng chuẩn bị hôn lễ, Cao gia vẫn còn bận rộn với nhiều đơn hàng làm ăn lớn. Mạnh Kỳ liên tục ra xưởng phụ cha một phần chuẩn bị đủ số hàng lớn lần này.

Hôm nay y về nhà, mắt nhìn gia nhân đã tắt bật trang trí vải đỏ hỉ sự. Thấy thiếu gia, ai cũng cố làm cẩn thận kéo bị la. Y ít nói nhưng khó tính hơn hẳn lão gia nhiều. Song Mạnh Kỳ không lên tiếng nhất nhỡ, chân bước nhẹ tránh chỗ gia nhân loay hoay trang trí để vào hậu viện. Vừa ra đến đã thấy bóng tam thúc thập thò vào phòng mẫu thân.

Phụ thân y hôm nay chỉ ra cổng không phải đi xa, xem ra lá gan của hai người đó đã to hơn rồi. Mạnh Kỳ biết nhiều gia nhân trong phủ biết chuyện không riêng gì mình tuy nhiên họ vì sợ cũng không dám nói ra.

Lật chuyện họ ra chỉ chuốt thêm nhục nhã cho cái nhà này chứ có ích lợi gì hơn, vì thế y lại đi tiếp.

Linh Nhi ngồi hái hoa cùng mấy con thỏ nhỏ, mắt nhìn hướng hành lang phòng đại ca. Nàng tính nhắm cũng đã hai ngày rồi đại ca không về phủ, chắc sau này đại ca bỏ nàng đi suốt như phụ thân rồi.

Và vừa thấy bóng y, nàng đã đứng bật dậy reo lên...

- Đại ca về rồi!!!

Mạnh Kỳ nhìn sang, ánh mắt nhanh chóng dịu dàng lại ngay không nghĩ ngợi. Y bước ra ngoài hướng đến thì nàng đã chạy lại ôm cứng lấy không nhõ...

- Đại ca không quan tâm Linh Nhi. Trong phủ ai cũng bận rộn, không ai chơi với Linh Nhi hết trơn!

- Biết ai cũng bận thì phải biết chơi một mình chứ!?

- Không! Linh Nhi không thích chơi một mình!

Nàng không gả đi sớm khỏi nhà cũng sẽ bị chiều hư hỏng mất thôi. Mắt Mạnh Kỳ nhìn khẽ rồi hái cho nàng một bông đại gần thỏ con. Nàng tròn mắt nhìn hoa rồi nhìn mặt đại ca vẫn lạnh ngắt không nói gì cả. Thật ra hẳn đang cố chuộc tội đã bỏ bê nàng suốt mấy ngày nay nhưng không biết nói gì. Linh Nhi cầm lấy, chun mũi nói...

- Đại ca thật nhảm chán! Cười với Linh Nhi đi!... đi mà!

Quả nhiên nàng chỉ cần giả trò một chút đại ca liền cười. Khi y cười, nàng cũng cười vì biết đại ca luôn dành nụ cười đẹp nhất cho mình. Làm gì có ai có cơ hội nhìn rõ đại thiếu gia Cao gia cười lộ mấy cái răng đẹp ra sao chứ? Chỉ có mỗi Cao Linh Nhi giỏi mới làm được thôi.

Thế là nàng nằm dài gối đầu lên chân đại ca và bó từng bông hoa Mạnh Kỳ hái cho xung quanh. Hai huynh muội lại lười biếng với mấy con thỏ nhỏ. Tóc nàng phủ dài qua chân hắc, xõa xuống nền cỏ. Nàng nhìn ngược lên đại ca, gương mặt háo hức hỏi...

- Linh Nhi sang ở nhà Hiên ca rồi đại ca có sang tìm Linh Nhi không?

Tay y lại có chút chững lại khi với đến một bông hoa trắng nhiều cánh. Linh Nhi chờ đợi. Cuối cùng y vẫn ngang tay bẻ gãy nhành hoa và trao cho nàng. Miệng cũng không trả lời.

Nàng lại mất hứng nữa rồi tất cả vì tính cách cổ quái của y. Lúc nào cũng chỉ có mỗi nàng độc thoại thôi.

Và Mạnh Kỳ không giấu nổi chút thờ dãi, mắt con bé lại rưng rưng lệ nữa rồi. Cuối cùng y phải trả lời dù muốn hay không.

- Ủhm... làm sao huynh không sang gặp muội được!?

- Hi... lúc đó đại ca cũng sẽ đi du ngoạn cùng muội và Hiên ca nha!

Y nhìn tiểu muội, nàng vẫn trong sáng đáng yêu không gì có thể thay đổi. Y muốn gìn giữ điều ấy thật lâu nếu có thể... nếu nàng mãi là Linh Nhi chỉ có mỗi đại ca.

Gió thổi nhẹ hoa trong tay bay đi vì nàng ngủ quên mất. Mạnh Kỳ thôi nhìn ra mặt hồ, bàn tay to vuốt nhẹ mái tóc dài mềm mại. Chơi có chốc lát đã ngủ quên không biết đã bao nhiêu lần. Môi y nhếch nhẹ nhìn gương mặt ngủ say kia thật đáng yêu. Tay Mạnh Kỳ dời lên không do dự vuốt má Linh Nhi vô cùng nâng niu nhẹ nhàng. Sau đó y khom nhẹ đem môi mình hôn lên má hồng.

Đôi má phúng phính càng lưu luyến môi y. Hương thơm như muốn giữ lấy đầu mũi không được rời đi. Mạnh Kỳ luyến tiếc chậm rãi hôn rất ôn nhu thì chợt nhìn thấy bóng một người đứng bên kia hành lang hướng về phía này.

Thọ Hiên đứng nhìn không rõ mình có nhìn lầm hay không khi thấy cái cách Mạnh Kỳ hôn tiểu muội như vậy. Huynh muội đã lớn, hành động của y rõ ràng không nên. Nhưng y vẫn thờ ơ trước sự quan sát của Thọ Hiên.

Ai thấy thì có thay đổi chuyện y vừa làm? Chính là y muốn hôn vào má Linh Nhi, không phải giải thích gì cả.

Và Mạnh Kỳ thần nhiên vuốt lại má nàng trước khi lay nàng dậy. Linh Nhi dụi mắt nghe đại ca nói mới ngồi lên xoay nhìn lại Thọ Hiên. Nàng mỉm cười hoàn toàn không biết gì. Thọ Hiên cũng gượng cười với nàng nhưng ánh mắt không thôi nhìn Mạnh Kỳ. Về mặt lạnh lùng của y dường như khó đoán hơn rất nhiều.

Trong nhà vì hỉ sự cũng không thể hoãn các chuyến hàng khách đặt từ trước. Tam thúc vì thế đến gặp nói với Cao lão gia...

- Biểu ca, huynh cứ chuyên tâm chuẩn bị hỉ sự cho Linh Nhi, hàng giao Kinh thành lần này cứ để đó cho đệ!

Cao lão gia nhìn Cao Lưu cười nói rất chắc nịch. Thông thường hàng giao cho hoàng thất như thế này đều có đích thân lão gia đi. Các lần trước Mạnh Kỳ cũng được cha tin tưởng giao phó. Nay hôn lễ gần kề, đại huynh như y càng không thể vắng mặt ngày vui của tiểu muội duy nhất. Chính vì thế thấy Cao Lưu đột nhiên đi thay, lão gia có chút băng khoản rồi cũng thôi.

- Đệ làm được không?

- Biểu ca cứ tin tưởng đệ!

Việc làm ăn quan trọng, lão gia xem tam thúc như người trong nhà nên tạm tin tưởng. Cao Lưu khẽ mỉm cười vừa ý lui ra. Mạnh Kỳ im lặng này giờ mới dám lên tiếng với cha khi cửa khép lại...

- Cha... Giao chuyển hàng này cho tam thúc con e là...

- Tam thúc của con không phải là đứa trẻ. Hắn chẳng lẽ cả việc này còn làm không xong thì định ăn bám ta cả đời sao?

- Ý con là...

- Sao hôm nay con cũng nhiều lời thế? Đi xem trong phủ còn cần gì sắp xếp trong hôn lễ của tiểu muội con hay không đi Mạnh nhi!?

Giọng phụ thân gặng nhẹ có ý không cho Mạnh Kỳ nói nữa. Y khom đầu vâng lời rồi lui ra. A Thuần bước ngay sau thiếu gia, Mạnh Kỳ đi nhanh không nói gì cả thì bước chân y chững lại. Y nhìn thấy ngay giấy hình song hỉ đỏ dán lên cả cửa phòng mình.

Y đứng nhìn, tay bàn tay hơi run tự siết lại như cổ kiềm chế điều gì đó. Cuối cùng y xoay người và nói...

- Lén đi theo Cao Lưu xem cho ta!

- Dạ, thiếu gia!

A Thuần theo hầu hạ Mạnh Kỳ cũng một thời gian dài. Đôi lúc vì chính tính tình thiếu gia không hay nói chuyện nên không cần nghe nhiều, tên nô bộc cũng đã hiểu ý. Mạnh Kỳ lại đi xem quanh nhà tất cả đã đâu vào đấy. Giọng nhũ mầu trong phòng Linh Nhi làm y đứng lặng nhìn từ bên ngoài.

Tiểu muội của y đang cười khúc khích khi thử áo tân nương. Áo do chính tay thợ lành nghề nhất Cao gia may riêng cho mỗi tiểu thư thôi không có áo thứ hai đặc biệt và lộng lẫy như thế..

Vải lụa lấp lánh, dáng Linh Nhi đã đầy đường nét thiếu nữ thanh tú trông càng cuốn hút. Dù không có mầu thân chấm cho ngày vui nhưng có nhũ mầu cũng đủ với nàng rồi. Linh Nhi trong phòng không hề biết đại ca đứng nhìn mình rất khế.

Chỉ còn vài ngày nữa nàng sẽ sang nhà Thợ Hiên, trong lòng có đôi chút lo lắng. Nhưng vì Thợ Hiên thân thiết nên nàng cảm giác có người che chở ở đó rồi. Còn phần trong nhà, thiếu Linh Nhi thì Cao gia chỉ vắng vẻ tiếng cười chứ đâu vắng đâu vào đấy vì vẫn còn đại thiếu gia.

Song hôm sau trước ngày hàng được giao đi, Mạnh Kỳ đến gặp cha kiên quyết nói...

- Chuyển hàng này không nên đi!

Mạnh Kỳ là người ít nói, dùng việc làm thay cho những lời dư thừa. Nhưng chỉ với chuyện giao hàng cho tam thúc, y cứ cố ý can ngăn khiến Cao lão gia phải nhũ mày hỏi...

- Con rốt cuộc là không yên tâm khi giao cho tam thúc con sao Mạnh nhi? Ta cũng chưa giao con quản gia nghiệp này mà muốn thể hiện quyền hành rồi sao?

- Con không có gì là không an tâm. Con chỉ muốn cha biết chuyển hàng lần này nhất định không thể để tam thúc đưa đi!

Tuấn mâu cương nghị lạnh băng khi nói làm Cao lão gia im lặng hồi lâu. Mạnh Kỳ không phải là đứa trẻ nông nổi, chính vì thế ông ấy cũng đứng dậy nói...

- Ra xướng!

Lão gia chịu đi, Mạnh Kỳ bước theo tuy không cười nhưng ánh mắt thể hiện chút hài lòng. Hàng đã lên đủ các xe, Cao Lưu háo hức chuẩn bị lên đường sớm thì xanh mặt nhìn thấy Cao lão gia và Mạnh Kỳ đến.

Lão gia không nói gì, mắt nhìn Mạnh Kỳ có ý để con trai toàn quyền giải thích chuyện hàng không thể đi. A Thuần nhanh chóng cho người gỡ niêm phong trên các kiện hàng gỗ trên xe ngựa. Cao Lưu vì thế vội chạy lại nói.

- Hàng đã chuẩn bị còn kiểm nữa e sẽ trễ đó biểu ca!

Cao lão gia không nói, Mạnh Kỳ tỏ vẻ lễ phép khi thưa với tam thúc của mình...

- Trễ một hai ngày mới đáng lo, tam thúc không có chi vội vã cả!

Mắt Cao Lưu nhìn Mạnh Kỳ có ý không hài lòng, rồi lại lo lắng nhìn. Gia nhân kiểm tra lại rồi đến thưa ngay với lão gia...

- Theo sổ ghi là một kiện hàng có 25 cây lụa thượng phẩm. Nhưng trên xe có đến 27 cây, hết 10 xe là dư hết 40 cây vải thừa lão gia!

Cao Đường nghe gia nhân báo xong lập tức tức giận trừng mắt nhìn Cao Lưu. Gã ta xanh mặt, muốn giải thích thì A Thuần đã đến đưa cho Mạnh Kỳ một mảnh giấy giao ước. Chỉ nhìn thoáng qua mặt giấy, Cao Lưu đã thất kinh hồn vía.

- Đây là giấy bán rời lụa thượng phẩm nhà ta cho thương mồi tay ngang bên ngoài. Vải đặt hàng cho hoàng gia này giá lẽ phải lên đến một ngàn lượng một cây vải. Bốn mươi vạn lượng kia con đã tìm về rồi thừa phụ thân.

Tội chứng Mạnh Kỳ vạch ra rành rành, Cao Lưu không đường chối cãi. Gã không còn sức tức giận Mạnh Kỳ vì đã run rẩy quỳ sụp xuống ra vẻ bị lụy nắm vạch áo Cao lão gia...

- Biểu ca... tha thứ cho đệ. Chỉ vì vải Cao gia nhà ta nhiều người mơ ước, đệ muốn có chút bạc lẻ nên trót dại... Tha thứ cho đệ, sau này đệ không thể nữa đâu!

Cao Lưu hèn như thế nào ai chứng kiến lúc này cũng thấy rõ. Cao Đường không nói không rằng, hất chân làm cho Cao Lưu té ngã ra. Cao lão gia làm việc ghét nhất là ai qua mặt sau lưng mình. Trước nay cũng biết Cao Lưu ham mê cờ bạc, không làm nên chuyện nhưng lần này tin tưởng mới giao cho, sự thất vọng càng khiến lão gia giận dữ nhiều hơn...

- Người thật xem thường ta! Vài ngàn lượng lẻ cũng không bù cho lòng tin ta dành cho người. Xem như nhờ mất tiền ta càng biết không thể giao việc cho người nữa Cao Lưu!

- Đứng!... tha lỗi cho đệ biểu ca! Đệ lỡ dại dột lần này mà thôi!

Cao Lưu khóc lóc nín nứu chỉ làm Cao lão gia xoay đi không đối hoài. Gã khóc thê lương nhìn thấy nụ cười nhạt của Mạnh Kỳ khi chồm bước theo cha. Cao Lưu uất giận không quên chuyện lần này Mạnh Kỳ hại đến.

Hàng tạm không giao nữa, Cao lão gia rất giận nhưng không đuổi Cao Lưu đi khỏi gia tộc vì nể tình biểu huynh đệ cùng chung một họ. Tuy nhiên công việc trong xưởng hay bất cứ việc gì cũng không cho Cao Lưu nhúng tay vào nữa. Trong nhà sắp có hi sự rồi, phen này khiến hòa khí mất vui.

Và cái tát mạnh vào má không làm nét mặt Mạnh Kỳ thôi lạnh nhạt. Cái đánh của mẫu thân làm má y nhanh chóng đỏ hần một bên. Tuy nhiên y vẫn đứng đưng nhìn lại mẫu thân và không tỏ ra sợ sệt...

- Tam thúc dù sao cũng là trưởng bối, người có cần khiến thúc thúc của người bị đối xử như vậy không?

Giọng mẫu thân chua chát vì giận thay cho tam thúc khiến y không nhịn nổi cười. Mạnh Kỳ cười một cách rất khinh thường và trả lời...

- Thúc thúc của con sao? Dù là thúc thúc ruột thịt thật đi chăng nữa cũng chẳng là gì, hay mẫu thân còn muốn con nói thêm cho phụ thân biết ai là kẻ đồng lõa chung với thúc ta hả?

Mạnh Kỳ nói khiến phụ nhân giật mình. Chính vì Mạnh Kỳ biết mẫu thân cũng liên quan đến chuyện rút hàng ăn thêm tiền lần này nên mới không sợ. Tiếng đánh chua chất lại vang lên. Lần này Linh Nhi núp ở ngoài nghe ngóng cũng phải cẩn mật lo theo.

Mạnh Kỳ quệt nhẹ má sưng nhìn mẫu thân thở dồn tức giận với mình. Bà ấy tức giận, chất giọng run rẩy nói....

- Người là thứ nghiệt tử không giống ai, cả với mẫu thân còn dám hỗn láo như vậy sao? Ta có dạy người như thế bao giờ hả?

Hai chữ “niệt tử” và từng lời “không giống ai” khiến Mạnh Kỳ cười lớn. Nụ cười giòn vang nhưng không mang chút hân hoan nào. Y đứng nhìn mẫu thân và bước đến một bước. Mẫu thân chới với ngồi phịch xuống ghế trường. Y nâng ly trà dúi vào tay mẫu thân thay lời tạ tội mong người giận nhưng gương mặt cùng ánh mắt sắc lạnh kia khiến bà ấy sợ hãi nhớ về một nam nhân bản thân không muốn nhớ đến nữa...

- Mạnh nhi hư hỏng, cứng đầu làm mẫu thân giận rồi. Suy cho cùng lẽ ra mẫu thân cũng nên biết con không bao giờ biết cách chiều lòng một ai cả... vậy nên đừng trách con mà hãy trách con quá giống “phụ thân” của con đây...

Cao phụ nhân nhìn con, môi run run không thể thốt thành tiếng một lời nào. Hắn xoay người, tách trà cũng rơi khỏi lòng bàn tay mẹ hắn. Căn phòng dường như chìm lại vào tĩnh mịch, sau lưng chính là mẫu thân và điều khổ tâm dành riêng cho y.

Chính lòng y bây giờ phải khốn khổ như một cơn giông tố cần phá. Nếu như không có gì ngăn cản kia lại thì y sẽ lạc mất chính mình.

Và đôi mắt to tròn mừng rỡ nhìn về phía y. Linh Nhi nôn nóng này giờ nên chân cứ cuống lên. Mạnh Kỳ đứng lại nhìn tiểu muội thôi không núp nữa chạy vội đến với mình.

Chính vì còn một chút gì đó ấm áp trong lòng... y vẫn sẽ là Cao Mạnh Kỳ và không thay đổi.

- Hết hồi 2 -

3. Chương 3

Linh Nhi lấy khăn ướt chườm nhẹ lên má đại ca. Mạnh Kỳ ngồi yên một hồi cũng giữ tay nàng lại. Mắt nàng chưa gì đã rưng rưng khi thấy dấu tay của mẫu thân hằn sưng trên má y.

- Sao mẫu thân mạnh tay như vậy chứ? Đại ca có đau nhiều không?

Y nhìn tiểu muội và lắc đầu thay cho câu trả lời. Dù tâm trạng y đang không tốt nhưng ánh mắt vẫn là ôn nhu với nàng. Nàng từng bị mẫu thân đánh qua cũng không bị nặng như đại ca thế này. Nghĩ đến chắc đại ca đau lại giấu, nàng xót trong lòng.

Thế là Linh Nhi nắm lấy tay Mạnh Kỳ và nói...

- Sau này Linh Nhi nhất định không cho ai ức hiếp đại ca của muội cả. Không cho cả mẫu thân đánh đại ca luôn!

Khẩu khí của nàng thật to gan hơn vẻ ngoài nhiều. Đến cả mẫu thân cũng quyết chống đối để bảo vệ đại ca của mình. Xem ra hôm nay Mạnh Kỳ giống tiểu đệ ngoan cho Linh Nhi che chở hơn. Mọi y hần nhẹ lên chút ý cười, tay vẫn trong tay để tiểu muội nắm khi lại lên tiếng hỏi ...

- Nếu mai này chính đại ca ức hiếp làm muội buồn khóc thì thế nào?

Câu hỏi của Mạnh Kỳ khiến mặt con bé nhăn lại ngay. Đối với nàng không ai bằng đại ca, không ai thương nàng hơn đại ca, không ai cưng chiều nàng ngoài đại ca nên nghe liền rất khó hiểu. Linh Nhi chun mũi, mắt tròn xoe chòm đến nói...

- Sao đại ca ức hiếp Linh Nhi được cơ chứ!?
- Nếu có thì sao... huynh sẽ làm muội phải khóc đó!
- Uh... không bao giờ!

Giọng nàng vẫn khư khư ngoan cố vì có đại ca đỡ nàng nín chứ làm gì ngược đời như vậy. Nhưng vẻ mặt Mạnh Kỳ nghiêm nghị không như trêu chọc nàng.

- Trả lời đại ca... Nếu có chuyện đó xảy ra thì sao?

Mặt nàng càng xụ xuống vì quá sức suy nghĩ. Trường hợp khó có thể xảy ra thì làm sao người ta suy nghĩ sâu xa hơn được chứ. Nhưng rồi Linh Nhi đảo mắt mỉm cười, đầu dúi vào tay y khi nói...

- Thế thì Linh Nhi sẽ giận đại ca hai ngày liền không thèm cười hay nói chuyện luôn nè!

Tim y cứ tưởng không chịu đựng nổi câu trả lời. May sao nhìn nụ cười đáng yêu, Mạnh Kỳ có chút vui vẻ nói nhún giọng...

- Hai ngày lặn sao?
- Hai ngày giận-giận nhiều lắm luôn đó! Thế nên đại ca không được chọc ghẹo Linh Nhi!
- ... ừm huynh sẽ không thể đâu!

Mạnh Kỳ nói nhẹ với nàng. Linh Nhi lại được nhìn thấy nụ cười của đại ca trao cho mình nên lại cười và chườm khăn tiếp giúp má đại ca mau hết sưng đau. Đôi lúc mọi việc cứ đơn giản hạnh phúc như thế lại được kéo dài trôi mãi thì tốt biết mấy.

Dù ngày thành hôn của hai đứa nhỏ sắp đến, nhưng nghe tin tam thức ăn bớt như vậy, cha Thọ Hiên qua an ủi giải sầu với bằng hữu trên thương trường. Thọ Hiên cũng nhân cơ hội qua tìm Linh Nhi kéo cận ngày thì tục lệ lại cấm tân lang tân nương gặp mặt, khi đó hẳn sẽ nhớ nàng đến chết mất.

Và dĩ nhiên có Linh Nhi là có Mạnh Kỳ. Vốn qua Cao gia chơi làm sao cùng ở riêng với mỗi Linh Nhi được. Song hôm nay nhìn Mạnh Kỳ, ánh mắt Thọ Hiên có chút dò xét kì lạ.

Mạnh Kỳ thì vẫn luôn như thế ít nói, điềm đạm một cách nhàm chán và làm gì cũng từ tốn đầy khí chất công tử phú gia. Thế nhưng hôm nay, mỗi khi thấy Mạnh Kỳ quần tâm tiểu muội, Thọ Hiên lại càng nhủ mày không vui.

Thọ Hiên lại nhớ lúc Mạnh Kỳ hôn Linh Nhi lúc ngủ. Đó là một kiểu hôn lén “không thể chấp nhận” nhưng Mạnh Kỳ là đại ca của Linh Nhi thì có gì lại không chấp nhận được? Cũng vì là hai huynh muội thì hành động đó tuy chấp nhận được lại không thể xem như bình thường.

Mất thấy Mạnh Kỳ lại gấp món ngon Linh Nhi thích, Thọ Hiên không ngăn được mình lên tiếng...

- Hai huynh muội các người có cần như vậy không?

Cả Linh Nhi và Mạnh Kỳ đều đồng loạt nhìn Thọ Hiên vì không hiểu. Thọ Hiên nhăn nhó, khổ sở thật muốn vò đầu bứt tóc. Cuối cùng hẳn cũng to gan chỉ vào mặt Mạnh Kỳ và nói...

- Linh Nhi lớn rồi, huynh có cần chăm muội ấy như trẻ con vậy không?

Mạnh Kỳ cũng sững ra tự nhìn mình chỉ gấp vài miếng thịt cho Linh Nhi thôi không làm gì cả nên trả lời...

- Ta đâu có đút tận miệng cho muội ấy ăn đâu, giống chăm trẻ con bao giờ!?

Quả nhiên những người ít nói, khi lên tiếng rất lợi hại khiến Thọ Hiên muốn phun máu tức chết. Chính vì Mạnh Kỳ nói không có gì sai nên hẳn mới tức. Và Thọ Hiên kéo ôm Linh Nhi lại khiến Mạnh Kỳ trơ ra nghe...

- Muội ấy sắp thành thê tử của ta rồi, sau này huynh cứ để ta lo cho muội ấy được rồi, “đại ca”!

Dù gì cũng sắp thành thân, có bằng tuổi nhưng gọi Mạnh Kỳ là “đại ca” cũng hợp lí. Linh Nhi cúi mày không cho Thọ Hiên ôm vì đang ăn.

- Hiên ca rãnh rồi quá thì thì ngồi nói luôn đi khỏi ăn!

- Nè! Muội dám nói huynh rãnh rồi sao?

Linh Nhi chun mũi, Thọ Hiên chốc lát giỡn cũng quên chuyện phải ghen tuông. Chỉ có Mạnh Kỳ vẫn không nói gì, tay cầm đôi đũa run lên kiềm chế. Linh Nhi thành thê tử của kẻ khác, cả làm đại ca chăm lo cho nàng, y cũng không còn làm được. Mắt Mạnh Kỳ khẽ nhìn Linh Nhi đang cười với Thọ Hiên, nàng không hề nhìn thấu ánh mắt đau khổ đó.

...

Hôn lễ gần kề nhưng Cao tiểu thư vẫn vui vẻ cùng mấy con thỏ. Nàng còn đòi lúc xuất giá phải đem hết thỏ sang nhà Thọ Hiên mới chịu. Lão gia thương con nhưng tiểu nữ đầu thế giữ mãi bên mình cả đời. Nàng biết nên chiều nào cũng sang pha trà, hầm lưng làm phụ thân vui lòng.

Phu nhân thì lo trưng diện cho mình sẽ đẹp trong ngày thành thân của con, còn đối với con gái sắp lấy chồng không chút để tâm. Ai cũng hiểu phu nhân là như thế. Chính Linh Nhi còn không buồn lòng vì đã có nhũ mẫu dạy nàng những điều cần biết khi xuất giá. Nhưng hề đang nói về kinh nghiệm làm thê tử là nàng không ngủ gật cũng lên trốn đi tìm đại ca chơi.

Vì chuyến hàng không giao, Mạnh Kỳ lo việc bên ngoài nhiều hơn. Linh Nhi chạy theo tới tận cổng phủ nắm áo làm y xoay lại.

- Đại ca lại đi nữa sao?

Y nhìn nàng, tay không do dự xoa nhẹ đỉnh đầu tiểu muội...

- Đại ca phải ra xưởng giúp việc phụ thân. Ngày thành thân của muội, huynh sẽ về mà! – Nghe Mạnh Kỳ nói thế mặt nàng lập tức cúi lại không vui.

- Linh Nhi sắp xuất giá, đại ca phải ở nhà nhiều hơn mới đúng chứ!

- Ngoan! Có phải muội lấy chồng xa đâu? Nhà Thọ Hiên chỉ ở đầu thành thôi!

- Không biết... nếu đại ca đi thì Linh Nhi không thèm ăn chiều luôn!

Nàng khoanh tay trước ngực, phùng hai má hồng thể hiện quyết tâm níu giữ đại ca. Nhưng Mạnh Kỳ tuyệt nhiên không cười hay nài nỉ, tay lại thờ ơ xoa đầu nàng thêm một cái trước khi đi tiếp không nói lời nào.

Quả nhiên đại ca của nàng lạnh nhạt không ai sánh kịp. Mạnh Kỳ đi còn nghe vọng giọng nàng ở trong nhà đầy giận dữ...

- Đại ca xấu xa!!!

Môi y nhoẻn cười khiến vài cô nương say sẩm. Chiều chuộng nàng mãi sẽ khiến nàng hư hỏng, chính vì thế đôi lúc cũng cần cứng rắn một chút.

A Thuần theo sau thiếu gia, y thật sự không ra ngay xưởng nhà lại ghé đến một tửu lâu lớn. Trong phòng trà riêng có một nữ nhân chờ. Thấy bóng Mạnh Kỳ đến cửa Liễu Thanh Thanh đã nở nụ cười xinh như hoa. Mỹ nhân xinh đẹp trong mắt Mạnh Kỳ vẫn như bao người, y không cười đáp chỉ nho nhã lên tiếng...

- Bắt tiểu thư phải chờ rồi!

- Không có gì... muội chỉ nôn nóng gặp huynh sớm thôi!

Ánh mắt Thanh Thanh dành cho y thật dễ đoán ra tâm ý nhưng Mạnh Kỳ vẫn xem như bình thường. A Thuần đứng một bên cùng a hoàn của Liễu tiểu thư chờ hai chủ nhân đàm chuyện...

- Cám ơn Liễu lão gia đã báo ta biết trước một tiếng hàng Cao gia bị đưa ra ngoài bán!

- Huynh biết phụ thân muội rất quý huynh mà! Cha không vì đang có chuyến hàng tận Tây Liêng cũng đã đến gặp huynh rồi.

- Cho ta gửi lời thăm hỏi đến Liễu lão gia!

Nếu không đứng trong phòng nghe, người ta còn khó hiểu quan hệ của y và tiểu thư này. Chính vì y kín tiếng không dám mê tầu sắc hay trăng hoa với ai cả càng khiến người ta thắc mắc muốn biết hơn.

Cha Liễu Thanh Thanh không giống bên nhà Thọ Hiên chỉ là thương nhân, họ Liễu buôn bán xa tận các nước lân bang điều có các chi nhánh chuyển hàng, đổi tiền thông thương cho các thương nhân. Gia tài không ai rõ chỉ vì ngày đây mai đó nhưng việc buôn bán có mạng lưới cực kì rộng.

Mạnh Kỳ quen biết Liễu tiểu thư cũng qua trùng hợp hảo ý với Liễu lão gia. Y chưa từng bàn chuyện kinh doanh lựa Cao gia cho Liễu lão gia hay nhưng ông ấy rất là thích một nghĩa tế như y. Chính Liễu Thanh Thanh cũng phải lòng y.

Gặp hôm nay, Mạnh Kỳ nhận một phong thư của Liễu lão gia nhờ tiểu nữ trao giúp. Cha hay bất cứ ai trong nhà đều không biết y quen biết được cả thương nhân Liễu Thạch này.

Thanh Thanh chờ y đọc phong thư của cha, ánh mắt vẫn ngưỡng mộ y. Và nàng ta mỉm cười lên tiếng...

- Nghe bảo tiểu muội của huynh sắp thành thân. Cho muội gửi lời chúc mừng đến hỉ sự của Cao gia nhà huynh nhé Mạnh Kỳ!

Mạnh Kỳ có chút sững ra. Thay vì lịch thiệp cảm ơn lời chúc kia của Liễu tiểu thư, y không nói gì cả. A Thuần nhìn tiểu Xuân – a hoàn của Liễu Thanh Thanh với chút nuối tiếc rồi mới ra sau Mạnh Kỳ khi y đứng lên. Y xếp lá thư vào người, mắt nhìn Thanh Thanh...

- Có dịp sẽ gặp lại Liễu tiểu thư!

- Nhất định là còn gặp lại rồi Cao công tử!

Thanh Thanh là con của thương nhân, tính cách vô cùng cởi mở không e dè khép nép thể hiện ra bên ngoài. Mạnh Kỳ vì thế cũng nhếch nhệ môi cười rồi quay đi. A Thuần theo y đi ung dung như bình thường trở về xưởng. Như thông lệ, y thường đảo quanh một vòng dò xét nhân công làm việc ra sao. Tuy nhiên hôm nay y tiến thẳng về thư phòng của mình trong xưởng vải.

Tên hầu đứng ngoài nhìn y bước vào và nói...

- Người lui đi... ta muốn một mình!

- Dạ! Cần gì thiếu gia cứ gọi!

A Thuần khom người đóng cửa lại. Song chưa xoay người rời đi đã nghe tiếng đổ vỡ trong phòng vọng ra. Mạnh Kỳ hất tay mọi thứ trên bàn gỗ làm bút nghiên mực rơi xuống sàn. Y chống tay xuống cạnh bàn, đầu khom xuống thở dồn trong cơn giận dữ. Một cơn giận điên cuồng không thể dìm giữ.

Gì mà “hỉ sự” với “chuyện vui”... y khinh chính bản thân mình không thể giận dữ phá nát mọi thứ. Và Mạnh Kỳ cười khốn khổ ngồi thụp xuống làm lá thư rơi ra.

Y đang xao động, như thế thật tồi tệ.

Lá thư nằm trên sàn...

Gia trang kia, vườn dâu kia, tất cả cơ nghiệp của Cao gia từ lâu đã được Cao Đường ứng tên cho tiểu nữ Cao Linh Nhi. Chỉ có những người mờ mắt không biết gì mới nhìn thấy một Cao gia sớm muộn cũng thuộc về thiếu gia này mới a dua xua nịnh. Từ lâu y đã biết, nay có lá thư kia nói rõ hết mọi việc y cố gắng làm cũng sẽ bằng thừa.

Vốn phụ thân đã quyết định mọi thứ sẽ thuộc về Linh Nhi. Còn y trong tay chẳng được gì... thậm chí cũng sắp mất cả thứ y yêu quý nhất trên cuộc đời này, mất trắng tất cả.

Nếu đã không còn gì để mất, y càng không từ thủ đoạn gì để giữ lấy cho mình ít nhất là một thứ y không bao giờ muốn từ bỏ.

Chỉ còn có hai ngày nữa thôi là Linh Nhi làm tân nương rồi mà cũng không thấy bóng đại ca về làm nàng rất buồn. Nàng chẳng thèm cười nói với ai cả làm người trong phủ thấy thương theo. Vốn thiếu gia cũng yêu tiểu muội như vậy lại không về mừng vui với Linh Nhi thì thật kì lạ.

Nàng buồn trong bụng, mắt thì buồn ngủ theo nên ngáp dài khiến nhũ mầu lắc đầu...

- Tiểu thư không nghe nhũ mầu dạy đêm động phòng sẽ rất kinh sợ đó...

- Uh... Linh Nhi buồn ngủ lắm... mai nhũ mầu nói tiếp nha!

Nàng cười, mắt tròn to chớp nhẹ khiến nhũ mầu nhú mày rồi cũng tha cho. Dù sao vẫn còn đêm mai nữa nên nhũ tha cho. Nàng mừng quá trời, về làm dâu quá nhiều thứ phải biết vì thế nàng nghe đến oải luôn rồi. Nhũ mầu vì thương yêu tiểu thư như con nên cố ép nàng biết hết mới chịu khiến nàng khổ gần chết.

Nàng tắm sạch, trời thu mát mẻ nên mặc vào áo sa mỏng để ngủ cho dễ chịu. Nếu nói không lo lắng suy nghĩ cũng không phải không có, nhưng Linh Nhi khá dễ chịu, không khó tính nên dễ thích nghi lắm thành ra không sợ khi nghĩ phải ở một nơi khác.

Nàng chỉ buồn vì sẽ không dễ gặp đại ca, phụ thân và mẫu thân nữa thôi. Nghĩ đến đại ca vẫn không thêm về, nàng hơi giận sau đó tự nghiêng người để ngủ.

Ánh đèn chụp có họa tiết hoa đơn tử lập lòe giữ khuê phòng thiếu nữ không sáng tỏ nhưng đủ rọi về hướng giường xinh của nàng. Cửa sổ lớn bên góc phòng để rộng thông gió lướt nhẹ phát phát màn rũ xung quanh.

Linh Nhi sắp chìm vào giấc ngủ dễ chịu thì nghe tiếng cửa mở vào. Nàng hơi nhòm người nhìn thử và nhận ra dáng người rất quen. Nàng dụi dụi mắt, môi cười gọi...

- Đại ca!

- Hết hồi 3 -

4. Chương 4

Ánh đèn chụp có họa tiết hoa đơn tử lập lòe giữa khuê phòng thiếu nữ, không quá sáng tỏ nhưng đủ rọi về hướng giường xinh của nàng.

Cửa sổ lớn bên góc phòng để rộng thông gió lướt nhẹ phát phát màn rũ xung quanh. Mạnh Kỳ bước đến bên giường, tay đưa ngang kéo nhẹ lụa che. Mắt y nhìn nàng ngồi dậy gọi...

- Đại ca... sao đại ca về trễ thế?

Tuy nàng đang rất buồn ngủ nhưng thấy đại ca về cũng rất vui. Có lẽ do trời tối, cũng có thể do nàng còn muốn ngủ nên không nhìn thấy ánh mắt kì lạ của đại ca đang hướng đến. Mạnh Kỳ lặng lẽ ngồi xuống bên giường

Da nàng trắng muốt trong bộ áo ngủ có chút mong manh. Nàng dĩ nhiên không hề thấy sợ khi đại ca vào phòng mình giữa đêm như thế.

Nàng vừa mới nhú mi không hiểu đại ca đang định làm gì thì tay y giở chăn phủ trên người nàng sang một bên. Mắt nàng mở to, cả người rúng động một cách bất ngờ vì Mạnh Kỳ giữ lấy hai vai, môi không do dự áp lên môi nàng.

Làn môi ấm nóng phủ nhẹ lên môi, môi kề môi sinh ra chút cảm xúc thật lạ. Y thu tay giữ lấy sau gáy nàng ép nhận nụ hôn của mình. Linh Nhi bối rối, nàng chưa từng trải qua việc môi liền môi với ai bao giờ nên dù có là đại ca, nàng cũng thấy kì lạ. Linh Nhi không biết cách tiếp nhận, cảm thấy môi đại ca khiến mình khó hiểu nên dùng tay có ý đẩy vai Mạnh Kỳ đi.

Nhưng y vẫn dùng môi cố mút đôi môi ngọt ngào của nàng. Từng ấy năm qua, nụ cười của nàng luôn làm lòng y rung động, nhìn môi mọng hồng chỉ muốn được trân trọng nó thật kĩ cho hết bao nhiêu lâu thời gian chờ đợi.

Linh Nhi nghe sống lưng có chút ớn lạnh vì sinh ra sợ hãi. Môi đại ca mút lấy môi nàng gắt gao còn chưa thỏa, y còn dờn nụ hôn xuống cổ. Áo ngủ của nàng vốn hở nhẹ, Mạnh Kỳ dễ dàng liếm lấy da thịt trên đôi vai nhỏ nhắn. Lướt đến đầu trên làn da mềm mại, y lại cắn nhẹ lấy. Hành động của y thật quá khác thường khiến giọng nàng lúc này cũng đã run rẩy không chịu nổi.

- Đại ca... Linh Nhi không thích vậy...

Ngày nào nàng cũng ôm đại ca, chuyện đại ca gần nàng không làm nàng sợ nhưng hành động này hoàn toàn không giống thường ngày. Nàng đẩy đẩy vào vai y nhưng hầu như không có chút lực khiến Mạnh Kỳ rời đi. Y từ nãy đến giờ không nói một tiếng, cứ hôn vùi người nàng.

Rồi thì mất hạnh mở to, người nàng bị đẩy ngã khi y giữ tay kéo áo nàng ra.

Áo sa ngoài dễ dàng tháo bỏ, Linh Nhi không biết gì thì cả người căng lên vì bàn tay to giữ ngoài yếm vải. Tay y chạm đến và không nhẹ nhàng cởi cả yếm hồng. Giờ thì dầu có là đại ca, nàng cũng thấy rất sợ hãi. Miệng còn định bảo đại ca ngừng thì không ngờ Mạnh Kỳ dùng chính áo yếm nhét vào miệng nàng. Hai tay nhanh chóng cũng bị chính áo lụa cột chặt lên trên thành giường phía đỉnh đầu.

Mắt nàng rưng rưng lệ vì sợ, nhìn thẳng đến đại ca. Y trói nàng lại xong cũng ngừng lại một chút ngắm thân thể nữ nhi không còn gì che đậy. Ngực tròn thiếu nữ trắng mịn vun lên kiêu hãnh với hai đỉnh nhũ hoa hồng hồng quyến rũ. Nàng đang sợ, hơi thở càng loạn càng khiến ngực cứ phập phồng trước mắt y.

Linh Nhi thật sự rất muốn kêu cứu nhưng không kêu được vì áo yếm trong miệng. Mắt nàng nhòa lệ nhìn không ra đại ca mà mình tôn sùng ngưỡng mộ. Ánh mắt Mạnh Kỳ lạnh nhạt mọi ngày đang nhìn nàng với tất cả dục vọng của một nam nhân vô cùng thèm khát nàng. Thân thể nàng phơi bày ngay trước mắt, y không còn ngần ngại giơ tay vuốt ngay lên một bên ngực. Người nàng vì thế rướn nhẹ cổ vùng vẫy thì Mạnh Kỳ trở người lên trên kiểm thân nàng lại.

Da mịn lại thêm miên nhũ rất đôi mềm mại vun đầy vừa trong nắm tay khiến y không cầm lòng xoa lấy cả hai bên. Bàn tay đại ca thô nóng, người nàng vô tri phút chốc run lên nổi từng hạt da mẩn cảm hết cả người. Lệ nàng tuông không ngớt, vùng vẫy chống cự lại không hiểu sao lại phải như thế với chính đại ca của mình.

Cho dù là cơn ác mộng ghê gớm nhất, nàng cũng không nghĩ mình sẽ phải sợ đại ca.

Hai tay y hết xoa lại miết chặt hai đầu ngực làm nàng đau đớn khó chịu. Y lại khom người hôn lên cổ khiến nàng lắc đầu chống cự. Nhưng nụ hôn đã sớm dờn xuống ngực để tự y thưởng thức mùi vị trên da thịt nàng. Linh Nhi căng cứng người run sợ đôi môi ẩm nóng mút trên bờ ngực. Da trắng nõn nà sớm bị y làm cho đỏ tấy lên hết.

Y càng đắm chìm vào thân thể nàng, nàng càng chống cự trong bất lực. Hai tay không sao thoát khỏi mối gút của áo lụa, người nàng không mong muốn cũng phải tiếp nhận hết mọi xâm phạm của y.

Và Mạnh Kỳ hôn dọc theo thành bụng, qua rốn nhỏ đến tận bên dưới khiến nàng mở to mắt rồi khóc lắc lắc đầu. Một tay y đã dễ dàng kéo nhẹ tiết khó ra khỏi đùi ngọc. Giờ đây toàn bộ thân người thiếu nữ đã phơi bày ra không gì che chắn, đẹp đến mức Mạnh Kỳ chỉ phải ngẩn ngơ vì nàng.

Linh Nhi chưa từng trải qua chuyện này nhưng nàng biết nó không bình thường, nàng sợ hãi nên bản năng tự nhiên khiến nàng co chân chống cự. Tay y vì thế đè một bên đùi nàng xuống rồi lúi trên người nàng, mắt nhìn thử hạ thân nữ nhi đầy mê hoặc. Nơi tư mật lấp ló, vì cơn hoảng sợ nên huyết hoa cũng run rẩy từng cơn. Y đưa tay chạm đến, lập tức nàng cong người không muốn.

Hai đầu ngón tay vân vê dễ dàng tìm ra nơi tiết ra hoa dịch. Từ bụng thon đến tận đỉnh xương mu hài hòa, hoa huyết nhả hồng quyến rũ khiến Mạnh Kỳ phải nuốt khan trong cổ họng. Thứ chất lỏng trơn ướt sinh ra từ phản ứng vô tri của cơ thể nàng khi bị kích thích làm y không thể nào chờ đợi được hơn.

Vốn Linh Nhi chỉ là một thiếu nữ, tiếp xúc đến mức này làm sao người nàng không phản ứng lại. Môi Mạnh Kỳ vì thế nhếch nhẹ. Mắt nàng nhìn trần trần gương mặt thân thương đó, nàng chưa từng thấy đại ca trở nên đáng sợ như vậy. Chính nàng còn lầm tưởng có không phải là đại ca ruột thịt của mình suốt bao nhiêu năm qua.

Từng ngón khảy nhẹ như đùa như bốn cột nơi tư mật nữ nhi. Tay y làm người nàng nhạy cảm khó chịu vô cùng. Linh Nhi hết dám nghĩ là đại ca đang trêu chọc mình nữa. Giờ nếu có thể nàng chỉ muốn gào la kêu ai đó giúp thoát cảnh này. Nhưng làm sao ai hay, làm sao ai biết khi chính y đã trói chặt người nàng không cho gào la hay trốn thoát.

Và y đối diện hạ thân nàng đang bị phơi bày ra, tự cởi bỏ xiêm y khiến Linh Nhi trợn mắt nhìn. Nàng không phải ngây thơ không biết giữa nam nữ khác nhau nhưng lúc bé từng tắm chung với đại ca, nàng không ngờ lúc trưởng thành nàng thay đổi thì chính y cũng phải như thế.

Cự vật to lớn đang nóng bừng bừng vì nàng. Nàng ngược lại nhìn thấy càng sợ hãi không biết điều gì sẽ xảy ra với mình. Tay chân nàng lại cố gắng chống cự lẫn nữa thì Mạnh Kỳ dùng tay giữ chặt đùi nàng lại vòng sát hông người mình. Ngực trần cường tráng của y cũng đang phập phồng từng hơi thở dồn vì ham muốn có được cơ thể nàng.

Mắt y nhìn lệ long lanh tràn đôi mắt đẹp của tiểu muội. Y nhìn thấy nàng đang sợ hãi mình như thế nào nhưng không còn đường quay lại. Đêm nay mọi bản ngã không còn, dù là chút suy nghĩ tự kiềm chế y cũng không có lấy. Hạ thân cả hai gần sát vào nhau. Linh Nhi có thể cảm thấy rõ cự vật nóng bỏng kia đè nhẹ bên ngoài nơi hạ thân nữ nhi nhạy cảm. Chút dịch mật của nàng đã sớm vươn lên trên nóng thiêu sinh ra không khí cực kì nóng bức khó tả.

Cảm thấy vật nóng bừng bừng kia khiến hoa huyết càng nhạy cảm tiết ra nhiều hơn dịch trong suốt thẩm tuôn ra ngoài. Sợ hãi đè nén sự xấu hổ, nàng càng thử cố gắng thoát đi lại càng làm nơi hạ thân ma sát vào nhau.

Và Mạnh Kỳ đưa mắt nhìn, với tay gỡ áo yếm khỏi miệng nàng. Ngay lập tức nàng khóc nói...

- Linh Nhi không thích đại ca thế này hic... Linh Nhi sợ lắm mau thả muội ra đi!

- Ngoan! Đừng sợ!

Chất giọng y vẫn ôn nhu nhẹ nhàng đối với nàng không hề thay đổi. Nhưng Linh Nhi không cảm thấy an tâm dễ chịu như lúc bên đại ca khi thường. Một phần thân thể y đang dò dẫm nơi riêng tư chưa từng ai chạm đến làm sao nàng có thể không sợ.

Nàng vẫn khóc, ánh mắt y nhìn vào có muốn nàng không hoảng loạn cũng không thể tự ngăn bản thân mình ngừng lại. Linh Nhi chỉ mới run giọng gọi...

- ... nhưng đại ca! Ahhh...

Tiếng hét của nàng nghẹn lại không thể vọng vang vì đau thốn truyền từ hạ thân đến. Hoa huyết nữ nhi lần đầu tiếp xúc thân thể nam nhân không sao chịu đựng nổi. Mạnh Kỳ thở dồn nhìn cuối cùng nàng và y cũng đã thành một không thể xa rời.

Linh Nhi nghe đau từ nơi bị xâm phạm cho đến một vết thương trong tim. Người làm nàng đau lại là đại ca mới khiến tâm nàng tổn thương như thế.

Hai tay nàng vẫn bị trói chặt run rẩy yếu sức qua đỉnh đầu. Từ cánh tay trói chặt cho đến thân người thon nhỏ đã quặn lên vì đau. Nước mắt đã thấm ướt hết hai bên má. Nàng lại lần nữa nhìn gương mặt Mạnh Kỳ, như sự van xin nàng lại nói nghẹn lại...

- Đại ca...

Giọng nàng lọt vào tai nhưng nửa điểm trên gương mặt y cũng không thay đổi. Y vẫn lạnh lùng nâng hai đùi ngọc của nàng lên để thử tiến thử hạ thân mình gần sát vào thân nàng hơn. Nóng thiêu vì thế tiến sâu thêm một đoạn làm nàng rên nhẹ đau đớn không còn sức kêu ai cứu lấy.

Một lần tiến sâu vào người nàng, y lại có chút lùi ra. Ban đầu người nàng không tiếp nhận, chính nóng thiêu cũng phải chịu từng cơn siết chặt từ hoa huyết thật đau gắt khó chịu. Nhưng người nàng đã thành của hắn, hắn không thể nào cho qua được. Thế là nhịp động cứ thế được trườn đưa. Hai chân nàng buông xuôi gác theo hai bên đùi y không sao chống cự.

Người nàng bất lực, yếu sức mặc cho từng chấn động dồn dập mang nóng thiếp vào ra trong cơ thể nữ nhi mềm yếu. Vừa giữ từng nhịp, tay y lại xoa nắn ngực nàng. Từng chút từng chút khi hai cơ thể bắt đầu hiểu nhau, sự hòa hợp càng dễ dàng tới. Nhưng nước mắt của Linh Nhi không ngớt một khắc nào khi bị chính đại ca của mình chiếm đoạt lấy.

Hơi thở của nàng hoảng loạn.

Hơi thở của y dồn dập cố điều phối từng nhịp vào ra trong cơ thể mềm mại.

Hoa huyết kia trơn ẩm thu siết nóng thiếp tạo ra từng đợt khoái cảm khiến Mạnh Kỳ cũng gằm nhẹ từng hồi trong ngực hòa theo tiếng nấc nghẹn của nàng.

Nhịp động càng dồn dập trôi đưa, nàng càng mơ hồ không còn chút nhận thức. Khi một dòng khí ấm nóng phóng sâu vào trong người, cả nàng còn chưa hiểu là gì khi cả thân nàng đã hoàn toàn thuộc về y.

Mạnh Kỳ thở dốc rời thân mình ra thì nhìn thấy bạch dịch cũng phỉn ra hòa chút máu đào. Điều ấy cũng đồng nghĩa nàng là của riêng y không ai cướp được nữa. Mắt y dời lên nhìn nàng vẫn không ngừng khóc. Đối với nàng chỉ có đau đớn không hề có một chút khoái cảm hay niềm vui nào bù vào cả.

Mạnh Kỳ cởi trói buộc tay nàng nhưng giờ nàng cũng không còn sức chạy trốn hay chống cự. Y hôn môi nàng, liếm nhẹ lên má ướt vị mặn của nước mắt, môi khê dễ dàng...

- Đừng khóc... huynh không thích Linh Nhi khóc...

Nàng không nghe thấy gì lúc này, cả người bất lực chỉ rơi nước mắt. Y kéo má nàng sang để hôn lấy. Bờ môi xinh không đáp lại nhưng y cũng không cảm thấy khó chịu. Y gặm lấy từng phần môi nàng, lưỡi quấn quít lấy đầu lưỡi nhỏ của nàng.

Nơi tư mật của nàng vừa bị xâm phạm vẫn còn đau đớn vì lần đầu ân ái liền run lên khi tay y lại vuốt ve đến. Y biết nàng đau nhưng không thể không đau để có được nàng. Linh Nhi run lên, chưa kịp trở người chống cự lấy thì lần nữa nóng thiếp chưa thỏa mãn lại vọt sâu tận cuối âm huyết của nàng.

Lần này hai tay được thả, nàng chỉ biết bấu xuống đệm giường để chịu đựng từng ấy thống khổ. Nhịp động vào ra lại ra vào, y mang nàng đến tận sâu của đau khổ. Đại ca mà nàng ngưỡng mộ nhất làm cho nàng không chỉ đơn thuần là đau buồn thất vọng. Hình tượng đại ca trong nàng đã hoàn toàn sụp đổ. Mọi thứ tình cảm trong sáng vỡ tan không gì có thể hàn gắn.

Mãi đến tận qua canh khuya, không biết bao nhiêu lần cùng nàng, cuối cùng y cũng ngừng lại khi biết nàng đã không còn chịu đựng nổi. Thân nàng nằm sấp trên giường, ánh mắt vô hồn chỉ có lệ tuôn. Mạnh Kỳ hôn lên lưng nàng, môi lướt đến đầu, da non để lại từng dấu vết đến đó. Y vòng tay ôm chặt lấy nàng, từ cả thân người to lớn lên đáng vẻ bé nhỏ. Bàn tay quen thuộc lại vuốt ve xoa tóc nàng khi y lên tiếng nhẹ hẫh...

- Mọii biết thế là nào kín miệng đúng không Linh Nhi của huynh!?

Chính là chất giọng của đại ca vang bên tai nên nàng bật khóc. Y hôn lần nữa vào má nàng mới tự rời giường, thu y phục của bản thân rồi rời đi không ai hay.

Mọi chuyện đã xong... không ai có thể lấy mất Linh Nhi của y nữa.

Đến lúc trời sáng, nữ hầu thấy lạ vì Linh Nhi thường dậy từ rất sớm để đi vấn an lão gia phu nhân nhưng hôm nay không thấy dậy. Thế là nữ hầu vui vẻ mang chậu nước vào phòng để gọi nàng. Nhưng mắt chưa chú ý đến, bà ấy thấy áo lụa vờn vãi trên đất liền nhìn sang thử.

Thấy tiểu thư nằm sấp trên giường, thân thể trần trụi phơi bày ra với gối chăn nhàu nát, bà ấy kinh hãi tiến đến bên giường nhìn xem liền che miệng không sao kiểm chế. Toàn thân nàng đã bị xâm phạm, nàng ngất mê man không còn biết gì.

Mọi thứ đáng sợ không làm nàng suy sụp. Điều làm nàng không sao chịu đựng nổi chính là người làm ra lại là đại ca của nàng ... là đại ca nàng ngưỡng mộ nhất...

- Hết hồi 4 -

5. Chương 5

Dù không ai nhiều lời nhưng truyền khế vào tai nhau, tì nữ và gia nhân đều biết có dâm tặc lén vào đêm khuya cưỡng bức nhị tiểu thư. Trong nhà vì thế không sao vui vẻ cho hỉ sự cận kề nữa.

Cao lão gia lo lắng khi phu nhân chỉ ngồi yên trông vẫn rất thờ ơ như bình thường. Chỉ vì chuyện Linh Nhi đã làm phu nhân bị gọi dậy từ sớm nên không sao tươi nổi.

Nàng nằm trên giường, thân thể cũng được nhũ mẫu lau sạch những dấu vết bị xâm phạm, áo cũng đã được mặc lại cẩn thận. Trông cảnh nhũ mẫu mắt đỏ hoe khóc vì thương nàng, chẳng ai nhận ra phu nhân hay nhũ mẫu là mẫu thân ruột của nàng nữa.

Đại phu sau khi chuẩn mạch đi ra, lão gia liền đến hỏi rất lo...

- Sao rồi đại phu?

- Tiểu thư chỉ vì mệt mỏi và kinh hải quá độ thôi. Lão sẽ kê than thuốc bổ, tịnh dưỡng tinh thần mới là quan trọng!

Cao lão gia nhìn đại phu rồi không nói gì, bảo người cho tiền rất hậu hĩnh có ý khiến lão kín miệng chuyện này. Đây không phải là chuyện đáng vẻ vang gì để lộ ra ngoài, huống chi ngày mai là hỉ sự của nàng rồi làm sao lão gia muốn mọi người biết tiểu nữ bị người ta làm nhục ngay cận trước ngày thành thân. Tự ai cũng hiểu, không dám nói năn gì với nhau cả.

Cuối ngày nàng mới tỉnh lại, nhìn thấy phụ thân cạnh bên, mẫu thân cũng bước đến bên nàng liền khóc ôm lấy phụ thân. Lão gia thương con, nhìn con thế này đau không tả hết. Phu nhân cũng thở dài ngồi vuốt vuốt tóc nàng chưa từng tỏ ra quan tâm nhiều đến thế. Xem ra chuyện xảy ra với nàng đến thế này, cả loại mẫu thân tệ thế nào cũng phải thương con thôi. Phu nhân nói...

- Nói cho phụ thân và mẫu thân nghe chuyện gì... nhất định chúng ta sẽ trừng trị kẻ dám hại con!

Thân nữ nhi trinh tiết chỉ có một, kẻ to gan đó thậm chí còn chọn ngay trước ngày nàng làm tân nương nữa. Cả lão gia cũng muốn giết ngay kẻ đó nên đồng tình với phu nhân. Tuy nhiên Linh Nhi hốt hoảng lắc lắc đầu, dụi ngay vào người phụ thân nhưng không nói ra. Ai càng hỏi gì nàng chỉ càng khóc sợ hãi không thốt nên lời.

Nàng nhớ lời đại ca nói “kín miệng” chính vì thế càng sợ không dám nói. Nhũ mẫu khuyên lão gia bình tĩnh có lẽ vì nàng vừa mới trải qua, tinh thần vẫn chưa hết hoảng loạn, chuyện gì cứ từ từ tra hỏi sau. Nghe vậy lão gia thở dài buồn bực, phu nhân cũng không quan tâm hỏi dồn nữa.

Chuyện xảy ra không chỉ là kinh hải bình thường đối với một thiếu nữ vốn ngây thơ trong sáng như nàng, nó còn là một vết thương trong tâm hồn khó có thể chữa lành. Người mà nàng cho rằng sẽ luôn yêu thương nàng nhất, không bao giờ có thể làm nàng khóc hay tổn hại đến nàng lại làm ra chuyện thế này.

Đại ca của nàng... chỉ nghĩ đến thôi mắt nàng lại rưng lệ.

Mạnh Kỳ bước lên cổng phủ lập tức các gia nhân e dè không dám nói năn gì chuyện xảy ra với tiểu thư cho y biết cả. Y vẫn như bình thường, gương mặt lạnh lùng đi thẳng đến phòng của tiểu muội. Lão gia vẫn đang trong phòng cố năn nỉ Linh Nhi ăn chút gì thì bên ngoài nhũ mẫu báo...

- Thiếu gia vừa từ xướng dật về thưa lão gia!

Y bước vào phòng sau khi nghe nhũ mẫu kể lại mọi chuyện. Cả đến phụ thân còn nhìn không ra vẻ ngoài kia của y thật như mới biết chuyện. Mắt y hướng vào phòng nhìn nàng. Trong phủ ai cũng biết y yêu thương tiểu muội, thiết nghĩ chính y cũng sẽ buồn bã khi tiểu muội bị tổn thương.

Sự lạnh lùng vốn có dễ dàng giúp y qua mặt tất cả dù là phụ thân hay ai đi chăng nữa. Chỉ có Linh Nhi chớp thấy bóng đại ca lập tức nhớ lại sự việc đêm qua, nàng ôm chầm lấy người phụ thân khóc run rẩy. Chỉ tưởng nàng lại kinh hải nên khóc nhưng ai ngờ tất cả chính là vì y mà thôi.

Ánh mắt y vẫn quan tâm lo lắng cho nàng, biết nàng chưa sẵn sàng nhìn mình nên cũng lặng lẽ đi ra ngoài. Phụ thân để nàng lại với nhũ mẫu để bàn chuyện với y. Sau chút chuyện, gương mặt phụ thân trông nhọc nhằn hẳn đi vì lo cho con.

- Chuyện thế này... con giúp phụ thân hồi hôn với bên nhà Thọ Hiên. Tiểu muội con bất hạnh như thế, cha cũng không thể nào gả nó ngày mai được! – Trong giọng nói của phụ thân vừa đau buồn vừa khốn đốn không biết làm cách nào hơn. Mạnh Kỳ vì thế ôm vai phụ thân và nói.

- Phụ thân cứ để con làm thay... con cũng buồn cho Linh Nhi nhưng phụ thân nên tự giữ gìn sức khỏe!

- Ừm... ta nhất định không tha cho kẻ hại Linh Nhi nhà chúng ta!

Mạnh Kỳ không nói gì, nhận thay cha đi hồi hôn ngay cận kề hôn lễ. Cao lão gia được con trai điều về phòng, chỉ có mỗi A Thuần nhìn thấy thiếu gia bước ra giấu nhẹ một chút ý cười hài lòng. Mọi thứ đều đã theo ý muốn của y cả rồi.

Cao lão gia đột nhiên hồi hôn ngay trước ngày thành thân khiến Bát gia tức giận. Thọ Hiên rất bối rối, tâm trạng đang sung sướng sắp có Linh Nhi lại bị hụt hẫng. Không chỉ là nhục nhã gia phong, người ngoài e cũng đánh giá là Thọ Hiên có gì không tốt mới bị Cao gia “từ chối” như thế. Chính vì vậy cha Thọ Hiên không giận cũng lạ....

- Cao huynh không nói rõ lý do hoãn hôn lễ thì ta quyết không cho qua chuyện này. Chẳng phải người muốn chúng thành thân sớm chính là huynh hay sao?

Cao Đường nhần nhịn không biết nói làm sao. Mạnh Kỳ im lặng đứng sau cha. Thọ Hiên rất muốn hỏi nhưng không được phép. Cha Thọ Hiên vì thấy sự im lặng khinh người của cha con y nên trở mặt nói...

- Hay lắm! Cao gia các người không muốn làm xui với nhà ta cũng tốt thôi. Sau này đừng hòng làm ăn gì với Bát gia chúng ta nữa!

Vì giận chuyện cưới hỏi, Bát lão gia đem chuyện kinh doanh ra làm Cao Đường có chút ý khó nói năn nỉ. Thọ Hiên nín cha mình...

- Đừng cha. Cho con biết lý do đi nhạc phụ. Hay con có gì không đáng với Linh Nhi?

- Thọ Hiên! Còn thiếu gì tiểu thư khác hợp với con. Bát gia nhà ta không cần hèn hạ cúi người với nhà họ.

- Nhưng mà cha...

Bát lão gia giận dữ bỏ đi. Thọ Hiên đứng lúng túng muốn chạy theo ngăn cha, vừa muốn năn nỉ hỏi nhạc phụ lý do tại sao. Cuối cùng lực bất tòng tâm, Thọ Hiên đành phải theo cha về.

Mạnh Kỳ đứng không nói gì, mắt nhìn phụ thân đang tỏ ra mệt mỏi. Hàng Cao gia vận chuyển buôn bán đều thông qua Bát gia. Nay vì hôn lễ không thành, mối làm ăn lớn cũng mất đi. Lần giao hàng bị tam thúc phá hỏng lần trước cũng chưa giải quyết ổn thỏa, nay còn thêm vụ việc này.

Nhưng chuyện công việc không quan trọng bằng Linh Nhi. Linh Nhi xảy ra chuyện như vậy, trước mắt cần quan tâm cho nàng mau chóng vượt qua mọi chuyện.

Tưởng chừng Thọ Hiên sẽ vì cha mà thôi qua sự việc này. Cả Vạn An ai cũng bất ngờ không hiểu tại sao Cao gia hoãn hôn sự, hỏi sao Thọ Hiên trong cuộc không thôi khó hiểu. Ngày nào Thọ Hiên cũng tìm đến nhưng gia nhân nhất định không tiếp. Trong lòng hẩn phiền muộn, muốn gặp Linh Nhi hay ít nhất là ai đó nói cho một lời giải thích.

Và tên đó sực nhớ nên vội ra ngoài thành tìm đến xưởng dệt Cao gia. Quả đoán không sai, Mạnh Kỳ có ở đó. Chẳng bị gia nhân hay ai cản, Thọ Hiên lao đến khẩn thiết nhìn Mạnh Kỳ...

- Mạnh huynh! Ta muốn gặp Linh Nhi. Mau nói cho ta nghe tại sao phụ thân huynh lại hoãn hôn sự của ta và muội ấy chứ!

Mạnh Kỳ nhìn bằng hữu bao năm, ánh mắt nửa phần cũng không có gì khác thường. Y phất nhẹ tay, mọi người tự biết lui đi vâng lời thiếu gia. Khi còn lại hai người đứng trước xưởng dệt, Mạnh Kỳ nói nhẹ giọng...

- Huynh cứ biết là không thể gả Linh Nhi nhà ta cho huynh là được rồi Thọ Hiên! – Chất giọng y không thay đổi nhưng Thọ Hiên nghe vào thấy sốc và không thể chấp nhận được.

Đối với Thọ Hiên, lấy Linh Nhi làm vợ là điều hắn chờ đợi và ao ước bao lâu nay. Hôn lễ ngay trước mắt, trong tốt cùng hạnh phúc lại bị đồn ngả chỉ vì nhà nàng tự ý hoãn hôn sự. Thọ Hiên không thể bình tĩnh, tay túm lấy áo Mạnh Kỳ nói mang sự kích động...

- Nhưng là tại sao? ... tại sao chứ? Không thể chỉ một đêm muối ấy hay là nhà huynh lại không muốn gả sang nhà ta được!

Mắt Mạnh Kỳ nhìn thẳng Thọ Hiên. Chỉ nhìn cũng rõ biết Thọ Hiên nặng tình với tiểu muội của y nhiều như thế nào. Tuy nhiên, môi Mạnh Kỳ đã nhếch khe ra một nụ cười nhàn nhạt. Y gạt tay Thọ Hiên khỏi áo mình rồi trả lời...

- Phải! Chỉ một đêm thôi... Linh Nhi đã bị một kẻ làm nhục chiếm đoạt trinh tiết không thể nào gả cho huynh. Đừng mơ mộng sẽ có một hôn lễ linh đình với tiểu muội của ta nữa!

Thọ Hiên nghe ra choáng váng. Hắn thậm chí không tin ngay cả đó chính là lời của Mạnh Kỳ – một kẻ không hề thích đùa. Hắn lắc lắc đầu, chân lùi một bước suy sụp...

- Không thể nào! Làm sao có chuyện đó xảy ra với muội ấy chứ! – Vị hôn thê hắn yêu thương bị làm nhục mất trinh tiết, lòng y nghe thật đau đớn. Mạnh Kỳ đứng đưng nói tiếp.

- Tin hay không là quyền của huynh. Hôn ước của cả hai sẽ không bao giờ thành đâu!

Mạnh Kỳ xoay người đi bỏ lại Thọ Hiên đau khổ đến ngồi thụp xuống. Hắn muốn gặp Linh Nhi, hắn không tin chuyện như vậy lại xảy đến với nàng. Không bảo vệ được cho nàng, Thọ Hiên cũng đánh mất nàng. Tất cả đều khó chấp nhận được.

Khi đó Mạnh Kỳ vừa đi khỏi góc hành lang thì thấy ngay phụ thân đã chứng kiến hết.

Cao Đường vốn buồn bã chuyện tiểu nữ, tuy giao việc cho Mạnh Kỳ nhưng lo sợ y vì tiểu muội sẽ phân tâm theo nên ra xưởng xem con giải quyết làm sao. Không ngờ đúng lúc Thọ Hiên lại đến tìm. Lão biết tính cách của con trai, trong lòng không lo lắng khi chờ xem Mạnh Kỳ giải quyết để đuổi Thọ Hiên về.

Nhưng không ngờ chứng kiến hết, Cao lão gia nhìn con một cách trần trối...

- Mạnh nhi! Phụ thân không ngờ một người tính toán diêm tinh như con, chuyện gì cũng suy tính kỹ càng lại dễ dàng nói ra hết với Thọ Hiên như vậy sao? Có phải là con nữa hay không? Con có còn nghĩ cho tiểu muội của mình không hả?

Phụ thân lớn tiếng mắng, lo từ Thọ Hiên chuyện sẽ truyền ra ngoài, sau này thể diện và phẩm hạnh của Linh Nhi cũng bị hủy hoại. Tuy nhiên ánh mắt Mạnh Kỳ nhìn cha không chút xao động. Y đứng đó, thần thái ung dung, môi cất tiếng đáp trả...

- Trong lòng phụ thân rốt cuộc chỉ có mỗi Linh Nhi thôi đúng không?

- Con nói cái gì vậy hả? Đó cũng là tiểu muội ruột của con, giờ bị vào cảnh ấy làm sao có thể nói cái kiểu như thế chứ?

- Nói hay không nói có khác gì đâu. Thọ Hiên si tình, cứ mãi tìm đến cũng không phải là cách. Hay là phụ thân vẫn còn mong chờ ngày dành hết tài sản này cho Linh Nhi cùng tên nghĩa tể ấy làm nên những chuyện rạng danh Cao gia chứ?

Cao Đường nghe con nói cũng không thể tránh bất ngờ. Mạnh Kỳ từ bé tuy không thể hiện mình là một đứa trẻ ngoan hiền, nhưng vì tính cách sâu sắc ít nói, y thật chưa từng làm gì khiến cha mẹ phật lòng. Nay y có thể nói ra những lời thế này, Cao lão gia thật không tin nổi là từ miệng Mạnh Kỳ nói ra nếu không phải tự chính tai mình nghe thấy.

Mạnh Kỳ nhìn phụ thân có chút run rẩy, cả người xem ra chấn động vì điều y nói. Phản ứng của ông ấy càng dễ thấy y đã nói đúng sự thật.

- Con... Sao con biết những điều đó!? Con căn cứ vào đâu nói ra những lời đó!

Cao Đường xuống giọng đoán không ra nổi con trai đang suy nghĩ gì sau gương mặt vô cùng bình tĩnh đó. Y lại cong nhẹ vành môi, nụ cười nhạt thể hiện chút sự khinh thường. Chân y bước tới, dáng đã cao lớn hơn phụ thân, suy nghĩ cũng không còn là đứa trẻ dễ để cho phụ thân đoán ra nữa.

- Cơ nghiệp vốn đã không dành cho con thì phụ thân có nghĩ con nên ngăn nó rơi vào tay kẻ ngoại tộc như Thọ Hiên hay không? Một tay dâng tiểu muội của con, một tay dâng cả Cao gia này, sính lễ đó nhà hấn không đáng có hết đâu thừa phụ thân.

Mạnh Kỳ nói rồi dừng dừng bỏ đi không đối thoại phụ thân mình suy sụp bị bỏ lại phía sau. Ông ấy không ngờ Mạnh Kỳ lại biết trước tính toán của ông ấy... lại càng không ngờ một đứa trẻ luôn ngoan ngoãn ít nói lại có thể độc đoán như vậy.

Tất cả cũng chỉ vì ông ấy tính toán không đúng. Nhưng giờ sửa sai có còn kịp hay không?

Linh Nhi ngủ nhưng hay giật mình hốt hoảng, trong cơn ác mộng dồn dập làm nàng không thể nào ngủ yên vì thế cả người cũng suy kiệt. Và mơ hồ, nàng lại nhìn thấy đại ca đến bên giường. Ngay lập tức nàng choàng tỉnh đầy sợ hãi, cả người yếu sức vẫn có ý trốn càng xa càng tốt.

Tuy nhiên Mạnh Kỳ dễ dàng dùng một tay giữ cánh tay kéo nàng lại. Cũng chính tay y cảm nhận rõ nàng đang run rẩy hoảng sợ mình như thế nào. Đôi mắt to tròn luôn tỏ ra sáng rõ khi thấy y nay đã không còn. Linh Nhi thậm chí không muốn nhìn thấy đại ca nữa. Trông nàng trở nên như vậy đối với mình, y không có tư cách gì đau khổ lúc này. Chỉ mỗi y và nàng biết kẻ ác ôn không thể chấp nhận đó chính là y. Một mình y đã hủy hoại tiểu muội.

Nhưng làm đau nàng, làm khổ nàng, hấn nhận lại thật không ít chuyện tốt cho bản thân. Chính vì thế Mạnh Kỳ vẫn thu tay kéo nàng không cho chạy. Mỗi mỉm cười, chất giọng ôn nhu như đại ca của nàng mỗi ngày cứ như đã không xảy ra chuyện gì cả.

- Linh Nhi giận đại ca rồi sao?

Nàng nghe giọng y, nước mắt lại rưng rưng. Toàn thân nàng vẫn còn dư âm đau đớn, chuyện đại ca đối xử với nàng không thể chấp nhận được. Không chỉ là đoạt mất trinh tiết, cả luân lý cũng đã bị y làm cho không thể nào hàn gắn. Nàng mím môi xoay đi không muốn nói gì với y nữa.

Nhưng Mạnh Kỳ không bỏ cuộc, y lần nữa giữ chặt lấy hai vai đang run của nàng sau đó nói.

- Là lỗi của huynh! Huynh biết mình làm sai, ức hiếp khiến muội giận cũng là đúng có phải không? Nhưng huynh biết lỗi rồi, Linh Nhi không được giận huynh nữa!

Mỗi khi nàng giận hờn, chỉ cần Mạnh Kỳ chịu ra lời năn nỉ, nàng đều xoay lại mỉm cười tha cho. Vì nàng ngưỡng mộ đại ca, thương đại ca nhất. Song hôm nay trong lời dỗ dành ôn nhu, nàng không còn cảm giác đó là đại ca trong lòng của mình nữa. Lòng nàng đau đớn không sao tả hết tâm trạng vừa không hiểu, vừa khổ sở thân xác lẫn tinh thần ra thế nào. Linh Nhi cuối cùng vẫn chỉ khóc không tha thứ cho y.

Mạnh Kỳ cũng không nôn nóng nàng mau hết giận. Cái y cần là nàng sẽ chấp nhận mọi chuyện sẽ không bao giờ còn như cũ nữa. Tay y lại dờ lên vuốt nhẹ đôi má mềm mại. Nàng kinh hãi gạt tay né tránh nhưng không thể nào cản nổi. Mạnh Kỳ lại nói...

- Thế thì Linh Nhi chỉ được giận huynh chỉ hai ngày thôi! Hai ngày rất là giận! Sau đó phải mỉm cười, không được giận đại ca nữa có biết không?

Thì ra cũng có lúc đại ca lại làm nàng buồn giận như chính y đã hỏi trước. Lúc đó nàng hạnh phúc thơ ngây không bao giờ nghĩ sẽ xảy ra cố sự này.

Nhìn bóng dáng Mạnh Kỳ rời đi khỏi cửa, nàng lại nằm xuống khóc. Nếu đại ca không còn là đại ca của nàng như trước, làm sao nàng có thể dễ dàng hết giận và quên lãng như không có gì được nữa.

- Hết hồi 5 -

6. Chương 6

Mất đúng bốn ngày Linh Nhi mới có thể đặt chân xuống giường. Cả người còn suy sụp nên bước đi cũng chao đảo. Nàng vẫn không muốn ăn, cả người cứ thế tiêu tụy. Nhũ mẫu mang những gì nàng từng thích ăn nhất nàng cũng không muốn nhìn đến nói chi nếm thử. Ai cũng lo nàng sẽ đổ bệnh và không vượt qua nổi.

Lão gia ngày nào cũng đến với con nhưng nàng không nói gì, ánh mắt tròn giờ chỉ vô hồn không còn vui vẻ lạnh lợi như chỉ vài ngày trước. Mỗi ngày rời đi, lão gia đều lắc đầu thở dài vô cùng phiền muộn.

Linh Nhi ngồi bên khung cửa sổ lớn, ánh mắt hướng đến nơi xa xăm vô vọng. Nàng là tiểu thư được cả nhà bảo bọc cẩn thận. Đối với sự đời nàng chưa từng ngừng lại ngẫm suy nhiều như thế. Cả đến người nàng tin tưởng, yêu thương đến dường như vậy còn làm nàng đau khổ, hỏi sao nàng còn là một Cao Linh Nhi vô sầu vô ưu.

Loáng thoáng bên tai, nàng nghe từ nữ tỳ truyền nhau cười khúc khích nói xấu mình. Họ bảo rằng nàng sinh ra giàu sang may mắn, có thể thật là đáng đời. Còn bảo giờ nàng thân dơ bẩn, không chết cũng uổng vì chẳng nam nhân nàng muốn nữa. Nghĩ đến nàng lại không muốn ăn, không muốn ra khỏi phòng, cũng không muốn tìm lí do để sống tiếp làm gì nữa. Giờ nàng mất tất cả, không còn hi vọng gì.

Nhũ mẫu bước ra không nói gì khi tam thúc cùng mẫu thân đến thăm nhưng vì nàng không muốn gặp ai cả nên không được vào. Tam thúc vờ tỏ ra khá buồn bã thay cho nàng, muốn cùng mẫu thân nàng đến thăm hỏi giúp nàng vượt qua nhưng không có cơ hội. Giờ trong phủ ai cũng vì chuyện này mà phiền muộn làm gì còn ai để ý đến Cao Lưu và phu nhân quần quít đi chung nữa chứ.

Hai người họ cùng rời đi không quên cười với nhau. Bởi Cao Đường đang buồn vì con, tinh thần không vững để quản việc làm ăn. Thêm nhà Thọ Hiên chặn mọi mối thương buôn bán làm khó Cao gia. Đây quả là thời điểm trời cho để giành lấy nhiều thứ từ tay kẻ khác.

Vào một buổi chiều, nhũ mẫu buồn bã bước ra vì tiểu thư lại không ăn thì gặp thiếu gia. Mạnh Kỳ không nói gì, tay cầm lấy chén cháo tổ yến trong mâm nhũ mẫu cầm và nói giọng nhẹ nhàng như mọi khi...

- Nhũ mẫu nghỉ ngơi chút đi để còn sức chăm muội ấy. Ta sẽ cho Linh Nhi ăn!

- Dạ... thiếu gia cố làm tiểu thư ăn nhé! Cứ bỏ ăn thì...

Nhũ mẫu rất thương nàng, nói nhen nhẽ vì sợ nàng sẽ xảy ra mệnh hệ nào. Nhưng Mạnh Kỳ gạt đầu tỏ ra đảm bảo cho nhũ mẫu yên tâm. Y không nhiều lời, cầm chén cháo đi vào phòng. Từ nữ tỳ hay gia nhân đều không ai hoài nghi thiếu gia quan tâm đến tiểu muội cả. Chính vì vỏ bọc của y quá hoàn hảo, khó ai có thể ngờ rằng y là người làm ra mọi chuyện.

Không có tiếng bước chân, Linh Nhi thoáng thấy bóng người cao cao lập tức sợ hãi. Nhũ mẫu đã ra, nàng không hay có người vào phòng. Linh Nhi vội bước khỏi bệ cửa sổ, chân luống cuống nhắm hướng cửa để thoát thân. Cuống hòng khô khốc ngăn kịp nàng không kêu lên kinh hãi khi y đã dễ dàng chặn lấy.

Mạnh Kỳ không nói không rằng, tuấn nhan lạnh lùng vẫn như vậy kéo nàng sang ngồi xuống bàn. Linh Nhi định đứng thì y mạnh tay ghì ép ngồi xuống. Mắt tròn của nàng bắn loạn nhìn lên, vẻ mặt của y khiến nàng sợ hãi... chính vì thế nàng không dám nhúc nhích nữa.

Mạnh Kỳ có chút hài lòng, tay nâng chén cháo còn ấm, múc một muỗng nhỏ và hướng đến nói...

- Há miệng ra!

Giọng y cứng rắn mệnh lệnh, nếu là lúc thường nàng còn tự biết thân biết phận vâng lời ngay hướng chỉ giờ đang rất sợ Mạnh Kỳ. Môi nàng mím mím lại, bụng dạ không muốn ăn song không thể không há miệng. Mạnh Kỳ chờ đợi, trông nàng không chịu làm theo liền dùng tay nâng cằm nàng lên.

Linh Nhi run rẩy nghe bàn tay to lại giữ mặt mình ép nhìn thẳng vào y. Gương mặt y không thể đoán nổi là đang suy nghĩ gì. Sự lạnh lùng kia khiến nàng cảm thấy khổ sở khi phải dò xét điều gì có thể xảy đến với mình. Cuối cùng không cần Mạnh Kỳ phải tốn công ra lệnh lần nữa, nàng cũng chịu há miệng.

Thế là muống cháo dứt đến rất cẩn thận. Ánh mắt y chậm rãi quan sát nàng nuốt có trôi hay không. Tuy còn vị đắng trong miệng, cổ họng đau rát nhưng nàng cũng không dám làm gì sai ý. Nếu là Linh Nhi ngày trước, không chịu ăn đã không nhẽo với đại ca rồi.

Vậy là y lẳng lặng ép nàng ăn được hết chén cháo. Mỗi khi nàng không muốn mở miệng ăn nữa, y lại liếc nhẹ, nàng lại há miệng ăn ngay thật ngoan.

Chén cháo đã hết, Linh Nhi ngồi bối rối nhìn đại ca nâng nước cho mình, thậm chí còn dùng khăn lau sạch khóe môi. Hành động rất đổi ân cần, dịu dàng của y không làm nàng thấy lạ bởi vì đại ca xưa nay luôn cưng yêu nàng như hoa như trứng. Cái mà nàng không sao chấp nhận nổi chính là sự bình thản của y như không hề xảy ra chuyện gì. Thế là nàng xoay mặt hướng khác, không muốn nhìn đại ca thêm nữa.

Thấy nàng như vậy, hấn cũng không tỏ ra tức giận. Tay y giờ đến bế nàng lên khiến Linh Nhi kinh hãi. Nàng vùng vẫy vẫn bị ẵm đi...

- Không...

Nàng sợ lắm, nàng chưa từng phải sợ hãi ai nhiều như vậy nhất là đối với chính đại ca. Bàn tay Mạnh Kỳ cứng như gọng sắt, sức mạnh nam nhân dễ dàng khống chế nàng. Y chỉ muốn đem nàng về giường để nàng nghỉ ngơi. Nhưng cả khi được Mạnh Kỳ thả xuống giường thật nhẹ, còn được đắp chăn cho thì nàng vẫn không hết run rẩy.

Y ngồi lại bên nàng, nhìn nàng vẫn là không muốn nhìn mặt mình. Mạnh Kỳ chòm đến sát vào nàng và nhẹ giọng hỏi...

- Muội có còn đau nhiều không?

Y không dám hỏi ai kể cả nữ mẫu. Chính y làm nàng đau, y muốn chính nàng trả lời với y điều đó. Nhưng Linh Nhi có vẻ giận, nàng vẫn xoay mặt đi, thà nhìn một hướng vô định còn hơn trông thấy gương mặt đại ca thân thương lại nở tàn nhẫn với nàng.

Linh Nhi xưa nay có to gan cũng không dám xem hấn như vô hình như vậy. Y thấy không vui vì muốn nàng lại không nhẽo cho mình quan tâm. Ít ra như thế y có thể biết nàng còn đau vì mình hay không?

Rồi Linh Nhi giật mình vì tay Mạnh Kỳ lại giữ trên má ép nàng xoay qua. Nàng chưa kịp thoái lui vì hoảng sợ thì y lại thản nhiên áp môi đến. Hôn nàng đối với y bây giờ không còn gì là chuyện cần kiểm chế hay tự ngăn cấm.

Linh Nhi là của y, môi nàng tâm nàng và cả người nàng đều thuộc về y.

Tay nàng không muốn cũng phải bấu cứng áo trên hai vai y cố đẩy người đại ca ra. Nhưng sức y mạnh mẽ ôm chặt lấy, môi triển miên ép buột môi nàng phải nhận lấy. Nước mắt nàng lại ứa ra, nghe trên đầu môi bị cướp đoạt chỉ có sự đau khổ. Nàng không muốn đại ca như thế nữa, nàng rất sợ hãi... vô cùng sợ hãi.

Cuối cùng hai tay nàng buông thông xuống, Mạnh Kỳ vẫn ôm lấy thân thể mong manh trong tay. Môi vẫn quện lấy từng phần môi nàng. Đầu lưỡi nàng bị cuốn lấy cùng trong miệng y gần gũi. Cổ họng thêm chút đau rát vì không thể nuốt vào thêm phần không khí hay chút nước. Chuyện vô ích như chống lại Mạnh Kỳ, nàng biết mình không đủ sức.

Linh Nhi nhắm mắt khi môi đại ca không có ý dừng nụ hôn này lại. Nàng không thể hiểu cho y đã phải chịu bao nhiêu khổ đau khi cứ kiểm chế làm một đại ca tốt bên nàng bấy lâu nay.

Còn nàng không bao giờ có thể nhận ra điều đó. Mạnh Kỳ che giấu quá kĩ. Vì thế khi bị đối xử đột ngột nàng không thể không sốc. Nàng giờ đây chỉ biết đại ca làm ra những chuyện không thể nào tha thứ được.

Cứ vậy trong khuê phòng, hai huynh muội đan chặt môi vào nhau nhưng không ai hay không ai biết hành động sai trái đó.

...

Lúc đó Cao lão gia vừa mệt mỏi trở về sau khi không thể thuyết phục mỗi buôn lớn. Thế lực cả Bát gia rộng lớn, thao túng nhiều thương lái trong Kỳ Mạc. Đối với chuyện trở mặt lần này với nhà họ, Cao gia

nhận hậu quả khá lớn. Dầu vải vóc có thượng hạng, uy tính có còn đi chăng nữa mà không thể bán cũng không làm được gì.

Trong phiên muộn, Cao Đường lại tính đến gặp Linh Nhi mong nàng sớm phần chẵn lại tinh thần thì ông ấy cũng cảm thấy khá hơn. Nhưng vừa ra hậu viện không ngờ nghe giọng cười khúc khích trong vườn. Chính là giọng của vợ làm sao lão gia không nhận ra.

Linh Nhi đang như thế, phu nhân đến quan tâm được có ngày đầu rồi thôi, lão gia còn nghe người mẹ có thể cười vui khi con như vậy mới tức giận.

Không ngờ đang bước nhanh đến mắng thì sững sờ trong thấy cảnh vợ trong tay tam đệ của ông ấy. Cao Lưu cười, mặt cúi vào ngực phu nhân khi bà ấy đang vui vẻ ngồi vắt vẻo trên chân hắn ta. Áo ngoài tuột ra, xiêm y xộc xệch thiếu điều lỏa lồ hết cả thân trần giữa thanh thiên bạch nhật, chưa kể hành động kia không còn gì để cho là hiểu lầm. Cơn giận trong lão gia càng bùng bùng, ông ấy bước ra lớn giọng...

- Hai người dám...

Cao Lưu và phu nhân đang vui vẻ, nghe giọng Cao Đường lập tức kinh sợ, có buông nhau ra ngay cũng không kịp. Phu nhân xấu hổ, luống cuống kéo áo yếm mặc lại cho đường hoàn, mắt nhìn phu quân với vẻ sợ sệt không biết nói gì. Cao Lưu cũng sợ hãi vội nói bấn loạn...

- Biểu ca... chuyện không như huynh thấy đâu...

- Không như ta thấy sao? Hai người dám dấn dứ sau lưng ta. Thật là xem thường ta qua rồi!

Cao lão gia giận đến đỏ mặt tía tai. Có ai bị thê tử lừa dối sau lưng lại không tức giận như thế chứ. Phu nhân luống cuống vội khóc lóc nói...

- Thiếp bị Cao Lưu bỏ bùa mê thôi lão gia... thiếp không biết gì cả!

Cao Lưu nghe phu nhân đổ hết tội trên đầu mình cũng trừng mắt tức giận. Nhưng Cao lão gia không phải si ngốc, chuyện vụng trộm bắt quả tang như thế còn gì để ngụy biện. Thế là không làm gì nóng nảy, ông ấy chỉ xoay đi làm cả hai người kia vội vã chạy theo níu kéo.

- Lão gia... thiếp thật không biết gì... Tha cho thiếp!

- Tha ư? Tha cho hai người thì sĩ diện ta để đâu? Chờ ta nói với trưởng tộc đem bỏ lồng dìm chết hai người tội này.

- Đừng ...biểu ca!

Phu nhân và Cao Lưu thi nhau níu kéo năn nỉ. Cao lão gia tức giận xoay đá người tam thúc và hất tay phu nhân khỏi người mình. Nhìn lão gia cứ thế mà đi, cái chết cận kề trên đầu dành cho hai kẻ vụng trộm. Lễ nghĩa, luân lý không chấp nhận những loại hành động như vậy. Cao gia là vọng tộc, chuyện đem người ra xử cũng không lạ.

Cao Lưu lồm cồm ngồi dậy định chạy theo thì thấy phu nhân lao chậm đến khóc nói...

- Lão gia đừng làm vậy!

Cú húc người đến đột ngột của phu nhân khiến Cao lão gia loạng choạng té nhào về phía thân cây thụ lớn. Trán va vào thân cây không sao nhưng cả người lại té sụp xuống lần nữa đập mạnh vào một hòn đá nhẵn lớn trang trí trong vườn.

Vết máu đỏ trên trán đá khi thân người lão gia lịm xuống làm phu nhân run rẩy. Cao Lưu bước đến nhìn thấy người biểu ca đã bất động, vết thương sau đầu chảy loang thành vũng máu nhỏ. Cả hai người đó nhìn nhau một cách kinh hãi không tả xiết.

Khi đó Linh Nhi vẫn bị ép chặt trong vòng tay đại ca. Mạnh Kỳ ôm nàng, nụ hôn dài vẫn rất da diết. Khi bên nàng, y thật không muốn suy nghĩ đến những điều ngăn cấm cả hai nữa. Chỉ có y và nàng, y luôn mong sẽ mãi như thế. Liệu nàng có thấu cho lòng y đã phải trải qua nhiều khổ sở thế nào mới nhẫn tâm làm chuyện như vậy với nàng. Y yêu thương nàng, không muốn nàng đau dù là một bông hoa đánh nhẹ nói gì làm nàng tổn thương về thể xác lẫn tinh thần như vậy.

Song mọi cách đều đã không còn, y chỉ có thể dùng hạ sách chiếm đoạt nàng thôi. Rồi Linh Nhi sẽ hiểu tình cảm của y nhiều đến mức mặc kệ mọi chuyện có là điều cấm kỵ trong luân lí hay là ngang trái từ lời người đời mang đến.

Linh Nhi vẫn còn nghe đầu môi Mạnh Kỳ mút lên môi mình nhưng thật sự ánh mắt Mạnh Kỳ có chút phân tâm ra ngoài. Cuối cùng y ngừng lại vì lọt vào tai thứ âm thanh náo loạn của gia nhân từ nữ.

Linh Nhi thở dồn, đôi môi tê dại trong vòng tay lớn có thể nói là rất quen thuộc với nàng. Nhưng đại ca chưa từng ôm nàng như vậy, cách ôm siết của một nam nhân âu yếm nữ nhân của họ. Làm sao còn là huynh muội thuần túy khi nàng vừa kề môi với đại ca như vậy nữa.

Và giọng A Thuần không bình tĩnh báo từ ngoài cửa...

- Thiếu gia! Lão gia có chuyện rồi...

Ngay lập tức Mạnh Kỳ buông nàng để ra ngoài. Nụ hôn quá dài làm Linh Nhi còn rất choáng váng nhưng nghe cha có chuyện, nàng cũng cố theo sao đại ca một đoạn.

Những ngày gần đây nàng đau khổ, cả chút suy nghĩ cho người khác hay chính bản thân nàng còn không suy nghĩ đến. Nhưng giờ tự dừng tỉnh táo hẳn ra. Có thể do nàng vừa có thể ăn lại được sau nhiều ngày. Cũng có thể vì đại ca khiến nàng nhận ra mọi chuyện đó y không hề là vô tình hay thiếu suy nghĩ làm ra. Lí do đại ca làm thế nàng sẽ tạm không đặt câu hỏi, giờ nàng chỉ cần biết không còn có thể là hai huynh muội đơn thuần ngày xưa là đủ khó chấp nhận rồi.

...

Đến nơi, đại phu đang cố sức ngăn máu vết thương của lão gia. Mạnh Kỳ cũng rất bất ngờ nhưng tuần nhan vẫn điềm tĩnh, không có nửa điểm tỏ ra bất loạn. Y nhìn sang mẫu thân đang khóc thảm thiết. Từ nữ phải đỡ lên đỡ xuống. Nhìn thấy con, bà ấy cố nói...

- Phụ thân con không hiểu sao lại ra nông nỗi này... Ta ra vườn đã thấy té trên đất. Làm sao bây giờ Mạnh nhi!?

Mẫu thân khóc thê lương phải dựa vào con trai mới đứng nổi. Về mặt Mạnh Kỳ không khác lạ, tuy tay y ôm đỡ mẫu thân lại nhưng cảm thấy thật kì lạ. Tam thúc cũng có mặt trong khi chờ đại phu nhưng không nói gì, trông vô cùng phần chấn.

Linh Nhi đến sau, nàng vẫn còn phải mím môi lại lo lắng ai đó nhìn thấy sẽ biết nàng vừa bị hôn. Nhưng nghe chính phụ thân bị té ra nông nỗi thế, nàng cũng rưng rưng lệ không chịu thấu. Những ngày qua cha đều đến giúp nàng vượt qua nhưng nàng tự đau khổ, ích kỉ không nghĩ hay lo lắng cho cha. Nay cha lại bị như vậy, nếu cha không vượt qua nàng không biết phải ra sao. Cả Cao gia đều nín lặng chờ đợi, chỉ có mỗi phụ nhân ôm Mạnh Kỳ vẫn lên cười khê với tam thúc.

- Hết hồi 6 -

7. Chương 7

Trong Cao gia chỉ có vài ngày đã trở nên vô cùng lộn xộn. Việc Bát gia trở mặt cản đường làm ăn gây nhiều tổn thất, lại thêm lão gia bị té chưa tỉnh lại. Tuy đại phu giữ được mạng của lão gia nhưng cũng không dám chắc sẽ được bao lâu hay lão gia sẽ bất tỉnh như thế mãi.

Trong xưởng, nhiều nhân công thấy trước tình hình bèn hòa nhau xin nghỉ. Họ sợ Cao gia phá sản, tiền thưởng của họ cũng không còn. Ai còn lòng tin vẫn cố bám trụ, song Nếu cứ để mọi chuyện không khả quan tiếp diễn thì lòng tin đến đâu cũng sẽ lụi tàn.

Cao Lưu đến xưởng khi được báo nhân công hòa nhau xin nghỉ làm loạn cả lên. Hắn ta lên tiếng cổ trấn tĩnh mọi người...

- Tất cả bình tĩnh, không có gì phải loạn lên như thế này. Lão gia tuy chưa tỉnh lại nhưng Cao gia vẫn còn người quản cơ mà!

Nhân công sững ra nhìn Cao Lưu. Hắn muốn đứng ra quản việc bên trong, nhân cơ hội thao túng cơ nghiệp này. Tuy nhiên ai cũng nhìn lại với ánh mắt không thôi hoang mang, họ tiếp tục đòi nghỉ làm quản xưởng cũng phải lúng túng. Cao Lưu tức giận vì bọn nhân công này.

Rồi Mạnh Kỳ đến, ngay lập tức thúc quản xưởng chạy đến mừng rỡ làm Cao Lưu đơ ra. Tình hình như vậy, người có thâm niên cũng chỉ tin tưởng mỗi đại thiếu gia.

Mạnh Kỳ không nhìn đến tam thúc của mình đang làm trò gì ở đây. Y lặng lướt mắt nhìn những nhân công muốn xin nghỉ, ngay lập tức ai cũng im lặng không náo loạn nữa. Rõ ràng đối với họ, Mạnh Kỳ mới là người quản thay thế Cao lão gia. Cao Lưu vì thế tức giận trong lòng.

Mạnh Kỳ bước xuống thêm, trên tuần nhan vẫn luôn trầm tĩnh, tay cầm sổ sách của những người muốn nghỉ việc và lên tiếng...

- Ta hiểu cảm giác lo lắng của mọi người, nhưng phụ thân ta đang như thế, nếu cả mọi người cũng mất tin tưởng ta e Cao gia càng không vượt qua nổi. Nếu ai tin tưởng ta, ta nhất định không để tình trạng này kéo dài. Tuy nhiên ai vẫn quyết định ra đi, ta vẫn sẽ cho phần tiền xem như hậu thưởng.

Giọng thiếu gia rất đỗi bình thường nhưng có uy lực cao hơn hẳn những lời nói năn nỉ cho suông miệng. Tất cả đều ngần ngừ rồi đứng khép nép không có ý xin nghỉ nữa. Vì trong mắt họ thấy vẫn còn người đứng đầu đưa Cao gia ra khỏi giai đoạn khó khăn này.

Mạnh Kỳ nhếch nhẹ môi tỏ ra hài lòng. Xem ra người ta chịu ở lại một phần vì đại thiếu gia thật là quá tuyệt vời. Y nói...

- Mau mau trở lại làm việc thật tốt vì lão gia có được không!?

- Dạ thiếu gia!

Quản xưởng mừng rỡ vì họ trở lại làm việc. Cao Lưu thấy Mạnh Kỳ nhìn qua và bỏ đi xem sổ sách không thêm đối thoại. Tất cả đều chờ thiếu gia ra lệnh, Cao Lưu có cố gắng tỏ ra mình làm chủ cũng không ai xem ra gì. Mạnh Kỳ muốn cho hắn ta biết ai mới là người quản Cao gia.

Vết thương trên đầu phụ thân lành dần nhưng mãi chưa tỉnh lại. Linh Nhi vì thế không còn tự nhốt mình trong phòng nữa để sang chăm sóc cha. Khi nàng chỉ biết tự đau buồn đã làm phụ thân khổ theo, nàng thật bất hiểu, giờ chăm sóc phụ thân hằng ngày nàng chỉ mong phụ thân mau tỉnh lại để nàng xin lỗi thật nhiều.

Sáng nàng dậy sớm cùng tì nữ phụ lau người thay áo cho phụ thân. Rồi tự tay nàng nấu canh cho phụ thân ăn được ngụm nào hay ngụm nấy. Lão gia cả người bất tỉnh, chỉ còn thở là khác xác chết nên nàng cứ lo không ăn được gì sẽ suy kiệt.

Cả ngày cũng có chuyện để làm khiến nàng thôi quên chuyện buồn của bản thân. Tuy nhiên không phải nàng ngây thơ khờ dại không biết tì nữ vẫn nói xấu sau lưng mình. Tay cầm chén canh, nàng đứng nép trong bếp nghe họ cười với nhau...

- Tiểu thư trông cứ như chưa xảy ra chuyện gì. Hôm trước tỏ ra đau khổ lắm chắc giờ thấy thất thân sung sướng rồi!

- Đừng nói như thế... tiểu thư hiền lành, bị người ta hại như vậy khổ lắm. Cùng là nữ nhi chuyện đó ai không đau buồn.

- Người buồn làm gì loại tiểu thư giàu sang từ nhỏ sung sướng chứ. Chúng ta đói khổ, không làm a hoàn cũng thành kĩ nữ từ lâu rồi không đáng buồn hơn sao?

Linh Nhi đứng yên mắt nhìn ra xa nghe thấy hết. Lời này lời kia, có người thương hại, có người cũng vì ghét nàng rồi nói. Trước đây sao nàng vẫn chỉ nghĩ thế gian này ai cũng tốt đẹp như nhau, chuyện gì cũng tươi thắm không ulla màu đau khổ. Giờ biến cố xảy ra trong đời, có lẽ nàng biết sự đời phức tạp hơn mình đã lầm tưởng rất nhiều.

Hít lấy một hơi, nàng tự hứa vì cha sẽ không nghĩ ngợi đến bản thân mình ra sao nữa. Ai nói gì cũng mặc, thân nàng đã đủ nhếch nhác lắm rồi nên người ta nói toàn sự thật thôi. Thế là Linh Nhi lại mang canh đến cho cha. Nàng không biết bên kia hành lang, mọi chuyện không lọt qua ánh mắt của Mạnh Kỳ.

Những ngày sau Linh Nhi mới phát hiện toàn tì nữ lạ trong phủ. Còn nhiều người mới lần đầu gặp nên ra mắt nhị tiểu thư. Nàng thấy thật lạ, hỏi nhũ mẫu thì mới hay...

- Thiếu gia cho đuổi hết tì nữ và gia nhân trong phủ rồi!

- ... là đại ca sao?

- Có lẽ thiếu gia muốn mọi thứ có trật tự lại một chút sau mọi chuyện thôi tiểu thư!

Giọng nhũ mẫu hiền hòa nhưng nàng biết ý bên trong đó. Mạnh Kỳ biết người ta lời ra tiếng vào chuyện của nàng mới làm vậy vì nàng. Tuy nàng biết tính tình đại ca xưa nay tinh tế, kĩ lưỡng trong mọi việc như vậy nhưng không chút cảm động.

Dù có làm gì đi chăng nữa, đại ca vẫn là người khiến nàng ra nông nổi này.

Trong phủ giờ cũng thay hết người, lão gia chưa tỉnh lại, chuyện trên dưới tự ai cũng xem Mạnh Kỳ là người làm chủ trong nhà. Tam thúc cứ nghĩ lần này sẽ có cơ hội thao túng tất cả mới cùng phu nhân làm ra mọi chuyện nhưng lại giúp Mạnh Kỳ được lòng tin của các trưởng lão trong tộc.

Phu nhân ung dung thảnh thơi như mọi khi dù chồng có đang nằm bất tỉnh như thế. Cao Lưu tức giận đi qua đi lại nói...

- Nàng mau nghĩ cách cho ta... ai cũng chỉ biết nghe lời tiểu tử đó! Làm sao Cao gia nằm trong tay ta chứ?

Phu nhân nghe hần gọi con trai mình là tiểu tử chỉ nhướn mày thanh ngời lên. Giờ đây đối với bà ấy ai làm chủ Cao gia này cũng như nhau. Môi đỏ quyến rũ khẽ cười khi phu nhân nói với tình lang của mình...

- Tiểu tử thì sao? Mạnh Kỳ là con trai thiếp, suy cho cùng làm “lão” phu nhân được con mình phụng dưỡng trong nhung gấm không phải tốt hơn tổn công tổn sức với loại người vô dụng không bao giờ có gia sản như chàng sao?

Cao Lưu nghe lời phu nhân nói liền không ngờ. Lúc bị Cao Đường phát hiện vụng trộm, chính ả ta cũng trở mặt ngay, nay thấy ai cũng tin tưởng vào Mạnh Kỳ liền muốn bỏ rơi hần ta. Hần tức giận chỉ vào mặt phu nhân...

- Nàng không ngờ là con người ti tiện như vậy... thấy Mạnh Kỳ được trọng vọng liền trở mặt!

- Thì đã sao? Nó vốn là trưởng tử trong nhà, gia sản này về tay nó là hiển nhiên chẳng lẽ lại dành cho kẻ không liên quan như chàng? Ta là thân mẫu của nó, xem ra không thể nào bị ngược đãi, còn chàng ai biết có tìm thiếu nữ nào trẻ tuổi hơn thay thế ta chứ?

Tùy vào tình hình và lợi ích bản thân có được người ta mới chọn nước cờ đúng để đi. Cao Lưu giờ không có gì đáng để vụ lợi nữa nên bà ấy buông tay là lẽ dĩ nhiên. Cao Lưu giận dữ nghiêng răng nói...

- Đồ tiện nhân người... hãy nhớ đó!!!

Tam thúc đi khỏi chỉ làm phu nhân cười nhạt nằm xuống, ngay lập tức lại có nam gia nhân khỏe mạnh đến xoa vai. Đối với quan hệ giữa người với người, nếu thấy không cần thiết nữa thì nên dứt khoát từ bỏ hơn là dây dưa níu kéo không được lợi ích gì.

Mạnh Kỳ bình thường đã bận rộn phụ việc cho phụ thân, nay toàn quyền quản tất cả càng bận rộn hơn. Y tuy ít nói là thế nhưng quen biết không hề ít nhờ vào những lần phụ thân dẫn theo đi bàn chuyện buôn bán. Chỉ cần nhìn vẻ ngoài tuấn tú của y người ta đã tự có hảo tình, huống chi tác phong làm việc của y càng hiệu quả dứt khoát khó ai từ chối được.

Chỉ trong vòng một tháng, Mạnh Kỳ tự tìm ra đường buôn hàng mới. Vốn dĩ vải Cao gia vẫn khó đâu sánh kịp, dù Bát gia có chặn đường cũng không cản được tiếng tăm đã nổi tiếng từ lâu. Bên cạnh đó, y còn dùng cách thuyết phục người quen cũ của phụ thân quay trở lại làm ăn. Cùng một chất lượng, giá thành được

Mạnh Kỳ giảm những tính toán phụ, khiến người buôn càng truyền tai nhau mua hàng tốt giá mềm. Mọi chuyện tiến triển tốt một cách ngoạn mục, hàng tồn đều bán hết, thậm chí đơn hàng mới lại tăng thêm giúp nhân công an tâm làm việc. Mọi người lại càng tin tưởng thiếu gia.

Chuyện làm ăn đã tốt, tình hình trong nhà cũng thoáng hẳn. Tuy nhiên Linh Nhi vẫn không ra khỏi phủ. Nàng biết ngày nào đại ca về cũng đến tìm mình nhưng nàng đều tránh gặp mặt. Khi nhũ mẫu hỏi, nàng chỉ nói là để đại ca nghỉ ngơi không cần bận tâm thêm cả mình. Nhũ mẫu cũng tin lời nàng nên không thắc mắc. Chuyện giữa nàng và đại ca chỉ cần hai người biết là quá đủ rồi không nên cho ai nghi ngờ thêm.

Phụ thân vẫn như chìm vào một giấc ngủ dài. Đại phu vẫn thường xuyên đến xem tình hình chuyển biến nhưng vẫn như cũ lắc đầu nói với nàng mọi thứ bình thường nhưng không rõ bao giờ lão gia mới tỉnh lại. Linh Nhi mang tâm trạng buồn bã, nàng bây giờ thấy rất trống trải cần người cho nàng nương tựa tinh thần, nàng chỉ mong phụ thân mau dậy và ôm ấp cưng chiều mình.

Chiều hôm đó nàng quyết định ra ngoài. Thật sự sau khi hôn sự không thành cũng hơn hai tháng rồi nàng chưa bước khỏi phủ. Tâm trạng nàng bây giờ nhờ chỉ nghĩ đến sức khỏe của cha nên tốt hơn rất nhiều. Nàng choàng áo, bước ra cửa sau định ra vườn dâu ở xưởng hái về làm trà lá dâu vốn cha rất thích.

Vốn nàng có thể dễ dàng nhờ Mạnh Kỳ lấy về cho nàng nhưng nàng không thể gặp mặt hay nói chuyện gì với đại ca nữa. Không cần ai giúp, nàng muốn tự mình phải mạnh mẽ hơn.

Linh Nhi không nhớ bên ngoài phủ lại rộng lớn, ồn ào như vậy. Trước đây nàng quá vô tư, không bao giờ trầm mình quan sát nhiều như lúc này. Có nhân cho rằng biến cố giúp con người ta trưởng thành hơn quả nhiên không sai. Con phố thân quen, cảnh vật gần gũi, tất cả đều không dễ thay đổi, chỉ có mỗi cách nhìn của chúng ta nhìn thay đổi ra sao mà thôi.

Chân nàng bước qua dòng người thật nhanh sợ ai đó nhận ra. Nhưng vô tình một người đi ngược chiều va vào nàng. Nón vải áo choàng rơi ra, ai cũng dễ dàng nhận ra nhị tiểu thư Cao gia. Nàng luống cuống kéo nón lên bước tiếp thì sau lưng một lực ghi mạnh. Toàn thân nàng chao đảo té ngược ra sao. Một nữ nhân nắm tà áo choàng của nàng.

Nhìn nàng họ dồn đến, trông nàng té trên đất với ánh mắt tò mò hào hứng.

- Là Cao Linh Nhi đó...

Linh Nhi chưa từng thấy một lúc nhiều người đáng sợ như vậy. Họ dùng ánh mắt quan sát còn hơn nàng là một con thú lạ đi lạc chốn này. Rồi vài di sản đến kéo tay áo nàng lên. Trên cánh tay trắng mảnh của nàng đã không còn nốt đỏ mà mọi thiếu nữ đều có trên tay phải. Họ tỏ ra mình đã phát hiện chuyện gì đó rất tuyệt vời...

- Thấy chưa!? Tôi nói tiểu thư Cao gia bị người ta làm nhục trước ngày thành thân nên Cao gia mới hỏi hôn nhà Bát gia mà! – Dì đó nói lớn làm đám đông bu lấy càng đông.

- Nó thật không còn thủ cung sa kìa. – Vài nữ nhi rù rì to nhỏ với nhau, dùng ánh mắt nhìn như thể nàng rất dơ bẩn.

- Thất thân còn ra ngoài này nữa thật không biết nhục nhã!

Linh Nhi run rẩy, nàng bất động trên đất không tài nào cử động hay làm gì cả vì tay chân lạnh ngắt. Bọn họ hòa nhau cười, hòa nhau chỉ trỏ vào nàng. Nàng dơ bản chỉ vì không còn cái thứ gọi là trinh tiết kìa. Trinh tiết nàng không có nam nhân đứng ra chịu trách nhiệm chính vì thế mới bị phỉ bán khinh rẻ.

Một cây cải ném đến đầu rơi phịch xuống bám vào mái tóc mây. Linh Nhi ngẩng người ra đó thậm chí ánh mắt rưng rưng vẫn không thể khóc. Chỉ cách đây không lâu người ta còn mỉm cười khi trông thấy Cao tiểu thư. Nàng không thể tin con người lại dễ dàng thay đổi vì những định kiến trong xã hội như vậy.

Còn có người định ném đồ vào nàng nữa thì trong dòng người, Thọ Hiên xuất hiện gạt ta đẩy họ ra để vào nhìn thấy nàng. Linh Nhi không ngăn mặt lên nhưng Thọ Hiên nhìn nàng vẫn rất rõ. Hắn đang buồn bã đi uống rượu tại một tửu lâu gần đó, nghe ồn ào, người ta truyền tai nhau là Cao Linh Nhi nên vội đến.

Không ngờ sau bao lâu, nàng tuy vẫn đáng yêu nhưng mang nhiều nét tiêu tụy, té trên phố bị người ta hùa nhau chỉ trỏ như vậy. Nhìn nàng như vậy, Thọ Hiên đau lòng nên tức giận. Hắn đẩy mọi người tránh xa khỏi nàng rồi lớn giọng...

- Các người đang làm gì vậy hả? Tránh xa muội ấy ngay!

- Bát Thọ Hiên đến đúng lúc lắm. Cô ta là vị hôn thê của người lại không giữ trinh tiết, thất thân trong tay kẻ khác là tội đáng phải chìm chết trôi sông.

- Đúng đó! Bẩn thỉu như vậy còn bênh vực làm gì!

Họ lại nói khiến Thọ Hiên bối rối xoay lại nhìn nàng. Hắn thật cũng không tin nàng đã thuộc về một nam nhân nào khác khi trông nàng vẫn là Linh Nhi trong lòng mình. Nhưng lời người đời đồn dập. Phút chốc hắn cũng không biết phải kiên định hay là nóng giận vì nàng đã không còn là của mình. Tội lỗi không phải do nàng cố ý làm ra nhưng người ta vẫn cố chấp suy nghĩ. Linh Nhi vẫn ngồi đó không thể nào nghe điều gì về mình nữa. Thọ Hiên ngay trước mặt nhưng nàng cũng không còn lòng nhìn đến. Nàng không hiểu mình đã làm gì sai đối với họ để họ làm vậy với mình.

Đột ngột lại có một người ném cái đập đến. Thọ Hiên giật mình vào giây phút đang ngần ngừ, lao xuống đỡ cho nàng nhưng một bóng dáng đã che chở cho nàng trước. Thọ Hiên nhìn Mạnh Kỳ đã đến, cây cải va vào tấm lưng lớn rơi xuống kết thúc mọi sự ồn ào.

Linh Nhi lọt thỏm trong vòng tay ôm. Tay y siết lại che chở bảo vệ cho nàng. Ánh mắt sắc bén nhìn quanh đủ làm người ta run rẩy. Trước nay chỉ cần Cao thiếu gia liếc mắt người ta đã tự im lặng nói gì một ánh mắt giận dữ như thế. Không cần y nhiều lời, không cần ai bảo với ai thì cũng biết đó là một sự đe dọa không được động vào tiểu muội của y.

Thọ Hiên đứng trơ ra không kịp che chắn cho nàng. Chính là hắn cũng xao động vì lời người ta nói về nàng. Hắn nhìn Mạnh Kỳ bế nàng lên. Linh Nhi rút mặt vào bờ vai lớn. Đường như cả người nàng đang run rẩy, nàng cuối cùng cũng đã khóc nức. Mọi người vội vã tránh sang hai bên nhường đường cho Mạnh Kỳ mang Linh Nhi đi.

Dù không thể làm mọi người kín miệng nhưng y chắc chắn không để ai ức hiếp nàng. Không ai được làm gì tổn hại Linh Nhi của y... ngoại trừ chính y...

Thọ Hiên đứng đó nhìn dáng Mạnh Kỳ đi xa mang theo Linh Nhi. Trong lòng Thọ Hiên trống rỗng...

- Hết hồi 7 -

8. Chương 8

Mạnh Kỳ mang nàng về xưởng, cố ý đi vòng phía sau tránh nhiều người dòm ngó nhiều lời.

Trước mắt là vườn dâu xanh bất tận. Những thân cây trắng nhật khảng khiu lại mang đầy lá xanh bản lớn rất mạnh mẽ trông không dễ đổ ngã chút nào. Tay y ôm lấy người nàng, ngồi trên hành lang gỗ để nhìn chút mông lưng phía trước xa xăm.

Tiếng Linh Nhi khóc sụt sùi trong tay y khiến y đau lòng. Y làm nàng trở nên như thế không phải y vờ như không biết nhưng y không thể nào quan tâm nhiều hơn được. Mạnh Kỳ ôm chặt, tay lại vuốt lên mái tóc mềm.

- Đừng khóc nữa! Có huynh bên muội rồi!

Chất giọng dễ dàng rất đối ôn nhu dịu dàng không bao giờ thay đổi làm Linh Nhi sụt tỉnh. Nàng nhận ra đây là bờ ngực của đại ca. Vì thói quen, nàng lại ngó ngấn đến mức để Mạnh Kỳ ôm cho mình tha hồ không nhèo. Lệ nàng ngừng lại, tay đẩy nhanh người y ra.

Mạnh Kỳ nhìn vẻ mặt nàng lại trở nên tức giận, không chịu cho mình ôm nữa thì lại càng thu tay giữ lấy. Linh Nhi vẫn ngồi trên chân Mạnh Kỳ bên ngoài hành lang dãy nhà kho cũ nhìn thấy y lại dùng ánh mắt ấy nhìn mình. Một ánh mắt tha thiết giấu nhiều tâm tư. Y nói với nàng...

- Huynh sẽ không để ai làm muội khóc nữa! – Giọng hắn nói ra làm nước mắt nàng lại rơi xuống má. Nàng chưa từng phải khóc nhiều vì đại ca như thế. Nàng trả lời nghẹn đắng trong uất ức.

- Chính đại ca làm muội khóc... chính là do huynh...

Linh Nhi vùng tay thoát đi và chạy ngay không định hướng. Nàng rất đau lòng. Khi bị người ta lăng mạ nàng vẫn không biết mình đã làm gì sai, nàng không biết mình đã làm ra điều gì để đại ca làm thế với mình. Nàng không hề muốn đại ca như vậy. Nàng chỉ muốn mọi thứ lại đúng trật tự như ngày xưa.

Thân dâu va vào người nàng nhưng nàng vẫn cố chạy tới. Vườn dâu cũ này đã được vài năm, gia nhân chuẩn bị trồng loạt cây mới khác nên không còn chăm sóc. Các thân cây sa ngã vì gió lớn. Mạnh Kỳ vì thế dễ dàng giữ nàng lại tại một quãng cây dâu bị ngã tạo ra phần thoáng dang.

Y xoay người nàng lại, hai tay giữ chặt lấy cánh tay của nàng. Mắt nàng lệ nhòa không thể nhìn rõ vẻ đau khổ chưa từng lộ ra trên mặt của đại ca...

- Chỉ cần muội bên huynh... huynh nhất định không làm muội khóc nữa Linh Nhi!

- Hic... Linh Nhi luôn ở bên đại ca mà... sao lại làm thế với Linh Nhi chứ? Sao lại làm như vậy khi chúng ta là huynh muội chứ?

Nàng gần như nghẹn lại nói không nổi điều đó. Điều cấm kỵ không được phạm vào đã bị xáo trộn, giữa nàng và y không bao giờ còn được như xưa nữa.

Nhưng Mạnh Kỳ chỉ run lên khi từ miệng nàng nghe ra hai từ “huynh muội”. Chính vì nàng là tiểu muội của y, chính vì y là đại ca của nàng nên tất cả mọi chuyện đều không được chấp nhận. Mạnh Kỳ chẳng thiết suy nghĩ, trước mắt y là Linh Nhi, chỉ cần có như thế thôi là đủ lắm rồi. Thế là y lại ép hôn lên môi nàng.

Giữa vườn dâu cũ, Linh Nhi có vùng vẫy vẫn như bất lực.. áo nàng cứ rơi xuống...

Mạnh Kỳ từ sau giữ cứng lấy miên nhũ tròn đầy, hôn nhẹ đôi má ướm. Nàng đứng không vững, hạ thân lại lần nữa bị xâm phạm. Y cắn lấy vành tai mềm rồi liếm nhẹ, nàng run lên né tránh cũng không xong. Và y nói thắm vào tai nàng khê như một lời thử thách đối với thế gian này...

- ... dù có là huynh muội thì đối nghịch luân lí, đại ca cũng làm để huynh và muội được ở bên nhau.

Nghe xong một giọt nước mắt theo khóe mắt lăn dài xuống má hồng rơi khỏi cằm nàng không thể thu lại như tâm nàng lúc này đã bị kéo đến một chốn không hề dễ chịu. Và Mạnh Kỳ lại lần nữa dùng thân mình chiếm đoạt lấy thân thể nàng. Linh Nhi đứng không vững, cả người dựa vào vòng tay ôm giữ mới không té xuống.

Linh Nhi vốn không ghét ở bên đại ca nhưng không phải là như thế này.

Dưới ánh nắng da nàng trắng muốt thật mịn màng. Xung quanh một màu xanh dâu càng làm y đắm chìm vào thân thể nàng. Mông tròn của nàng từng nhịp từng nhịp bị đưa đẩy tới hạ thân của y. Nóng thiếp hôm nay dễ dàng tiến sâu vào trong âm huyết nóng ấm. Cơ thể nàng đã biết y chính là chủ nhân.

Và Mạnh Kỳ đỡ nàng nằm xuống chỗ áo vờn vãi trên đất, đè trên từng cây dâu ngã. Dâu chín tím đỏ lấm vào thân nàng. Mạnh Kỳ sưng ra nhìn nàng chỉ biết mím môi rưng lệ dưới thân mình. Y không cầm lòng được, đưa miệng liếm lên từng phần dâu chín chua chua ngọt ngọt trên lớp da non mềm mại.

Nàng thở dồn, ánh mắt trời bên trên khiến nàng chóa mắt không thể ngược nhìn, khi có chút bóng râm che lấy chỉ để nàng nhìn thấy gương mặt đại ca bên trên đang chiếm đoạt người mình... vừa dồn dập vừa mạnh mẽ không còn giữ lại chút vẻ trầm ngâm vốn có của đại ca.

Từng nhịp dồn đến, gương mặt tuần mi khi đang say đắm thân thể nàng trông thật xa lạ. Nàng là kẻ nhu nhược, thân thể nàng không thể nào chống lại được đại ca. Thậm chí hôm nay nàng còn cảm thấy rõ cảm giác lúc đầy lúc thiếu khi nóng thiếp vào ra ma sát trong người mình. Hành động thuần túy giữa nam nữ này không phải dành cho huynh muội, nàng thật không muốn nữa nhưng đại ca không tha cho nàng.

Đồng dâu cạnh bên vẫn còn đang cho lá tốt, vài nhân công đang hái lá phía đó tiến đến. Một người đứng lại nghe ngóng chút giọng vang khê. Mạnh Kỳ gờ tay che miệng Linh Nhi khi mắt nàng vờn lệ. Cơ thể nàng vô tri vì cảm xúc quá mãnh liệt không thể ngăn tiếng mình vang lên.

Nhân công hình như cũng cảm thấy có người bên đó nên định sang kiểm tra. Mạnh Kỳ vội nhìn lại Linh Nhi vẫn đang bị y chiếm lấy. Ánh mắt nàng mờ sương, cả người vì thế cũng sụi lơ mặc cho y hành xử. Thế là Mạnh Kỳ giơ tay ôm lấy người nàng lên.

Linh Nhi không nhảy bén như thế nên đột nhiên bị mang đi cũng hốt hoảng. Nhân công tìm sang chỉ còn thấy áo choàng dài bị bỏ lại. Họ kiểm tra xung quanh không thấy ai cả nên vội đi báo.

Trong thư phòng, Mạnh Kỳ nghe gia nhân bên ngoài báo với giọng lo lắng...

- Hình như có người lạ lên vào vườn dâu nhà chúng ta thưa thiếu gia. Chúng tôi chỉ tìm ra một áo choàng lớn.

- Các người đừng quá đa nghi. Quay lại làm việc tiếp đi!

Hắn từ trong phòng trả lời, thậm chí không ra xem xét kỹ lưỡng như bình thường làm người ta thấy hơi lạ nhưng rồi không dám nói gì. Mạnh Kỳ giờ là người quản tất cả, họ chỉ nên nghe lời chủ nhân...

- Vậy chúng tôi lui đây! Nếu có thấy người sẽ báo sau với thiếu gia!

- Ừm...

Mạnh Kỳ đáp lời rồi mới nhìn đến Linh Nhi đang thở hổn hển ngay bên mình. Mang kịp nàng về thư phòng không ai phát hiện, y tóm ngay mọi thứ để đặt nàng nằm trên bàn làm việc. Y buông tay không bịt miệng nàng nữa khi gia nhân đã rời đi.

Thân người trần trụi đang cùng y say đắm, hoa huyết ngọt ngào luôn đủ ẩm ướt cùng y trườn đưa. Y gác một chân nàng lên vai, người hạ tới trước để nhìn nàng. Linh Nhi hốt hoảng mở tròn mắt vì cảm thấy nóng thiếp đi vào tận sâu trong người mình.

Nàng cố gắng nhưng cũng rên nhẹ trong cổ họng. Một nhịp tới là một nhịp nàng không sao chịu thấu. Vật nam tính kia quá to lớn, nàng không đủ sức chịu đựng.

Mạnh Kỳ biết nàng bị mình làm cho tác động nhưng cứ thế không khéo ai đó phát hiện. Thế là y rút thân viết cho nàng cắn ngang. Mắt nàng nhìn đại ca không rõ là trách móc hay là không chịu nhưng cũng nhanh chóng cắn chặt, tay bấu vào tay y khi hạ thân y cứ dồn dập tiến đến. Nàng nằm trên bàn vừa tầm, y dễ dàng kiểm soát nhịp động chiếm lấy nàng.

Hoa dịch của nàng thật nhiều thấm ra đều cả thân cự vật của y, trườn đưa vì thế dễ dàng không chút đau rát. Cảm xúc gần gũi nhau vì thế thật là dễ chịu.

Khi Mạnh Kỳ tăng nhanh nhịp động, nàng chỉ biết cắn chặt lấy thân viết trong miệng. Y mỉm cười, hôn vùi trên ngực mềm. Miệng há to liếm mút hết mọi ngọt ngào trên thân thể nàng. Hai tay cùng lúc kéo nàng ngồi lên.

Chân Linh Nhi vì phản xạ cũng tự biết vòng ra sau hông của y, hai tay phải bám trụ vào bờ vai lớn khi cả thân người được đem lên xuống triền miên theo nóng thiếp. Tay y giữ chặt hông tròn, nâng người nàng khỏi bàn rồi lên xuống thỏa mãn mình. Cuối cùng nàng cũng không ngậm bút được lâu thêm, từ trong họng rên lên một tiếng dài khi nghe toàn thân rung động.

So với lần trước vì quá kinh hãi, hôm nay đại ca mới cho nàng biết thế nào là ân ái đúng nghĩa. Người nàng đã đến cực hạn nhưng hắn vẫn ôm lấy trườn đưa. Hạ thân nàng đưa ra sát vào người hắn, ngực mềm cứ ma sát vào bờ ngực rộng cứng rắn lại càng đỡ tấy lên hết.

Rồi Mạnh Kỳ cũng ngừng đầu ra trong trạng thái mê mị khi phóng ra tinh hoa vào sâu trong hoa huyết. Linh Nhi cũng nhắm mắt khi chất dịch ấm nóng trào đến trong người. Nàng mơ hồ, người lại được đặt xuống bàn gỗ khi Mạnh Kỳ chậm chậm rời thân mình khỏi sâu trong người nàng. Bạch dịch theo sau tuôn ngay xuống mặt bàn nâu trông thấy thật là một cơn hoan ái rất là kịch liệt.

Mùi hương nàng ngọt ngào, y nhìn nàng càng thấy đáng yêu sau khi say đắm cùng mình. Y lại liếm lấy đầu môi trước khi cắn nhẹ hôn miệng nàng. Linh Nhi run người vì tay y lại trêu ghẹo hoa huyết vừa qua cơn kích tình rất nhạy cảm khiến dịch mật hòa bạch dịch càng phiền ra xấu hổ.

Nàng ụp má vào bờ ngực lớn nghe y cũng thở dốc, tim đập dồn hết như mình. Mi cong nàng vẫn bết ướt nghe...

- Không gì có thể ngăn huynh có muội được Linh Nhi của huynh!

Nói rồi y lại hôn môi nàng, lưỡi khẽ nhẹ lưỡi nàng quần lấy đầu lưỡi của mình. Người nàng vẫn trong tay y không chút khoảng cách, không thể chia lìa. Lời Mạnh Kỳ đã nói ra nhất định sẽ làm được. Rồi nàng sẽ biết tất cả những gì y dành cho nàng.

Khi ánh tà dương khuất bóng, nhân công mới nhìn thấy thiếu gia bước ra khỏi phòng, trong tay còn ẵm lấy một thiếu nữ đáng vẻ nhỏ nhắn. Ban đầu người ta còn tròn mắt tò mò nhưng nhìn kĩ lại là nhị tiểu thư thì hết hăm hở. Chưa ai thấy thiếu gia cùng nữ nhân nào cả nên cũng tò mò thế thôi, còn chuyện thiếu gia cưng yêu tiểu thư thì không lạ. Tuy nhiên trông Linh Nhi ngủ mê mang có chút không bình thường.

Mạnh Kỳ đem nàng trở về nhà, nàng ngủ suốt đường về không hề giật mình. Mạnh Kỳ ngồi nhìn, tay vuốt ve má nàng rồi lên hôn trước khi rời khỏi. Y còn cẩn thận dặn nhũ mẫu nếu nàng tỉnh phải ép nàng ăn.

Nhũ mẫu vào nhìn nàng ngủ say chỉ cười nhẹ có ý đến thay xiêm y khác cho nàng ngủ dễ chịu thì bất ngờ nhìn những vết đỏ mờ trên da non. Tay nhũ mẫu run run kéo thử áo yếm, hai đầu ngực vẫn còn đỏ nhẹ hằn từng dấu hôn. Linh Nhi lại tựa mình ngủ say, không hay bà ấy rưng lệ che miệng khi nhìn rõ người nàng đầy dấu vết ân ái. Hạ thân càng rõ ràng không thể là nhìn lầm.

Nhũ mẫu bán loạn, nghĩ nàng lại bị xâm phạm nhưng cũng không dám nói ra cùng ai chuyện này. Nàng hiền ngoan trong sáng như thế sao lại phải chịu đựng mãi cố sự thể này chứ?

Sáng hôm sau nàng ngồi bật dậy nhìn khuê phòng quen thuộc. Cả người tươi tỉnh khá nhiều khiến nàng cũng thấy hơi kì lạ. Có lẽ vì lâu rồi nàng chưa ngủ sâu giấc không gặp ác mộng như đêm qua. Nàng tự tịnh thân, thay áo rồi nhìn thân trần mình trước tấm gương đồng.

Tay nàng sờ lên trên ngực trái dấu cắn đỏ của đại ca vẫn còn. Nàng nhắm mắt lại cố quên đi. Cả nơi tư mật nữ nhi kia cũng không nên còn chút cảm giác đại ca gần gũi nàng. Dù sao giờ nàng phải tỉnh táo chăm sóc cha không nên tự làm mình suy sụp nữa.

Nàng mang cha ra nằm trên một ghế mây tựa lưng để hướng ra ánh nắng bên ngoài. Tay xoa nắn tay chân bất động của cha thật nhiều để khi cha tỉnh lại vẫn sẽ khỏe mạnh như thường.

Và lại có bóng người cao cao bước vào. Hôm nay nàng không sợ hãi, cũng không quan tâm đến đại ca nữa thay bằng ngoảnh mặt đi không đối hoài. Mạnh Kỳ thấy hết nàng đang giận muốn tránh mặt vẫn đến gần hỏi.

- Phụ thân sao rồi?

Nàng không trả lời, đứng lên định bước sang lấy nước cho phụ thân thì y giữ lại. Người nàng run lên khi bị kéo ngược vào người y. Mạnh Kỳ to gan khi cha vẫn ở đó dù cho có bất tỉnh cũng không nên hành động như vậy với nàng. Y không những vuốt má, mặt kề sát thiếu điều hôn được môi nàng. Nghe rõ hơi thở quen thuộc của y, người nàng căng thẳng...

- Muội cũng nên nghỉ ngơi thật nhiều, phụ thân không muốn muội vì lo lắng sẽ đổ bệnh theo đâu!

Linh Nhi mím môi xoay mặt đi quyết không nói gì. Hôm qua y lại ép nàng phải cùng y giữa vườn dâu như thế. Nàng cảm thấy thân mình giờ không còn giữ được tự trọng nữa. Nhưng Mạnh Kỳ chỉ cong nhẹ vành môi mang chút ý cười. Nàng tỏ ra giận hờn y thế thì tốt hơn không xem y ra gì rất là nhiều.

Linh Nhi bước lùi, cha vẫn ngồi trên ghế hướng về phía cửa sổ vậy mà y khom từ từ. Đôi môi đỏ muốn gì giờ nàng có thể dễ dàng đoán ra. Tuấn nhan của y chưa bao giờ thôi lạnh lùng nhưng ánh mắt là ôn nhu, khao khát nàng.

Linh Nhi né nhẹ, rụt cổ khi môi y đã sắp đến miệng nàng...

- Đừng ... đại ca!

Nàng muốn y dừng lại cũng không dễ theo ý nàng. Xưa nay nàng đã bao giờ tránh né được đại ca đâu. Đúng lúc giọng A Thuần bên ngoài khiến y ngừng ngay trên môi nàng. Linh Nhi run run cùng nghe với y...

- Liễu tiểu thư vừa đến đang chờ thiếu gia àh!

Linh Nhi có chút ngẩn ra vì chưa từng biết về Liễu tiểu thư nào cả. Mạnh Kỳ lưu luyến lướt đầu mũi hôn lấy mùi hương trên má nàng tạm trước khi quay đi.

- Ủhm... ta ra ngay! Còn muội nhớ ăn trước khi huynh về đó!

Y không muốn nàng lại bỏ ăn nên có căng dặn nhũ mẩu cẩn thận. Quan trọng y phải dọa trước kẻ nàng không nghe lời.

Linh Nhi ở lại, trong lòng không hiểu sao có chút tò mò về Liễu tiểu thư đó. Bên cạnh đại ca nàng chưa từng nhìn thấy một nữ nhân nào cả. Không hiểu sao giờ nàng phải nghĩ đến cả chuyện riêng đó của Mạnh Kỳ nữa. Có phải vì nàng đã không còn đơn thuần là tiểu muội của y nữa hay không?

- Hết hồi 8 -

9. Chương 9

Liễu Thanh Thanh mỉm cười khi y đến. Mạnh Kỳ tuy không cười đáp nhưng cũng rất nhã nhặn lên tiếng...

- Bắt Liễu tiểu thư phải chờ nữa rồi!

- Huynh không cần xem muội như người xa lạ như vậy. Cha muốn muội đến nói sẽ đồng ý giúp huynh trong chuyện lần này.

Nghe Thanh Thanh nói thế, ánh mắt Mạnh Kỳ tỏ ra hài lòng, tuy không cười nhưng dễ thấy là đang vui. Liễu Thanh Thanh không ngại nhìn y bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Nàng ta vốn không cần che giấu mình thích y, nếu y nhìn thấu càng tốt.

- Tuy cha muội không thắc mắc nhưng muội lại khó hiểu...

- Liễu tiểu thư khó hiểu chuyện gì? – Giọng Mạnh Kỳ mang chút xúu hiểu kì khi hỏi lại.

- Đã bảo cứ gọi muội là Thanh Thanh đi mà!

Liễu Thanh Thanh chồm đến gần người y hơn. A Thuần và Tiểu Xuân – a hoàn của Liễu tiểu thư cũng mắc cỡ chỉ muốn nhìn đi chỗ khác. Mạnh Kỳ ngồi bất động khi nàng ta hôn nhẹ lên môi mình.

Liễu Thanh Thanh mỉm cười vì đoán không sai là thần sắc của Mạnh Kỳ sẽ không đổi khi bị tấn công như thế này. Mạnh Kỳ dễ dàng lên tiếng hỏi lại...

- Ta có cần khó hiểu hành động này của tiểu thư không?

- Huynh muốn hiểu sao cũng được... Cha muội giúp huynh nhiều như vậy, đây xem như huynh trả lễ thôi đúng không Mạnh Kỳ!?

Mạnh Kỳ không trả lời, y chỉ nhếch mép cười nhẹ không thể đoán nổi là mang suy nghĩ gì trong đầu. Thanh Thanh mím nhẹ môi xem ra dùng mỹ nhân kế như vậy cũng không chiêu dụ được loại nam nhân như y. Nhưng vậy thì nàng ta lại càng thích Mạnh Kỳ hơn.

Liễu Thanh Thanh thư thái ngồi cầm mẫu bánh nhỏ và nói...

- Vì sao huynh còn cố gắng vực dậy Cao gia chứ?

- ... ta không hiểu ý tiểu thư!?! – Mạnh Kỳ lạnh nhạt uống trà nói trông như thờ ơ không quan tâm chuyện vừa bị hôn hay câu hỏi vừa nghe. Liễu Thanh Thanh lại không ngại ôm cánh tay y và nói.

- Còn ở lại làm gì... Cùng đi với muội đi Mạnh Kỳ!

Mạnh Kỳ đưa mắt nhìn nữ nhân đang bên mình. Y không gạt tay đẩy Thanh Thanh ra nhưng cũng không trả lời gì. Đi hay ở chỉ là vấn đề thời gian, cái quan trọng là còn thứ y không thể từ bỏ...

Tin đồn Cao thiếu gia với một Liễu tiểu thư giàu có nào đó gần đây hay gặp nhau vô cùng thân thiết bắt đầu đồn ra ngoài. Ai cũng khen ngợi đó là một tiểu thư xinh đẹp tài giỏi thật rất xứng với thiếu gia.

Linh Nhi nghe hết tất cả nhưng nàng chỉ lẳng lặng vờ như bình thường và chăm sóc cha thật tốt.

Đại ca làm gì với ai giờ nàng không muốn quan tâm. Thật sự nếu là đại ca ngày trước, nàng đã rất tò mò muốn biết. Nàng cũng nhất định sẽ bám theo đại ca quyết tra hỏi cho ra.

Bây giờ trong đầu nàng cũng như vậy tuy nhiên lại sẽ làm khác đi. Nàng rất muốn hỏi về Liễu tiểu thư nào đó nhưng lại sợ đại ca của bây giờ. Y không còn là một đại ca cưng chiều nàng của ngày trước, nàng cũng không thể là tiểu muội luôn bám theo y. Linh Nhi bây giờ đã khác rồi.

Không ngờ một ngày khi Mạnh Kỳ chưa về, Linh Nhi đang ở cùng đọc sách cho cha thì gia nhân đến báo...

- Có Liễu tiểu thư đến thưa tiểu thư!

Linh Nhi bối rối, nàng lúng túng không biết có nên ra đón khách hay không thì Thanh Thanh đã vui vẻ vào thẳng trong hậu viện làm tì nữ cũng bối rối không dám can thiệp. Linh Nhi đứng nhìn cô nương ấy thật xinh đẹp, mang nét quyến rũ lôi cuốn nam nhân. Đôi mắt tròn, gương mặt mỹ lệ, dáng vẻ quý phái không còn gì hoàn mỹ hơn thế. Liễu Thanh Thanh quả nhiên đẹp không thua lời đồn đãi của người đời.

Còn Thanh Thanh cười ngay, vừa nhìn đã nhận ra ai là tiểu muội của Mạnh Kỳ rồi...

- Muội là Linh Nhi có đúng không? Tỉ là Liễu Thanh Thanh, mạo muội đến không báo trước thật thất lễ.

Thanh Thanh nói thất lễ nhưng hành động khoan thai, tự nhiên đã vào tận trong nhà người ta rồi. Lễ nghĩa đối với Liễu tiểu thư cũng chỉ suông miệng thế thôi, mục đích đến Cao gia mới là quan trọng nhất.

Linh Nhi phút chốc cũng lúng túng không biết làm sao. Nàng nói nhỏ giọng...

- Muội cũng không kịp tiếp đón. Tỉ uống trà nhé!

- Thế thì hay quá! Chờ Mạnh Kỳ về luôn cũng tốt!

Linh Nhi sững ra nghe cô nương ấy dễ dàng gọi thẳng tên đại ca xem ra vô cùng thân thiết. Nàng cố xem như bình tĩnh, mời Thanh Thanh ngồi ở bàn đá trong vườn ngắm hồ sen. Tì nữ dâng trà và bánh, nàng chỉ lẳng lặng rót trà. Thanh Thanh quan sát nhìn gương mặt đáng yêu của nàng cùng cử chỉ nhẹ nhàng từ tốn và cười nhẹ...

- Muội thật đáng yêu đúng như người ta đồn. Trông không có nhiều nét giống Mạnh Kỳ lắm nhỉ!?

- ... vâng! Muội và đại ca từ nhỏ đã không giống nhau rồi!

Linh Nhi thật không muốn nói nhiều nhất là khi cứ nói về đại ca. Liễu tiểu thư này và đại ca quan hệ thân thiết, không hiểu sao nàng cảm thấy không muốn tiếp chuyện chút nào. Liễu tiểu thư cười cho a hoàn của mình mang ra một hộp nhỏ chứa một cây trâm ngọc rất tinh xảo...

- Đây là trâm từ tận Tây Liêng đó, cha tỉ là thương nhân nên đi rất nhiều nơi. Lần này tỉ mang sang có ý dành tặng cho muội!

Liễu Thanh Thanh cười nhìn chờ đợi. Linh Nhi bối rối nhìn trâm ngọc tặng mình. Rõ ràng cô nương ấy đang muốn lấy lòng nàng. À không... là lấy lòng tiểu muội của Mạnh Kỳ mới đúng. Đoán ra ý nghĩa sâu xa từ món quà, lòng nàng mang chút chua chát. Lấy lòng đại ca thì ra còn phải xét qua tiểu muội như nàng nữa chứ. Cứ như nếu nàng không yêu thích đại ca cũng sẽ ghét bỏ... Chính Linh Nhi chỉ nhận được những điều nàng cảm phần đau đớn từ đại ca thôi.

Linh Nhi đẩy nhẹ lại và khẽ lắc đầu...

- Vật quý giá thế này muội không nhận được!

- Có quý giá gì đâu! Cứ nhận đi!

- ... đại ca sẽ la muội!

Linh Nhi không biết làm sao để từ chối nên lại đem Mạnh Kỳ ra nói thật dễ dàng. Dù sao trước nay nàng làm gì đều muốn đại ca cho phép mới dám làm.

Thấy hai huynh muội này xem ra đều “cứng đầu” như nhau nên Liễu Thanh Thanh lại cố gắng mỉm cười nắm lấy tay nàng. Linh Nhi ngẩn nhìn nàng ta nắm chặt tay và nói...

- Muội đừng xem tĩ là người ngoài... Chuyện của muội tĩ cũng nghe qua, chắc muội có nhiều buồn khổ trong lòng. Mạnh Kỳ là nam nhân làm sao biết cách chia sẻ với muội được, cứ xem tĩ là tĩ tĩ của muội đi!

Linh Nhi ngẩn ra, tay nàng run lên khi nghe Thanh Thanh nói. Cô nương ấy đang muốn thay đại ca làm nàng vui. Nàng vì thế cảm thấy thật buồn cười vì chính do đại ca nàng mới phải thống khổ như thế này. Chuyện đó xảy ra với nàng, nàng có bất hạnh cũng không thích có người muốn thương hại cảm thông, khi lại chính là nữ nhân của đại ca.

Linh Nhi rút tay ra khiến Thanh Thanh bất ngờ...

- Tĩ cứ ở chơi chờ đại ca về!

- Chờ đã ... muội giận sao Linh Nhi?

Thanh Thanh đứng dậy bước theo nắm lại. Tính cách Thanh Thanh vốn thoải mái, phóng khoáng nên nghĩ gì nói đó thật lòng không phải có ý thương hại nàng. Cô nương ấy thật chỉ muốn lấy lòng nàng để Mạnh Kỳ chú ý hơn.

Linh Nhi cố gắng kiềm chế một cơn lửa nóng kì lạ sắp cháy bùng trong lòng. Nàng nhu mì, hiền lành ít khi thấy tức giận vô cớ như thế này. Không hiểu sao hôm nàng không thể dìm xuống, cứ như nhiều uất ức giận dữ hòa nhau hôm nay phải bùng lên...

- Đừng giận tĩ, chúng ta vừa gặp hôm nay, tĩ không muốn muội buồn tĩ!

- Không có... – Linh Nhi cố gắng trả lời nên nói lí nhí. Thật sự Liễu Thanh Thanh vừa gặp làm sao nàng có thể ghét. Nàng chỉ là không thích khi nghĩ cô nương ấy thân thiết với đại ca của nàng.

- Tốt quá! Tĩ rất muốn chúng ta thân thiết! Nếu sau này tĩ thành thê tử của Mạnh Kỳ, không phải chúng ta sẽ là hảo tẩu muội sao!?

Linh Nhi sững ra nhìn nụ cười sủng nịnh của Liễu Thanh Thanh dành cho. Lần xuất hiện này khác nào ra mắt đại tẩu trước cho nàng biết mặt. Trong lòng nàng có một thứ gì đó sụp đổ hoặc đại loại như thấy tổn thương đến khó diễn tả ra bằng lời.

Nàng vốn chỉ có mỗi một đại ca, dĩ nhiên nàng sẽ có một đại tẩu sánh bước bên đại ca suốt đời. Trước kia nàng cũng từng suy nghĩ tất cả sẽ vui vẻ cứ như đại ca thân thiết với Thợ Hiến. Nhưng giờ thì không. Đại ca đã không còn đơn thuần là đại ca nữa. Liễu Thanh Thanh này sẽ thành thê tử của Mạnh Kỳ thì cũng không thể là đại tẩu của nàng.

Linh Nhi không muốn phải nghe thêm lời nào, nàng xoay bước đi làm Thanh Thanh bất ngờ. Cô ấy vừa bước theo định níu lại hỏi thì Linh Nhi vùng tay xô người Thanh Thanh. Cả người nàng ta vì cú đẩy của Linh Nhi loạng choạng té ra phía bờ hồ.

Linh Nhi không ngờ sẽ làm cô nương ấy té như vậy. Chính nàng cũng không cố ý làm thế. Tiểu Xuân luống cuống chưa kịp xuống đỡ tiểu thư thì Mạnh Kỳ và A Thuần đã đến. Vừa về y nghe có khách, lại còn là Liễu Thanh Thanh gặp riêng Linh Nhi nên đã vội tìm. Không ngờ vừa tới thấy ngay Linh Nhi làm Liễu Thanh Thanh té xuống hồ.

Thật may bên hồ cạn không sâu, Thanh Thanh chỉ bị ướt người. Linh Nhi đứng trơ ra nhìn Mạnh Kỳ lao xuống nhanh chóng đỡ Thanh Thanh lên. Cô ấy cũng vì quá bối rối nên ôm ngay y để ho sặc. Không hiểu sao nhìn thấy đại ca như vậy bên nữ nhân khác nàng thấy khó chịu. Mạnh Kỳ nhìn nàng sau đó nặng giọng...

- Sao muội vô ý tứ vậy hả Linh Nhi?

- ... Linh Nhi không phải cố ý đâu Mạnh Kỳ!? – Liễu Thanh Thanh không muốn làm mất lòng tiểu muội của Mạnh Kỳ nên nói đỡ cho nàng.

Tuy nhiên mắt Linh Nhi vẫn chỉ nhìn tay đại ca đang ôm vai cô nương ấy. Y giờ đang la mắng nàng vì dám làm tổn hại đến cô nương ấy. Đại ca của nàng xưa nay chưa từng lớn tiếng với nàng như vậy. Mắt nàng vì thế trào lệ rồi xoay người chạy đi làm Mạnh Kỳ giặt mình. Liễu Thanh Thanh vẫn níu chặt làm y không thể đuổi theo.

Linh Nhi chạy đi, nước mắt rơi lại phía sau. Nàng giờ cái gì cũng mất kể cả đại ca của mình. Nàng không thể là tiểu muội, cũng không thể là bất cứ gì của y. Lòng nàng đau đớn lắm vì Mạnh Kỳ làm nàng đau khổ như vậy vẫn chỉ làm thêm nhiều nhiều khổ đau khác chất chồng lên đầu nàng. Nàng chỉ muốn có lại đại ca ngày xưa yêu thương cưng chiều mỗi mình thôi.

Không ngờ nàng va vào một người khi vừa khóc vừa đi không định hướng. Thợ Hiên ra bờ sông nơi từng xem hoa đăng với nàng cho thỏa chút nỗi nhớ không ngờ gặp ngay nàng khóc thế này.

Linh Nhi bối rối, nước mắt chưa kịp ngừng đã nhận ra Thợ Hiên liền có ý tránh đi ngay. Nhưng hắn giữ nàng lại. Nhớ nhung nàng đã rất khôn khổ, còn gặp ngay nàng khóc đau đớn như thế nữa làm sao Thợ Hiên chịu nổi.

- Huynh rất muốn gặp muội, Linh Nhi... Sao muội lại khóc như thế này chứ?

Linh Nhi lắc lắc đầu, lại cố thoát khỏi tay khi Thợ Hiên níu kéo. Ánh mắt hắn tỏ ra vô cùng thống khổ, hướng đến nàng bằng trái tim tổn thương nhuộm đầy máu. Hắn giữ lấy hai vai nàng khổ sở lên tiếng...

- Mạnh Kỳ nói muội không muốn gặp mặt huynh. Muội có biết huynh đứng chờ ngoài phủ nhà muội ba ngày ba đêm hay không tại sao không ra gặp huynh hả Linh Nhi? Sao muội lại không muốn gặp huynh?

Lời Thợ Hiên nghe ra vô cùng đau khổ nhưng khiến nàng sốc hơn chính là nàng không hề hay biết điều gì. Nàng có chút nhú mi hỏi lại...

- Huynh đã đến gặp muội sao?

- Ngày nào huynh cũng đến gặp muội nhưng Mạnh Kỳ đều nói chính muội không muốn gặp huynh. Có phải vì huynh không tốt, không bảo vệ được muội nên muội ghét hận huynh đúng không Linh Nhi?

Nàng đột ngột thấy choáng váng, mọi thứ trong nàng vốn đã rất chao đảo lại còn phát hiện ra sự thật này. Linh Nhi nghẹn lại, hỏi như trăng trời với Thợ Hiên...

- Đại ca nói như vậy sao?

Thợ Hiên cũng không nhận ra bản thân đã bị qua mặt. Linh Nhi bối rối bước lùi. Đầu nàng lúc này đau thật đau không thể hiểu nổi. Đại ca nói dối Thợ Hiên như muốn giam cầm nàng trong khi chính y gần gũi Liễu tiểu thư kia như thế. Nàng bây giờ không biết mình là gì với y nữa. Tiểu muội không được, nữ nhân của y cũng không xong.

Thợ Hiên nhìn nàng ngay trước mắt, cảm xúc không kiềm được vội vàng ôm lấy khiến Linh Nhi bất ngờ tỉnh khỏi suy nghĩ về đại ca. Nàng lúng túng không biết làm gì lúc này. Nàng thiết nghĩ mình phải vùng ra ngay nhưng Thợ Hiên cũng là nam nhân, sức nàng không bì lại...

- Huynh luôn nhớ muội, luôn yêu muội Linh Nhi. Cho dù muội ra sao huynh cũng không xem muội dơ bẩn như người ta nói... hãy cho huynh cơ hội chuộc lỗi đã không bảo vệ được muội...

- Hiên ca... muội...

Linh Nhi không biết phải thế nào khi thấy Thợ Hiên thật sự vì mình như vậy. Chính nàng không còn nhận thức là bản thân đang bị đẩy dọa đến mức tột hại thế nào nữa. Nhưng Thợ Hiên không bao giờ chỉ vì thương hại mới níu kéo nàng, vì nàng biết huynh ấy thật lòng với mình nên đầu óc bé nhỏ của nàng càng không biết nên làm gì cho tốt nhất.

Đột nhiên người Thợ Hiên bị kéo mạnh khỏi nàng. Linh Nhi giật mình nhìn Mạnh Kỳ xuống tay đánh vào mặt Thợ Hiên. Nàng xưa nay chỉ biết đại ca nho nhã, thi họa làm thơ chưa từng thấy y xuống tay đánh ai như thế bao giờ. Thợ Hiên nhận cú đấm mạnh đến té ra, khóe môi bung máu.

Linh Nhi bối rối chưa kịp lại đỡ Thọ Hiên thì Mạnh Kỳ kéo nàng ôm lấy. Y thở dồn vì chạy đuổi theo nàng, đến nơi còn trông thấy nàng trong tay Thọ Hiên y càng tức giận hơn nhiều lần. Trước kia Thọ Hiên muốn giành nàng ra sao y cũng không ngăn được, nhưng giờ Linh Nhi là của y.

Thọ Hiên chúi máu miệng ngẩng lên nhìn Linh Nhi bị Mạnh Kỳ ôm lấy. Y giữ chặt nàng trong vòng tay phía trước níu lấy hông nàng không giống kiểu đại ca bảo vệ tiểu muội. Linh Nhi rưng lệ nhìn xuống không còn lòng dạ phản kháng lại Mạnh Kỳ.

Mạnh Kỳ thì nhìn Thọ Hiên bằng ánh mắt mang chút đáng sợ, gương mặt dầu trông rất điềm tĩnh kia thật sự đang tức giận...

- Tránh xa Linh Nhi ra nếu không đừng trách ta, Thọ Hiên!

- Huynh chỉ là đại ca của muội ấy thì có quyền gì ngăn cấm tình cảm của ta dành cho muội ấy? Có phải chuyện Linh Nhi không muốn gặp ta chỉ vì huynh nói dối không hả Mạnh Kỳ?

Giờ đây đủ mặt ba người, nàng ở giữa thật chỉ có đau lòng. Mạnh Kỳ cười nhạt, tay ôm lên cao gần như giữ trọn ngực nàng khiến Linh Nhi phải nhón chân lên, cả người càng ép sát về sau người của đại ca. Trước mặt Thọ Hiên, y thậm chí còn kề sát môi gần xuống má nàng khi nói nhẹ hắng nhưng vô cùng cứng rắn...

- Linh Nhi là của ta!!!

- Hết hồi 9 -

10. Chương 10

Trước mặt Thọ Hiên, tay Mạnh Kỳ ôm lấy thật chặt đã đành, y thậm chí còn kề sát môi gần xuống má hồng của nàng khi nói nhẹ hắng nhưng vô cùng cứng rắn...

- Linh Nhi là của ta!!!

Thọ Hiên ngồi trên đất nhìn cả hai mà không thể nào ngờ nổi lại có chuyện thể này. Linh Nhi trong tay Mạnh Kỳ không phản ứng. Môi nàng mím lại không còn gì để nói. Nàng thật sự không còn tự do, mọi thứ của nàng đều bị đại ca tước đoạt.

Thọ Hiên sốc đến cười ngơ ngẩn, hần nhìn cả hai và nói không nên lời. Thậm chí y còn sợ là mình vì quá nhưng nhớ nàng nên đã điên khùng thấy ra cảnh tượng này...

- Sao huynh dám làm ra chuyện này Mạnh Kỳ? Huynh muội hai người định làm ra chuyện loạn luân không ai chấp nhận sao?

Đối với Thọ Hiên, có thể bất chấp tất cả nam nhân trên đời để giành lấy Linh Nhi nhưng với Mạnh Kỳ thì hẳn thật là không thể nào ngờ nổi. Thậm chí trước đây khi ganh tị vì Linh Nhi ngưỡng mộ Mạnh Kỳ, hẳn đã từng thở nhẹ may mắn khi Mạnh Kỳ là đại ca của nàng. Nếu có một đối thủ tranh giành Linh Nhi như y sẽ khiến Thọ Hiên phải mất ăn mất ngủ vì lo thôi.

Giờ đây trước mắt hai huynh muội lại có những hành động như vậy, Thọ Hiên quá choáng váng.

Mạnh Kỳ cười ra một nụ cười khinh thường tất cả. Y ôm Linh Nhi trong vòng tay mình, mắt nhìn Thọ Hiên rồi nói...

- Có làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo hơn để độc chiếm được Linh Nhi ta cũng làm. Đừng để ta thấy người lớn vồn gần Linh Nhi của ta nữa nếu không đừng có trách!

Cao thiếu gia nổi tiếng trầm tính ít nói nhưng vẫn đáng sợ, lời đe dọa này y nói ra lại càng không thể xem thường. Nói xong Mạnh Kỳ dẫn nàng đi bỏ lại Thọ Hiên vẫn ngồi đó khi trời rơi những hạt mưa lất phất. Hẳn ta đã mất Linh Nhi vào tay một người mình không thể nào nghi ngờ được. Lẽ ra lúc trong thấy cách Mạnh Kỳ hôn lên Linh Nhi, hẳn phải nghĩ ra trước.

Tất cả đều không thể nào biết trước được... làm sao dám tin Mạnh Kỳ có thể vì tiểu muội làm ra chuyện trái nghịch đạo nghĩa không ai chấp nhận đó.

Cơn mưa phùn làm mặt đường ướt dần cũng như vai áo cả hai. Tay Mạnh Kỳ vẫn nắm chặt dẫn nàng đi. Nàng nhìn từ sau dáng đại ca không biết có còn thấy thân quen hay là xa lạ, đáng sợ. Và Linh Nhi đứng lại ghì theo tay y đứng lại.

Y xoay lại nhìn nàng đứng trong mưa, mắt nhìn xuống không hướng đến mình. Giọng nàng lí nhí nghẹn ngào đều với tiếng mưa trên mái hiên bên cạnh...

- Tại sao như thế này... chúng ta là huynh muội, tại sao đại ca lại như thế chứ?

Cuối cùng nàng cũng bật khóc. Nàng không tin những gì mình trải qua không phải là một cơn ác mộng. Thực tại bị Mạnh Kỳ làm cho quá mức đau khổ. Nàng từ vô ưu hồn nhiên nay chỉ biết sợ hãi mọi chuyện, u buồn không còn một chút niềm vui. Tất cả chỉ vì Mạnh Kỳ làm ra những điều người ta cấm kỵ không tài nào chấp nhận.

Y cũng nhìn nàng qua cơn mưa, trong mắt y nàng lại khóc. Từ khi y có nàng cũng là lúc chứng kiến nàng khóc nhiều như vậy. Thế nhưng tay Mạnh Kỳ càng siết nhẹ lấy không có ý buông tay. Không trả lời cũng không giải thích cho câu hỏi của nàng, y nhẹ giọng hỏi lại một câu...

- Một ngày muội gọi huynh bao nhiêu tiếng “đại ca” là bao nhiêu lần huynh phải đau lòng muội có biết không?

Nàng nghe nhịp đập trong tim mình run nhẹ. Mắt nàng ngấn nhìn y. Trước mắt nàng đại ca cười nhạt tỏ ra vô cùng khổ sở. Gương mặt, giọng nói tất cả đều không còn giữ vẻ lạnh lùng thường thấy...

- ...điều đau khổ nhất trong đời huynh là phải làm đại ca của muội! Xin muội đừng xem huynh là đại ca của muội nữa!

Linh Nhi nghẹn lại... vốn dĩ cả hai đã là huynh muội như vậy, có xem không phải cũng không thể đổi khác được. Nhưng về đau khổ của Mạnh Kỳ nàng chưa từng nhìn thấy, tim nàng dường như cũng chịu một trận đau không thua kém gì. Nàng biết làm sao khi cũng không muốn đại ca phải đau lòng, lại không khiến mình tổn thương khi cứ tiếp diễn điều bị ngăn cấm.

...

Tối đó trời bão thật lớn, sấm chớp thi nhau đánh xuống thường làm Linh Nhi sợ hãi. Cây cối bị gió quật mạnh, mọi thứ đều phải cố gắng lắm mới trụ vững được. Nhưng nép trong vòng tay lớn nàng không còn nghe thấy kể cả tiếng mưa rơi.

Trong bóng tối nàng chỉ nghe hơi thở của Mạnh Kỳ và mình dồn dập. Nàng không tự nguyện nhưng đại ca cũng không ép buộc thô bạo. Chỉ là nàng không thể ngăn lại chuyện sai trái đã trải qua, nàng là thuộc về Mạnh Kỳ mất rồi, có chống cự cũng chỉ khiến nàng đau khổ hơn.

Mạnh Kỳ biết Linh Nhi vẫn chưa toàn ý dễ chịu khi bên mình nhưng y sẽ làm mọi thứ thay đổi. Chỉ cần có lòng tin, núi cao vẫn có thể sang bằng. Y lại hôn lên môi nàng, cả người cùng nàng triền miên.

Sáng ra nàng toàn giật mình tỉnh dậy muộn. Nhũ mẫu để ý nàng ngủ say hơn, gương mặt khá tỉnh táo dù vẫn là dậy muộn. Nàng cũng không chịu cho nhũ mẫu hầu hạ khi tỉnh thân như trước. Trước khi rời đi buổi sáng Mạnh Kỳ luôn mặc áo lại cho nàng nhưng vết tích trên người nàng vẫn còn sợ nhũ mẫu sẽ phát hiện ra.

Chiều tối Mạnh Kỳ lại đến nói sẽ cho nàng ăn và bảo nhũ mẫu nghỉ ngơi. Được vài ngày, sáng ra Linh Nhi đều có vẻ kì lạ nên nhũ mẫu lo lắng. Khi thay chăn đệm cho nàng, phát hiện từng vết dịch đã thấm khô trên giường nàng khiến bà ấy lo lắng. Nhũ mẫu nàng là người lớn có gia thất, gối chăn như thế này chỉ có thể là do ân ái động lại. Nghĩ đến kẻ dâm tặc vẫn còn tìm đến tiểu thư từng đêm khiến nhũ mẫu loạn lên vội đi gặp phu nhân.

Phu nhân cũng ngồi dậy ngay khi nghe...

- Cái gì... người nói có kẻ vẫn đến cưỡng bức Linh Nhi sao? Chẳng lẽ có chuyện đó mà nó không nói ai nghe?

- Nô tì chỉ là nghi ngờ ban đầu! Có thể vì tiểu thư bị dọa sợ nên không dám nói!

- Thật là phi lí... Mai sáng sớm ta sẽ đến xem có như bà nói hay không?

- Dạ phu nhân!

Phu nhân không nghĩ trong phủ có kẻ dám to gan lợi dụng thân thể con gái mình như thế được. Nếu Linh Nhi không phản đối, không nói thì không thể có chuyện đâm tặc lên vào häng đêm lại không ai hay biết.

Sắp qua giờ Dần, Mạnh Kỳ trở người nhìn Linh Nhi ngủ trong tay. Nàng càng lúc càng ngoan ngoãn mỗi khi y đến. Công việc hằng ngày chất đống, chỉ có tối được bên nàng thế này y mới dễ chịu. Nếu như có thể công khai cùng nàng không phải vụng trộm thì hay biết mấy. Mạnh Kỳ rất muốn ngủ say không cần phải thức giấc rời xa nàng sớm.

Gương mặt nàng thật đáng yêu, vừa mặc áo cho nàng y vừa mỉm cười. Nàng trở người lặn qua làm áo yếm lại tuột, Mạnh Kỳ lại phải làm lại từ đầu nên cần cho nàng một cái. Linh Nhi rướn người, tay quờ quạng đẩy đầu y ra...

- Đứng... Linh Nhi đang ngủ!

Mạnh Kỳ lại chọc phá khi nàng mơ hồ ngủ nữa. Tay xoa vào ngực, nàng chỉ thở ra, chân mày chỉ nhú khê song vẫn ngủ say khiến y không tài nào ngăn nổi mình. Y hôn cùng khắp lên cơ thể mềm mại, quyến luyến không muốn xa nàng. Nàng cứ vậy ngủ không mộng mị. Trong vô thức nàng biết người đang bên cạnh chính là Mạnh Kỳ. Có lẽ chính vì thế nàng lại tự thấy an tâm cứ như vẫn còn đại ca như ngày xưa bảo bọc cho nàng.

Rồi tiếng mở cửa lúc nắng đã buông làm Linh Nhi choàng tỉnh. Có bóng nhiều người làm nàng giật mình. Nhũ mẫu cùng phu nhân cố ý vào sớm trước lúc nàng dậy.

Thấy bóng mẫu thân nàng có chút hoảng hốt bật dậy, trong đầu điều đầu tiên nghĩ đến là nhìn đến bên cạnh. Thật may Mạnh Kỳ đã rời đi từ lâu, y vẫn cẩn thận mặc áo cho nàng. Nhưng cho dù thế nàng vẫn sợ, môi bập bẹ nói không nên lời...

- Mẫu thân đến tìm Linh Nhi sớm như vậy... con còn chưa thay đồ làm sao thỉnh an mẫu thân!

- Không sao! Ta chỉ là lâu rồi chưa uống trà sáng với con. Mau xuống giường để nhũ mẫu thay xiêm y, mẫu thân sẽ chờ!

Linh Nhi lập tức mím môi, tay bấu xuống chân. Nếu để nhũ mẫu giúp nàng thể nào cũng phát hiện ra. Nàng dù không muốn nhưng Mạnh Kỳ ở lại đều quần quít không cho nàng né tránh. Giờ chỉ cần nàng đứng lên thể nào nơi tư mật kia cũng còn dư âm hoan ái đêm qua làm lộ ra hết.

Nàng sợ lắm, nếu người ta biết ra chính là đại ca thì không biết sẽ thế nào. Lộ chuyện đã đáng sợ, nàng còn lo đại ca sẽ bị tội nặng nhiều hơn. Tất cả cũng do nàng yếu mềm, dẫu có ôm hận chán ghét vẫn không nỡ nhìn thấy đại ca đau khổ. Có lẽ vì thế nàng vẫn để bản thân đắm chìm cùng Mạnh Kỳ sâu đến mức này.

Phu nhân thấy nàng cứ ngồi lì trên giường thì nói hồi thúc...

- Con còn chần chờ gì nữa Linh Nhi?

Nàng mím môi nhìn mẫu thân, cả người run rẩy mong sao đại ca sẽ xuất hiện giải cứu mình khỏi tình cảnh này. Thật sự là giờ đây nàng càng thấy mình nhu nhược chỉ còn biết dựa dẫm vào mỗi Mạnh Kỳ mà thôi.

Nhũ mẫu bước đến, nàng đành lòng nhòe người khỏi giường với nỗi sợ phải đương đầu với mọi chuyện bị ngăn cấm này lộ ra. May thay trước khi nàng bước xuống giường thì có tì nữ hốt hoảng bên ngoài. Giọng tì nữ vừa loạn vừa mang sự vui mừng báo...

- Phu nhân ơi, lão gia tỉnh rồi!

Cả nàng và mẫu thân đồng loạt bất ngờ. Nhưng không như nàng nở ngay nụ cười mừng rỡ, nét mặt phu nhân vô cùng khó coi. Nếu như lão gia tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ lộ ra hết. Bà ấy cứ nghĩ lão gia sẽ không bao giờ tỉnh lại, nếu biết trước thì đã giết trước rồi.

Mạnh Kỳ lập tức trở về phủ và phát hiện tam thúc cũng khẩn trương đến với nét mặt vô cùng khó coi. Từ ngày Mạnh Kỳ quản tất cả mọi việc, Cao Lưu không còn chỗ đứng trong nhà nên cũng không dám lớn tiếng

làm gì. Hôm nay nghe tin lão gia tỉnh lại, hẳn ta như phu nhân, lo sợ mọi chuyện bị vạch trần nên mới tức tốc đến.

Khi Mạnh Kỳ vào nhìn thấy mẫu thân đang ngồi, vẻ mặt chưa hết sự bần thần. Y không để ý, bước sang nhìn thấy Linh Nhi đang bên giường nắm tay phụ thân. Nàng cũng ngoảnh lại nhìn đại ca.

Phụ thân nằm trên giường, mắt tuy mở nhưng dường như không thể cử động. Đôi mắt thâm trầm vẫn sáng ngời như có ý thức hướng về phía phu nhân và biểu đệ Cao Lưu của mình. Y xoay qua hỏi ngay đại phu thì lão trả lời...

- Lão gia chỉ nhất thời tỉnh lại nhưng chưa hoàn nhận thức. Khả năng tỉnh lại cũng rất khó thưa thiếu gia!

Mạnh Kỳ nghe vậy, ánh mắt liếc nhẹ biểu hiện nhẹ nhõm của Cao Lưu bên góc phòng. Tuy phụ thân chỉ là mở mắt ra nhưng Linh Nhi vẫn tràn đầy hi vọng. Nàng tin phụ thân sẽ sớm ngày tỉnh lại ôm ấp và nói chuyện với mình. Rồi tất cả những chuyện đau lòng hay uất ức cũng sẽ qua khỏi, nàng tin là vậy.

Mạnh Kỳ bước đến định đỡ nàng lên nhưng nàng không chịu. Nàng cố chấp nói khi mắt vẫn không rời phụ thân...

- Phụ thân sẽ tỉnh... Linh Nhi sẽ ở bên để khi phụ thân dậy thấy muội đầu tiên.

Vẻ mặt cương quyết của nàng khiến y không nói gì, cũng không ép nàng phải đứng dậy. Y biết nàng mong phụ thân sớm tỉnh lại, y không có quyền làm nàng thất vọng khi trông chờ một phép nhiệm màu khiến phụ thân dậy nữa.

Cao gia vẫn như vậy, cứ tưởng có biến chuyển tốt thì lão gia vẫn không tỉnh lại. Mọi chuyện vẫn phải giao cho Mạnh Kỳ gánh vác tất cả. Sự bận rộn làm y không có nhiều thời gian dành cho Linh Nhi. Nàng giờ chỉ cố chú tâm vào chăm sóc phụ thân, không muốn nghĩ ngợi nữa.

Sau lần đó, Cao Lưu mới trở lại gặp phu nhân. Cả hai nhìn nhau mang chung một nỗi sợ trong lòng. Lẽ đương nhiên nếu Cao Đường tỉnh dậy hoàn toàn nói ra chân tướng sự thật thì cả hai người họ sẽ gánh cùng một cái kết chung không hề tốt đẹp. Tuy gần như đã trở mặt với nhau nhưng trước tình hình này phu nhân và Cao Lưu lại phải đi chung một con thuyền, cùng nhau tính cách trước khi vách mỏng bị thủy tề cuốn mất.

- Hay là... tìm cách thủ tiêu lão luôn cho rồi!

Phu nhân nói khi môi không hề run rẩy khiến Cao Lưu nheo mắt nói những lời khó nghe vào...

- Giờ chịu dùng cách đó rồi sao? Lúc đó nếu bà để cho ta đập vào đầu lão thêm một cú thì mọi chuyện đâu dài đến ngày hôm nay!

- Đồ ngu! Lão tự té thì khác, người lấy đá đập đầu chẳng lẽ người ta nhìn lại không nhận ra. Muốn mất đầu nơi quan phủ thì mình người chịu đi!

- Ta chịu sao? Chúng ta là cùng chịu mới phải!? Miệng lưỡi nữ nhân cay nghiệt như vậy thì tự giết lão luôn đi, tiện nhân!

Phu nhân trừng mắt nhìn tình lang bấy lâu nay của mình. Chẳng ngờ chỉ cần xoay lưng, thời thế thay đổi con người sao có thể còn như trước. Nhưng dù thế nào chuyện này cả hai muốn không liên can cũng không thể, đành phải hợp lực tính ra quỷ kế giết chết Cao lão gia đang bất động ngay.

Nếu dùng độc sẽ bại lộ, giết quá trắng trợn lại càng dễ truy lùng hung thủ, Cao phu nhân đang tính một cách vẹn toàn không ai nghi ngờ thì cửa đột ngột mở vào. Bà ấy đã căng dạn tì nữ canh phía ngoài hành lang không cho ai vào khu vực này rồi nên vô cùng hốt hoảng. Cao Lưu xém té khỏi ghế nhìn Mạnh Kỳ cong nhẹ vành môi mỉm cười không hề có ý vui mà là một cách đe dọa thật sự.

Y nhìn mẫu thân cùng tên gian phu đó, chân bước vào không cần đóng cửa phong thái vẫn rất ung dung bất phàm. Phu nhân đứng ngay lên định giải thích dù không phải là đang vụng trộm gì với tam thúc của y. Nhưng Mạnh Kỳ đã gơ nhẹ một bàn tay lên tỏ ý không cần phải nói khiến mẫu thân của y mím môi lại. Y đảo mắt quan sát kỹ vẻ mặt kinh hãi của hai người họ rồi lên tiếng...

- Quốc có quốc pháp gia có gia quy, hưởng chi Cao gia nhà ta là danh gia vọng tộc... mẫu thân và tam thúc nghĩ giết phụ thân con rồi sẽ kết thúc hết chuyện hai người gây ra sao. Thật là ấu trĩ!

Chất giọng kinh miệt của Mạnh Kỳ làm cả hai người vô cùng bàng hoàng đến không thể thốt nên một tiếng hô kinh hãi. Y đem hình ảnh đôi gian phu dâm phụ thấm vào tuần mâu sắc lạnh. Không nói không có nghĩa là không biết và dù biết cũng không có nghĩa là phanh phui ra hết chuyện xấu hổ gia tộc này.

Nhưng xem ra hai người này không không có ai ra mặt rằng sẽ làm ra những chuyện khó lường.

- Hết hồi 10 -

11. Chương 11

Ánh mắt y lạnh lùng băng giá như vốn có thể mà lại khiến cho mẫu thân và tam thúc run sợ. Nỗi sợ hãi như con vật đang bị săn. Mạnh Kỳ bước chân dọc theo kệ sách trong phòng, mắt nhìn thờ ơ những tựa sách vô tri khi nhẹ nhàng lên tiếng...

- Mẫu thân và tam thúc thấy đó, giờ có tìm cách khiến phụ thân không bao giờ còn được hé miệng nói một lời thì vẫn còn con đây vạch trần chuyện hai người có đúng không?

Phu nhân xanh mặt, cả người lập tức run lên đến mức ngồi sụp xuống. Tam thúc tuy cũng hoảng sợ nhưng vẫn bình tĩnh hơn phu nhân một khoảng...

- Mạnh nhi, con đừng ăn nói bậy bạ ngậm máu phun người. Con nghĩ sao ta và mẫu thân con lại hại biểu ca ta chứ?

Mạnh Kỳ nghe vậy nhìn sang tam thúc của mình và không do dự bước đến. Bước chân chậm rãi nhưng khiến cho tam thúc vội vã lùi bước cứ như bị dọa. Và Mạnh Kỳ nhanh như chớp tiến sát đến túm lấy áo của tam thúc...

- Tránh xa mẫu thân của ta ra và đừng có bén mạng đến Cao gia này nữa nếu muốn mọi chuyện đáng khinh này không ai phát giác! Xem như thúc cũng không phải là kẻ ngu ngốc không hiểu nổi lời ta. Cút ngay đi!

Cao Lưu vừa sợ vừa tức giận khi nghe. Hắn ta trừng mắt nhìn Mạnh Kỳ với cơn phẫn nộ song không thể bộc phát. Tuy Mạnh Kỳ chỉ là vai cháu nhưng lại khiến Cao Lưu kinh sợ thập phần hơn cả Cao lão gia. Lời lẽ đe dọa này nói ra từ loại người có bản tính sắc lạnh như y càng không thể làm liều.

Phu nhân ở sau run rẩy không dám nói gì nhìn Cao Lưu đứng đó rồi cũng quay đi khỏi. Phải nói là hắn ta ra đi một cách tức tưởi đầy cam chịu trước quyền lực của Mạnh Kỳ ở Cao gia bây giờ. Quan trọng là Mạnh Kỳ sẽ không để chuyện vụng trộm nhục nhã lộ ra, cũng như chuyện xảy ra với Cao lão gia nên hắn ta không muốn làm khó gì thêm chỉ hại thân mình thôi.

Căn phòng còn lại hai mẹ con thật là yên ắng. Phu nhân cảm thấy nhẹ nhõm hẳn và không ngần ngại mỉm cười bước đến với con trai đã bệnh vực mình khỏi Cao Lưu. Nhưng Mạnh Kỳ chuyển sang nhìn mẫu thân bằng ánh mắt khô khốc lạnh nhạt. Y nhẹ giọng nói không khác gì mĩa mai.

- Mạnh nhi tùy ý đuổi tình lang của mẫu thân như vậy chắc không khiến mẫu thân buồn đau đúng không?

Phu nhân giật mình tắt ngấm nụ cười. Chân bà ấy lão đảo không vững thì Mạnh Kỳ bước đến giữ nhẹ tay trên lưng mẫu thân. Bà ấy nay phải ngẩng lên mới có thể nhìn rõ con mình. Y đã không còn là một đứa trẻ nhỏ nhắn trong tay mẫu thân, thậm chí cả việc quản được y, phu nhân cũng khó làm được.

- Mẫu thân đừng vội vui mừng... ta cũng không bệnh vực cho mẫu thân đâu. Đây chỉ là lần cuối ta làm vì mẫu thân có công sinh ra ta trên đời này thôi. Nhục nhã hay xấu hổ ta nghĩ mẫu thân cũng biết suy nghĩ! Nếu còn nghĩ ra những chuyện tồi bại cùng gã tình lang đó nữa thì lúc đó đừng có nói là ta bất hiếu không làm gì cho mẫu thân!

Phu nhân run lên trong tay của chính con trai mình. Bà ấy bị bao trùm bởi ánh mắt lạnh nhạt vô hồn không phải dành cho mẫu tử tình thâm. Lỗi do bà ấy chưa từng biết yêu con cái là gì hay là do y đã không còn bất cứ niềm tin dành cho người mẹ này.

Cuối cùng phu nhân vùng tay đánh vào má y. Vì tự sâu trong lòng đang khiếp sợ nên cái đánh khá nhẹ so với những lần bà ấy dạy dỗ Mạnh Kỳ. Quả nhiên chính Mạnh Kỳ vì bạt tay kia chỉ nhếch mép, tay quệt má rồi bỏ ra ngoài không đoái hoài mẫu thân bị bỏ lại. Phu nhân loạng choạng bước lùi, định ngồi xuống ghế trường lại té sập xuống sàn. Chính bà ấy cười đại với hai hàng nước mắt. Trong đầu Cao phu nhân chỉ còn văng vẳng giọng Mạnh Kỳ... nhục nhã hay xấu hổ tự làm tự chịu... Trước mắt bà ấy đã bị chính con mình khinh rẻ rồi.

...

Tì nữ tuy luôn háo hức khi gặp thiếu gia nhưng hề giáp mặt là chỉ biết khúm núm không dám làm gì. Tính y nói ít làm nhiều, lại hành xử khá lạnh nhạt nên khiến người đối diện không dám gần. Hôm nay thần sắc lại càng u ám. Tuy vạch trần chuyện mẫu thân và tam thúc ra ngăn họ hại phụ thân lần nữa là chuyện tốt nhưng y cũng là một con người, chính mẫu thân làm ra những chuyện đó làm sao y sung sướng nổi.

Dẫu chuyện vụng trộm này y đã biết được từ lâu nhưng hôm nay trong tâm vẫn như mới bị ai đó làm tổn thương.

Và chân Mạnh Kỳ ngừng lại nhìn khói cất cao phía bếp. Y nhẹ bước qua đó quả nhiên thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang cặm cụi nấu canh bổ cho phụ thân. Bỗng dưng nhiều thứ phải đau lòng hay cần đắn đo suy tính trong đầu bay đi mất dạng. Vốn dĩ thế gian này có điên đảo ra sao thì y chỉ cần biết mỗi mình sẽ có Linh Nhi bên cạnh là đủ lắm rồi.

Linh Nhi nếm lại thấy vừa ăn nên tâm trạng rất vui. Phụ thân tỉnh tuy chưa cử động hay nói gì cũng là có tiến triển tốt nên nàng càng cố gắng chăm sóc hơn. Hôm nay nàng nhất định cho phụ thân ăn hết món gà hầm sâm này của mình mới thỏa lòng mãn nguyện.

Đột nhiên bàn tay ôm lấy từ sau khiến Linh Nhi vùng tay đổ cả chén nộm đang cầm.

Mạnh Kỳ nhắm mắt, tay càng thu lại ôm chặt lấy nàng, má áp lên mái tóc mềm trên đỉnh đầu nàng như tìm kiếm một điểm tựa. Linh Nhi có chút hốt hoảng song sớm nhận ra ngay kẻ to gan đó. Nàng mím môi lại, tìm đập nhanh vì sợ hãi. Nàng không ngại chính là đại ca ôm mình song vẫn có ý gạt tay y ra khỏi người. Tuy vậy Mạnh Kỳ sức mạnh thế nào nàng hiểu rất rõ. Nếu nàng càng chống đối chỉ tự chuốt khổ sở thêm thôi.

Thế là nàng lại đảo mắt nhìn thử cửa bếp vẫn còn mở toan. Nàng không thể ép Mạnh Kỳ tránh xa thì chỉ còn biết lo ai đó sẽ phát hiện. Càng nghĩ đến chuyện của cả hai đã lún sâu vào tội lỗi đến như thế nào thì Linh Nhi chẳng dám nghĩ đến ngày tất cả bại lộ.

- Đại ca... mau bỏ muối ra!

Giọng nàng run run vì rất sợ hãi, tay lại lần nữa gỡ tay Mạnh Kỳ.

Y nhúm mày càng nhắm mắt cố gắng giữ mình tĩnh tâm. Thật sự trong lòng y không hề muốn đối nghịch ai cả từ mẹ cho đến luân lý cả thế gian này. Nhưng có lẽ y là một người không thể hài lòng với sự sắp đặt sẵn của ông trời, y thà tự để mình khổ sở còn hơn không có được những gì mình muốn.

Bếp canh hầm vẫn còn sôi nhẹ trên bếp. Cả căn bếp Cao gia ngập mùi thơm nhẹ cùng chút im lặng chùng xuống.

Khi cơn sợ hãi thoáng qua, Linh Nhi cũng nhận ra hơi thở khó nhọc từ ngực của y. Thế là nàng len lén xoay nhìn nhưng Mạnh Kỳ chỉ ôm ngăn nàng nhìn rõ. Nàng đã là tiểu muội của y cả đời, y tuy khô khan lạnh lùng ra sao trước mặt người ta thì cũng không thể giấu hết được nàng.

Nàng biết mỗi khi y có chuyện buồn hay mang trong tâm điều gì đó phiền muộn không thể nói ra cùng ai là lại tự nhốt mình trong thư phòng, ngồi lặng lẽ một mình thở nặng nhọc. Không ai đoán nổi suy nghĩ trong đầu y cũng vì y là một người suy nghĩ rất nhiều lại không chút thể hiện ra điều ấy. Đôi lúc nàng thấy y thật cứng đầu khi cứ cố làm tốt tất cả mọi chuyện dù có là việc ngoài tâm với của bản thân. Tuy thế cũng tốt vì sẽ lấp đầy những khiếm khuyết của bản thân nhờ sự cố gắng song sẽ rất mệt mỏi. Dẫu sao chỉ cần tỏ ra yếu đuối, nhờ ai đó làm giúp thì cũng đâu có tội tặc lắm đâu.

Nhũ mẩu đang đi tới bếp định xem tiểu thư nấu canh cho lão gia đến đâu rồi thì giật mình nép bên thềm cửa. Ban đầu bà ấy còn tưởng thiếu gia đang lén lút ôm ấp nữ nhân nào đó nhưng nhìn lại chính là tiểu thư. Nếu cả hai huynh muội bên nhau không có gì khác thường, song cái cách Mạnh Kỳ ôm lấy Linh Nhi thật kì lạ. Dù không thể nào nghĩ ra những chuyện trái với đạo nghĩa nhưng nhũ mẩu cũng sinh chút hoài nghi.

Nàng cuối cùng thay vì gỡ tay y ra khỏi người lại ôm lấy vòng tay ấy trước người mình. Nếu là nàng của trước đây đã không ngần ngại ôm lấy cổ đại ca và đòi y nói ra ngay với mình chuyện y đang khó chịu trong lòng. Nhưng nàng của giờ đây đã không thể tự nhiên thoải mái cùng với y, cứ như cả hai phải bắt đầu lại từ nơi rất xa lạ với nhau.

- Có chuyện gì sao...?

Mạnh Kỳ không trả lời nàng, y lắc đầu rồi tiếp tục dụi mặt vào tóc nàng. Linh Nhi lại mím mím môi rồi nói...

- Nếu không nói thì bỏ Linh Nhi ra ngay đi. Lỡ ai đó nhìn thấy... đại ca!

Y cố chấp vẫn không buông khiến nàng bất lực.

Cuối cùng Linh Nhi cũng chịu thua. Đến lúc y cứng đầu thì nàng phải là người cứng chiều y thôi...

- Nếu... huynh bỏ muội ra... thì Linh Nhi sẽ nấu chè cho đại ca ăn chịu không?

Mạnh Kỳ mở mắt ra ngay. Y không thích ngọt nhưng là chè của nàng thì sẽ ăn hết. Nàng cũng mừng rỡ vì cả người được buông nhẹ dù y vẫn cạnh bên. Nàng có một chút ngại ngùng kì lạ sau khi nói thế nên chậm chậm nhìn lên. Không ngờ Mạnh Kỳ cười thật tươi với nàng vì y thật sự vui lắm.

Từ ngày y dùng cách ép nàng thuộc về mình, hôm nay nàng lại là Linh Nhi của y như trước không còn vẩn vơ giận dỗi. Lòng y không phải đá sỏi, y cũng không phải là vô cảm xúc không biết cười. Chỉ là y dành hết chỉ riêng với người y muốn trao cho.

Linh Nhi ngẩn ngơ cứ như chưa từng được nhìn thấy một nụ cười rạng rỡ nào của đại ca. Tuấn nhan khó ai sánh bằng kia dĩ nhiên cười lên không lời lẽ nào gột tả hết nét cuốn hút. Chỉ một nụ cười dễ làm khuynh đảo rất nhiều mỹ nữ. Có lẽ bởi vì thể Linh Nhi lần đầu tiên lúng túng chẳng biết làm sao. Tim nàng là lần đầu tiên đập sai nhịp vì chính đại ca của mình.

Điều đó có lẽ là sai nhưng còn có thể sai thêm như thế nào nữa chứ?

Viên chè tròn tròn ngon mắt chưa ăn kịp đã nằm trên mặt gỗ nâu nhẵn cùng chén chè nghiêng vừa hay không rơi vỡ khỏi bàn. Chè mang đến chưa kịp nếm thử qua hết, nàng đã rên rỉ ôm lấy vai Mạnh Kỳ quẩn lấy nhau trên giường.

Không như phòng nàng, ở chính phòng của thiếu gia tuyệt đối khi có y không ai dám lớn vồn xung quanh. Tuy nhiên như thể Linh Nhi cũng không an lòng. Nàng là chiều theo ý của đại ca như vậy nhưng tâm chưa bao giờ chấp nhận. Chỉ là nàng yếu đuối không thể làm khác, tiếc nàng là hèn nhát không thể chống lại được y.

Gió đông se lạnh thanh mát thổi vào trong phòng, phất nhẹ mành che bên giường. Mạnh Kỳ nhìn rõ nữ nhân dưới thân mình nhỏ nhắn đáng yêu với chút ánh nắng chiều dễ chịu. Y thấy nàng khẽ nhìn vào mắt mình là lại nghiêng đầu xoay đi, không cũng là nhắm mắt ra vẻ không phản đối chống cự nhưng cũng không làm y hài lòng.

Thế là y dừng ngay nhịp động đang còn dồn dập làm nàng có chút nhú mi lo lắng. Linh Nhi lo không biết Mạnh Kỳ có tạm nghỉ để làm gì đó khiến nàng mệt hơn hay không. Nhưng lại càng lo cơ thể nàng đang vô tri cần y lấp đầy, nếu y dừng lại nàng không có gan nói ra chuyện xấu hổ và không nên đó.

Xong tay Mạnh Kỳ vòng xuống dưới tấm lưng và mông nàng. Nàng vừa mở mắt nhìn thì cả người được đỡ trở theo người y. Thân thể cả hai liên kề nhưng tư thế thay đổi. Má nàng sớm đỏ lên nhìn Mạnh Kỳ ngồi tựa lưng nhàn hạ vào thành giường phía trước, còn nàng quả nhiên ngồi ngay trên người y với chính nóng thiếp vẫn còn nằm sâu trong người nàng.

Đoán không sai y lại làm trò khiến nàng “mệt” hơn rồi. Giờ nàng có muốn tránh nhìn mặt y cũng khó với tư thế ngồi đối diện này. Dù nàng có muốn ngồi nhắm mắt cũng không khó nhưng tư thế này thật quá xấu hổ. Thế là Linh Nhi có ý nhòm người lên định thoát ra thì không ngờ khiến cho hoa huyết trượt dài dọc theo cột thịt đang căng cứng. Hoa dịch theo tư thế thẳng đứng chạy dọc xuống thân nóng thiếp càng cảm nhận rõ là cả hai đang hòa làm một.

Linh Nhi mắc cỡ, thế là nàng không dám nhích thêm lên nên ngồi xuống lại khiến cửa mình nuốt sâu phần thân thể thô cứng của y vào. Như hai nửa vừa vặn dành cho nhau, hoa huyết của nàng khít chặt dọc thân vật nam tính đang bùng bùng tinh khí.

Giờ nàng thật sự là mắc kẹt không biết phải làm sao. Nàng muốn thoát ra lại càng khiến cả người thêm nhứt nhối muốn thêm chút gì đó đơn thuần là hoang dại của thể xác.

Mắt tròn nhìn lên và quả nhiên môi y cong nhẹ cười không khác chi trêu chọc nàng. Linh Nhi tức nhưng không làm được gì. Vách tường hoa lên một chút co thắt càng thấu lấy nóng thiếp của y trong người lúc này khiến nàng thở nhọc, tay phải tì lấy ngực y mới không mất phương hướng.

Và Linh Nhi vụng về nhìn thẳng xuống ngay khung xương mu hạ thân mình đang liến với hạ thân của y. Nơi giao hoan mang chút ướt át xấu hổ. Nàng thật không dám nhìn thêm nhưng cơ bụng săn chắc với mùi cơ hần nhẹ theo nhịp thở của Mạnh Kỳ làm nàng xao lãng. Nàng thử nhìn lên nước da tuy có ngăm màu hơn da nàng nhưng vẫn rất sáng. Vốn một công tử không phải làm gì quá vất vả nặng nhọc thì cũng không bị cháy nắng nhiều. Theo dọc từ mũi bụng từng nhịp thở là đến hai bờ ngực vuông vức.

Thật sự nàng cứ cho đáng đại ca thích hợp là một thư sinh thanh tú nhưng đến tận giờ mới biết đáng y không quá cường tráng nhưng thập phần toát ra hết sự mạnh mẽ của nam nhân.

Tay nàng rụt rè đã tì lên ngực y nên hơi di xuống với một chút tò mò. Mồ hôi quá sức còn vươn làm bóng làn da sáng. Cơ ngực thật cứng chắc không khác gì một túi cát lấp đầy.

Nàng đang nhìn gì, làm gì Mạnh Kỳ đều thấu hết vào mắt nhưng vẫn để nàng làm. Giữa cả hai giờ chỉ mới bắt đầu làm lại mọi thứ mà thôi.

Và thêm một cơn thất từ người nàng lên nóng thiếp của y khiến nàng thở gấp, người đổ về trước dựa vào người y. Chính Mạnh Kỳ cũng thở vào theo nàng vì khoái cảm. Thật sự phải ngồi với vật thô cứng, nóng bừng như thế chôn sâu trong hạ thân không dễ chịu chút nào nhưng nàng vẫn chưa nhìn rõ hết.

Linh Nhi lại theo ngực nhìn lên đôi vai rộng. Từ hai bờ vai, cơ tay chắc nịch khác xa cơ thể nàng. Người nàng khẳng khiu, cơ không nổi lên nên đụng đâu cũng mềm nhũn ra. Thật sự hôm nay nàng mới nhận thức rõ giữa nam nhân và nữ nhân khác xa nhau nhiều đến thế.

Cuối cùng nàng ngẩn nhìn gương mặt tuấn mỹ. Mái tóc cột cao đã có chút rối nhẹ nhưng chỉ càng thêm nét phong trần cuốn hút cho y. Linh Nhi thật cũng không nhớ rõ thì ra mắt đại ca lại sâu và đẹp như thế. Chẳng trách nữ nhi sắp hàng chỉ vì để được gần y.

Xem ra nàng đã khám phá xong hết, y chịu khó nãy giờ mới đưa môi hôn cổ nàng. Cổ nàng da non mềm, mùi thơm đọng lại nhiều nhất càng khiến y say đắm. Linh Nhi lại nhạy cảm rướn người lên mang chút dịch chuyển khiến nơi giao trừu sinh ra một trận nóng khát.

Mạnh Kỳ sau cùng cũng đưa hai bàn tay giữ lấy hông nàng. Tay y nóng, giữ lấy khiến nàng bối rối. Và y nâng nhẹ chỉ cách nàng phải làm tiếp theo. Linh nhi loạng choạng bám vào hai vai y khi hai chân chống xuống giường làm trụ giúp nàng nâng nhẹ lên xuống dọc theo nóng thiếp. Hoan ái lại tiếp tục. Giọng Mạnh Kỳ gọi tên nàng vọng nhẹ khắp phòng.

- Linh Nhi...

- Hết hồi 11 -

12. Chương 12

Nàng dựa vào bờ vai rộng. Hơi thở đứt quãng dồn dập làm nóng cả vai y. Mạnh Kỳ tém nhẹ mái tóc dài của nàng sang bên vai kia để mình dễ dàng hôn vào hóm cổ mảnh mai. Trên tấm lưng nhẵn mịn, tay y càng giữ chặt kéo ghì nàng vào lòng mình. Ngực mềm vì thế tì sát vào bờ ngực vuông vức mạnh mẽ. Cảm xúc gần nhau mỗi lần mỗi lạ lẫm khiến nàng có không muốn chấp nhận cũng phải si dại cuốn theo.

Nặng đã tắt từ lúc nào nhưng với cả hai vẫn chưa đến lúc dừng lại. Tay y nóng, giữ lấy khiến nàng bối rối. Và y nâng nhẹ chỉ cách nàng phải làm tiếp theo. Hai chân Linh Nhi làm trụ giúp người nàng nâng nhẹ lên xuống dọc theo nóng thiếp. Mỗi cử động theo nhịp là mỗi lần nàng mím môi thở chỉ muốn cắn vào vai Mạnh Kỳ để ngăn mình thôi từng cơn rên rỉ đó nữa. Nhưng khi cơ thể lấp đầy cự vật nam tính, nàng không thể ngăn chút ghen ngào trong cuốn hòng vì xúc cảm quá lớn.

Thân nàng đưa lên rồi lại đưa xuống nuốt trọn lấy nóng thiếp của y. Về mặt nàng khổ sở là như thế nhưng Mạnh Kỳ vẫn đứng đưng nhìn nàng. Nàng vùng về đem đến nhịp động khá chậm chạp lại khiến khoái cảm càng mãnh liệt. Hoa dịch tuôn ra phiền ứ cả thân cự vật cũng vì không thể thỏa mãn cơ thể cả hai.

Rồi Mạnh Kỳ hơi hướng về phía nàng, tay giúp hông nàng đưa đẩy. Má Linh Nhi đã đỏ lên hết rồi vì xấu hổ và vì cơn hoan ái. Nàng nhìn đại ca lúc này, y cũng không ngăn ngại hôn lên môi đáp ngay.

Môi nàng mím chặt, đối với nàng làm chuyện loạn luân xấu hổ cùng đại ca thế này đã không thể nào chấp nhận. Nàng không muốn chìm sâu thêm nhưng bờ môi đầy đam mê kia khao khát nàng. Mạnh Kỳ nhất định không cho nàng từ chối mình. Cơ thể nàng đã và đang thuộc về y rồi.

Môi Linh Nhi cuối cùng đã hé nhẹ cho đôi môi mạnh mẽ của Mạnh Kỳ nuốt trọn. Y mút lấy đầu lưỡi, nuốt lấy chút ý phản đối của nàng. Linh Nhi nhú mi, trên bị hôn môi, dưới lại phải chủ động giữ chút nhịp động giữa hai thân thể khiến nàng rối lên vì loạn cảm xúc.

Đùi ngọc qua hai bên hông y giữ toàn thân nàng trườn đưa từng nhịp. Mỗi khi dứt một nhịp, ngực tròn đầy của nàng cũng run nhẹ. Y mỉm cười không do dự giữ hai tay xoa lấy ngực nàng khiến nàng bất mãn nhưng không ngăn được.

Hơi thở nóng bỏng, nhịp động càng lúc càng đều dần dần nàng bắt đầu yếu sức. Mạnh Kỳ dời tay khỏi ngực mềm, khéo nàng ngã vào lòng mình. Tuy y thích ngắm nàng lúc say đắm cùng mình nhưng cũng không nỡ nhìn Linh Nhi phải thở mệt như vậy.

- Mệt chưa...?

Giọng y vừa nhẹ nhàng vừa đáng ghét khiến Linh Nhi bặm môi chỉ dựa vào vai y không thêm trả lời. Nếu không phải vì dễ nóng thiếp bất động trong người nàng khiến nàng khó chịu thì nàng cũng không làm ra những chuyện xấu hổ lằng lơ như vậy.

Tay Mạnh Kỳ lại vuốt ve lọn tóc mai, di dần xuống tấm lưng trần trụi rồi mỉm cười lên tiếng...

- Muội giỏi hơn rồi đó... Hồi nhỏ huynh dạy gì muội học cũng lâu cả!

Linh Nhi giật mình khi nghe. Vật nam tính của y còn chưa rời khỏi người nàng. Nghe lời Mạnh Kỳ khiến tim nàng nhói lên một nỗi đau hằn sâu ám ảnh.

Nàng như thế này cùng Mạnh Kỳ không có nghĩa là nàng chấp nhận. Không phản đối không có nghĩa là điều này là chuyện đúng đắn.

Y nhìn nàng đẩy vai mình ra rồi tự ý rời khỏi. Linh Nhi ngồi quay lưng về phía y rồi tự thu tay ôm lấy hai chân. Nơi tư mật nữ nhi của nàng vì cơn hoa ái còn đang tê dại nhưng nàng không chút để tâm đến si dại vô tri của cơ thể ngu ngốc. Lệ lại sớm hoen mi khi Linh Nhi nói lí nhí...

- Chúng ta là huynh muội... chúng ta như thế này là sai trái. Huynh đừng có nói những lời như thế nữa!

Nước mắt nàng rơi xuống lã tả. Từng ngày trôi qua sau những đêm được đại ca ôm lấy ân ái, nàng chẳng biết chuyện sẽ tiếp diễn đến đâu nữa. Nàng không có lựa chọn. Thậm chí nàng cũng không còn gì để suy nghĩ cho mình một cái kết khác ngoài bị người đời phỉ báng cả hai đến chết.

Mạnh Kỳ run lên, y giữ hai vai nàng xoay lại nhìn mình. Trước mắt nàng đại ca nhạt nhòa vì lệ của chính nàng. Y nói dứt khoát...

- Không có gì là sai cả!

- Hic... huynh tỉnh táo lại đi đại ca.

- Không ai chia cắt được huynh với muội... không ai cả...

Mạnh Kỳ dễ dàng giữ người nàng nằm xuống giường. Linh Nhi chưa kịp ngừng khóc thì đã hoảng lên cố thoát lui nhưng y giữ chặt hai cổ chân nàng. Mi cong còn đắm lệ nhìn thấy y đang chăm chú ngắm nhìn nơi tư mật nữ nhi càng khiến cả người Linh Nhi run rẩy. Y không do dự cúi mặt xuống khiến nàng vội vã với tay định ngăn lại song vẫn không kịp. Miệng y đã tiến đến cửa hoa huyết còn đang đỏ rần do hoan ái vừa qua. Vách hoa mong manh đỏ hồng đầy kích tình. Mỗi một nhịp thở của nàng càng khiến nơi tư mật run nhẹ lên vừa ẩn vừa hiện như đóa hoa chưa nở vì e ngại. Mùi hương còn đọng lại như say đắm, mọi thứ của Linh Nhi đều khiến y quên luyến...

Nàng gần như muốn la lên may là tự che miệng kịp ngăn lại chính mình. Lưỡi Mạnh Kỳ cư nhiên liếm dọc theo nơi tư mật thâm kín. Lưỡi nóng mang chút nhám nhẹ càng khiến người Linh Nhi sinh ra cảm xúc khó tả. Nàng cong người cố vùng vẫy dù vẫn là tự che miệng ngăn mình rên rỉ song Mạnh Kỳ lấy hai tay mang chân nàng gác lên hai vai y. Cứ thế y tiếp tục dùng miệng lưỡi giao hoạt trên chọc nàng.

Mạnh Kỳ không dừng lại, lưỡi thử tiến sâu thâm dò hoa huyết vẫn đang nhảy cảm vì y. Linh Nhi chẳng biết làm gì, cuối cùng lấy hai tay che mặt lại để chịu đựng. Trong người nàng nóng rực vì từng cử chỉ nhỏ y mang đến. Cứ tiếp tục nàng sẽ điên lên mất nhưng không dám nói.

Tuần mâu cũng lướt nhẹ thấy nàng chỉ xấu hổ che mặt. Nàng không chống đối vẫn là chưa đủ với y. Mạnh Kỳ muốn nàng chấp nhận. Và y dùng thêm hai ngón tay đi sâu vào trong. Vách tường da non nóng thân nhiệt thấu nhanh lấy tay y như lúc giữ lấy nóng thiếp. Linh Nhi cong người khó chịu thì y càng phối hợp cả ngón tay và đầu lưỡi trên một lúc.

- Dừng đại ca...

Nàng thở hổn hển, cả người khó chịu khi bị kích thích lại không được lấp đầy. Đầu ngón tay của Mạnh Kỳ tiến sâu lại mang chút cử động khiến hoa huyết nhảy cảm tiết ra nhiều dịch mật phiền ứ. Cùng lúc lưỡi y đã liếm nhẹ đến vô cùng ăn ý khiến thân thể nàng chịu nhiều bức bách khó chịu. Mạnh Kỳ biết người nàng đã đến hạn cùng chịu đựng nhưng vẫn không ngừng lại. Tay Linh Nhi run rẩy với đến tay y đang giữ trên đùi mình...

- Mạnh Kỳ...

Y như tỉnh cơn mộng, ngẩng lên nhìn nàng ngay. Mắt nàng đóng lệ, môi mím mím trong hơi thở dồn nhìn thẳng y. Từ bé, khi nàng chưa biết nói rõ đã chấp chững chạy theo luôn miệng “đại ca! đại ca!”. Hôm nay nghe chính miệng Linh Nhi gọi thẳng tên mình, Mạnh Kỳ không diễn tả nổi tâm y vui đến như thế nào.

Ngay lập tức y chồm lên hôn môi nàng. Linh Nhi cũng nhắm mắt ôm chặt vai y lại. Hạ thân của nàng đang chờ sẵn, nóng thiếp không khó khăn gì khi tiến sâu vào tận sâu trong người nàng.

Gian phòng lại sớm dần dập trong tiếng thở cùng âm thanh va chạm thân thể từ nhịp động. Cũng chẳng ai bén mạng đến phòng đại ca nên nàng không ngại ngừng rên từng tiếng thổ thê trong họng. Mạnh Kỳ cũng găm gừ khi giữ nàng thuộc về mình. Hạ thân cả hai sát vào nhau, nóng thiếp lưu luyến không thể rời nơi tư mật ngọt ngào. Mỗi nhịp trôi đưa là mỗi nấc thang dâng cảm xúc lên cao.

Người nàng chịu quá nhiều kích tình càng dễ dàng đạt đỉnh cao hoan ái dần đến khiến nàng choáng váng ngập trong mê không thể nói nên lời. Nàng vẫn biết là mình không thể nào chống đối hay xa rời đại ca được.

....

Khi nàng giật mình trời cũng chưa rạng sáng. Nàng nằm trọn trong lòng Mạnh Kỳ. Y không ngủ, hai tay ôm lấy nàng tựa ngực mình, lưng dựa vào gối êm phía sau và đưa mắt nhìn hướng vô định vào căn phòng mờ ảo.

Linh Nhi rụt người thật khẽ nghe kĩ nhịp thở cùng tiếng tim của y. Ánh mắt cương nghị của y đang mang tâm sự gì đó vẫn che đậy rất kín mọi suy nghĩ, cảm xúc. Nàng bên y ngay lúc này nhưng thấy vẫn chưa hiểu hết được. Y của bây giờ thật khó đoán, tất cả khác xa một đại ca nàng từng biết rất nhiều.

Đột nhiên y kéo chần ử ẩm nàng thêm một chút rồi nói làm Linh Nhi giật mình...

- Ngủ tiếp đi! Sáng huynh sẽ đưa muội về phòng mà đừng lo!

Nàng nghĩ mình rất khẽ thế mà vẫn bị phát hiện. Dù sao cũng không thể cứ mãi mắc cỡ nữa. Chân đã lờ lấm bùn thì phải bước tiếp, sẽ không bao giờ có thể quay lại rửa chân và sạch sẽ thoát được bãi lầy cần phải tự vượt qua kia. Cả hai đã không thể lại là huynh muội đơn thuần thì Linh Nhi cũng đành lòng chấp nhận sự thật trở trêu kia.

- ... huynh và Liễu tiểu thư sao rồi?

Giọng nàng nói lí nhí như muỗi kêu nhưng Mạnh Kỳ vẫn nghe thấy rất rõ. Tay y vẫn giữ người nàng, tuấn nhan không thay đổi khi đáp lời...

- Rất tốt!!!

Linh Nhi cảm giác choáng váng ngay khi nghe Mạnh Kỳ không đoán trả lời như vậy. Hai chữ “rất tốt” của y nặng như thế nào đối với nàng. Đầu óc bé nhỏ xưa nay ít khi phải nặng nề suy nghĩ nay chỉ toàn chìm vào những dòng nghĩ suy rối ren, u tối. Nàng đau lắm, thật không muốn nghĩ nữa nhưng đối với đại ca bây giờ nàng không thể làm ngơ không quan tâm sâu chuyện tình cảm của y nữa.

Và Mạnh Kỳ đỡ người nàng nằm xuống dưới thân mình, mắt nhìn gương mặt đáng yêu đang mang nét tiêu tụy phiền muộn. Nàng lại lần nữa nhìn kĩ tuấn nhan của y rồi hỏi thẳng...

- Đại ca sẽ lấy cô nương ấy làm thê tử sao?

Đặt câu hỏi như vậy rất giống Linh Nhi của y nhưng y biết lúc này nàng không đơn thuần suy nghĩ vô tư như ngày xưa. Nếu nàng đã bên y, nàng không còn ở vị trí của một tiểu muội ngoan quan tâm đại tẩu tương lai. Nàng trong tay y chính là nữ nhân của y.

- Lấy được Thanh Thanh rất có lợi cho huynh vực dậy được cả Cao gia lúc này!

Con người y có gì nói đó. Chuyện Liễu tiểu thư nặng tình với y ra sao y điều biết rất rõ. Có lẽ chỉ cần nói ra một lời Liễu Thanh Thanh sẵn lòng sà vào lòng y ngay không do dự. Liễu gia giàu có, trước tình hình này nếu giữ vững mối quan hệ tốt đẹp còn hơn cả phụ thân muốn kết thông gia với Bát gia của Thọ Hiên.

Linh Nhi xoay nhẹ đầu đi che một chút lệ rưng nơi khóe mắt. Giọng y gọi thẳng tên của Liễu tiểu thư nghe ra rất thân thiết. Cớ sao trong nàng không thích như vậy. Từ bé nàng đã thân thiện hiền lành, chẳng biết căm ghét hay thù hận ai cả. Giờ không hiểu sao thấy thiếu thiện cảm với Liễu Thanh Thanh rất nhiều.

Nàng ra sao không giấu được y nhưng y cũng không nói gì lại hôn khẽ lên môi nàng. Linh Nhi nhắm mắt mặc y hành xử. Giờ nàng có cùng đại ca làm ra những chuyện không ai chấp nhận thì kết cục dành cho nàng đã định sẵn. Cả đời nữ nhi thất thân sẽ bị người ta miệt thị trốn chui trong nhà. Còn đại ca có thể ung dung cùng ai đó thành thân rồi sống hạnh phúc.

Thật sự trong lòng nàng nhen nhóm một chút tức giận. Nàng giận Mạnh Kỳ làm thế với mình. Nàng giận vì y để nàng lại với vết thương đau đớn như vậy rồi cùng cô nương khác sánh đôi. Linh Nhi giận tất cả.

Và y ngừng dùng môi lướt trên đầu ngực tròn trịa khiêu hãnh của nàng. Y sốc cả người nàng lên và hỏi...

- Sao chỉ hỏi về mối mình huynh?... sao không hỏi chúng ta sẽ ra sao sau này, Linh Nhi?

Nàng mím môi, mắt ứa lệ tránh né. Kết cục vốn đã có. Chỉ có đại ca hủy hoại mọi thứ trong đời nàng mà thôi, không bao giờ có hai chữ “chúng ta” nào dành cho nàng và y. Sẽ không một ai chấp nhận điều đó.

Mạnh Kỳ lại lần nữa ép nàng nhìn mình. Gương mặt y nghiêm nghị khi nói...

- Đến lúc mọi chuyện đã ổn... huynh muốn muội là thê tử của huynh. Chúng ta sẽ là phu thê cả đời không chia lìa!

Giọng y nói ra cứ như đó là điều đã định. Tuy bất ngờ trước ý nghĩ đó của Mạnh Kỳ nhưng nàng vẫn thấy đau đớn nhiều hơn. Nàng biết điều gì là đúng điều gì là sai. Chuyện sai cả hai làm ra tuy không thể sửa chữa nhưng cũng không thể để lún sâu hơn thêm.

- Loạn luân là sai! Chúng ta sẽ phải chết!

- Huynh không sợ chết. Trên đời này huynh chỉ sợ không được có muội thôi Linh Nhi!

Nói rồi Mạnh Kỳ lại hôn nàng, kéo nàng vào cơn mộng mị không thể thoát ra. Nàng có thể làm thê tử của đại ca sao? Có bị đánh đau thế nào nàng cũng chưa từng có suy nghĩ như vậy thoáng qua trước đây. Bên Mạnh Kỳ nàng không khiếp sợ nhưng nàng sợ những ánh mắt khinh miệt, những lời dèm pha của người đời.

... đó là chuyện không thể chấp nhận. Không ai có thể chấp nhận chuyện loạn luân như thế. Làm sao cả hai có thể đối nghịch lại được luân lý chứ?...

Nàng ngủ không ngon còn được chớp mắt, thế mà Mạnh Kỳ hầu như không ngủ lại vô cùng tỉnh táo. Nàng không nói tiếng nào từ lúc dậy, tự mặc xiêm y rồi thu dọn chèn mình mang đến cho y nhưng chưa kịp ăn hết từ chiều qua. Mạnh Kỳ chờ nàng đến bên thềm cửa phòng. Thấy nàng lại có vẻ không vui liền giữ lại...

- Cười một cái với huynh đi!

Linh Nhi ngẩn nhìn y rồi xoay mặt đi tỏ ra hờ hững không làm theo. Nhưng y cũng không giận vì y biết mình đáng bị nàng đối xử như vậy. Y sẽ chờ ngày nàng thoải mái và hoàn toàn chấp nhận bên cạnh mình như một nữ nhân thật sự.

Nhưng cửa vừa mở ra, nhũ mẫu đã chờ sẵn khiến Linh Nhi giật mình. Tuy cũng khá bất ngờ nhưng sắc diện của Mạnh Kỳ không có nửa điểm thay đổi. Bà ấy chưa gì đã không kiềm được nước mắt nhìn thiếu gia và tiểu thư mà mình chăm sóc luôn xem như là con ruột.

- Thiếu gia... tiểu thư ... sao cả hai dám làm ra chuyện như thế chứ?

Chiều qua nhìn thấy Mạnh Kỳ ôm lấy Linh Nhi trong bếp nhũ mẫu đã sinh nghi. Lúc Linh Nhi nói mang chèn trôi sang cho đại ca thì bà ấy chờ thử ở phòng nàng. Không ngờ đến sáng cũng không thấy nàng trở về, đến nơi lại tận mắt phát hiện ra Linh Nhi ở lại chỗ thiếu gia cả đêm.

Giờ cũng không còn gì để giải thích nên Linh Nhi mím môi không nói. Lòng nàng đã quá đủ đau khổ rồi. Giờ đây đối với nàng chuyện đến đâu thì đến nàng sẽ mặc kệ hết tất cả.

Không ngờ Mạnh Kỳ không như nàng. Y không do dự nắm lấy tay nàng làm Linh Nhi ngỡ ngược lên. Y cong nhẹ vành môi cười nhạt chưa chút đáp lời nhũ mẫu.

- Có gì ta không dám làm ra chứ!?

Nói xong y kéo nàng đi làm nhũ mẫu thất thần. Linh Nhi bước loạng choạng theo sải chân dài của y. Nàng muốn ghì y lại cũng không thể. Linh Nhi hỏi ngay...

- Huynh định làm gì hả đại ca?

- Gặp trưởng tộc nói là huynh muốn thành thân với muội!

Trông Mạnh Kỳ lúc này vô cùng điềm tĩnh nhưng nói ra lời mất trí như thế khiến Linh Nhi cả kinh. Nàng dùng hai tay kéo y đứng lại.

- Đại ca đừng như vậy! Có phải vì nhũ mẫu phát hiện ra khiến huynh không được tỉnh táo hay không?

- Huynh đang rất tỉnh táo. Huynh không thể nào chịu đựng làm đại ca của muội thêm nữa muội có hiểu hay không?

Y tức giận lớn tiếng làm Linh Nhi ngỡ ngác. Nàng vẫn chưa hiểu lời y nói là gì. Mạnh Kỳ nhún mày cố tỏ vào để trấn tĩnh. Y cứ như vậy sẽ không kiềm chế được sự thịnh nộ che đậy bấy lâu. Hôm nay, y sẽ kết thúc tất cả để đường đường chính chính có được Linh Nhi của mình.

Song chưa kịp để nàng nói lại được lời gì thì A Thuần đang tìm y đã vội lại bấm báo...

- Bẩm thiếu gia! Cao Lưu dẫn theo nhiều người trong họ tộc đến đây đòi gặp người ngay!

Linh Nhi cảm thấy ngay có chuyện không lành. Còn Mạnh Kỳ vẫn bình tĩnh đi ngay không do dự. Xem ra tam thúc ôm hận chuyện bị y phát hiện nên trở lại quấy phá rồi.

- Hết hồi 12 -

13. Chương 13

Linh Nhi theo sau Mạnh Kỳ một chút, trong đại sảnh đã có đủ mặt vài trưởng tộc. Lớn tuổi nhất là ông cậu của cả hai đã ngoài thất tuần vẫn rất minh mẫn. Cao gia vốn là họ tộc lớn nên đền thờ họ cũng được nhiều người trong tộc gìn giữ. Cao Lưu hôm nay mang nhiều người đến rõ ràng không có ý gì tốt đẹp.

Gã ta đứng nhìn Mạnh Kỳ đến, miệng không giấu nụ cười nhạt xấu xa. Nhiều lần bị Mạnh Kỳ vạch tội, gã không ôm hận cũng lạ. Ngày hôm nay gã sẽ chống mắt lên xem Mạnh Kỳ lụy bại ra sao.

Thấy trước không có gì ổn nhưng thần sắc của y không chút thay đổi. Y thậm chí còn cung kính thưa người lớn vô cùng thoải mái...

- Mạnh nhi vẫn an trường bối! Con không biết trước nên không kịp ra đón các trưởng bối từ ngoài.

Y xưa nay ngoan ngoãn luôn được khen ngợi không ai lạ. Cao Lưu chưa gì đã nhảy vào nói ngay...

- Người đừng giả vờ ở đây nữa. Hôm nay các trưởng bối đã biết hết sự thật rồi. Cao gia này không lí gì phải để cho kẻ ngoại tộc như người quần cẩu.

Mạnh Kỳ nghe thế sắc diện không có nửa điểm khác thường. Còn Linh Nhi nhú mi nghe không hiểu một lời nào. Nàng còn đinh ninh là tam thúc thù ghét gì đó nên mới đến tìm chuyện gây sự với đại ca.

Phu nhân đến sau nhìn thấy Cao Lưu cả gan đem các trưởng bối đến cũng xanh mặt. Thấy đã đủ người đủ mặt, Cao Lưu cười nhạt chỉ vào mặt phu nhân...

- Cao Mạnh Kỳ vốn là con riêng của bà ta, vốn hẳn không phải họ Cao làm sao có thể làm chủ Cao gia thay biểu ca của ta chứ!?

Phu nhân run lên không ngờ một ngày bị Cao Lưu quay lưng dám nói ra hết mọi chuyện này của mình từng nói ra những lúc mạn nông cao hứng. Các vị trưởng bối thật sự phải mặt rừ mày nhăn vì sự thật này. Đối với họ, Mạnh Kỳ xứng đáng là một trưởng tôn tiếp quản cả cơ nghiệp Cao gia này nhưng giờ mọi thứ lại thành như vậy.

Có mỗi Linh Nhi tự bước lùi nơi góc phòng. Nàng có cảm tưởng mọi thứ trước mắt lại bị cuốn vào vòng xoáy vô cùng rối ren. Mắt nàng nhìn ngay đại ca, quả nhiên y vẫn đứng ung dung đầy phong thái thanh cao của một công tử giàu có. Y không ngạc nhiên cũng không kinh sợ. Nàng không tin nổi là y đã biết trước tất cả những điều đó.

Cao Lưu lại tiếp tục vạch ra mọi chuyện giấu kín chưa ai biết trong nhà, khiến cho chính nàng còn không thể nào ngờ nổi.

- Cao phu nhân được thú về chưa đầy bảy tháng đã sanh ra tiểu tử này. Y vốn là con của một hạ nhân theo hầu hạ phu nhân trước khi được gả về Cao gia. Cao Đường vì không muốn mọi sự phơi bày trong nhục nhã mới không nói ra. Sau này Cao Đường phong lưu bên ngoài có con với một kĩ nữ tại Phong Châu. Cao Tông là trưởng tộc lúc đó ngăn cấm đem loại nữ nhân như vậy về làm thị thiếp nên nữ nhân đó sau này uất ức tự vẫn chết. Cao Đường che giấu bắt Cao phu nhân giả mang thai che mắt mọi người rồi đem về một tiểu nữ chính là Cao Linh Nhi. Chỉ có Cao Linh Nhi là người họ Cao. Người thừa kế của biểu ca ta chỉ có Linh Nhi thôi.

Các trưởng tộc kinh ngạc đến không biết giải quyết cố sự này ra sao khi cũng không có Cao Đường ra làm chứng. Linh Nhi ngơ ngác nhìn mẫu thân. Bà ấy cùng Cao lão gia chỉ là phu thê hữu danh vô thực theo ý muốn của số phận. Khi Cao Đường ép bà ấy giả mang thai đứa con riêng của ông ấy, bà ấy rất hận. Nhưng Cao Đường cũng dùng chính sự thất tiết của bà ấy trước khi đến đây ép buộc ngược lại.

Nếu không vì có Mạnh Kỳ sinh ra, bà ấy đã được phu quân yêu thương nhưng tất cả đã muộn. Lại thêm một Linh Nhi con riêng của chồng phải giả mang thai che mắt người đời. Cả hai đứa con đều khiến bà ấy tức giận. Chẳng trách phu nhân chưa từng tỏ ra yêu thương đứa con nào của mình. Sự thật giờ đã phơi bày, mọi sự khó hiểu đều có được câu trả lời.

Còn Linh Nhi run rẩy không ngờ nỗi mẫu thân không phải là ruột thịt. Nàng từng buồn vì mẹ không yêu thương nay đã hiểu ra. Tuy nhiên sự thật đó không khiến nàng sốc bằng gương mặt vô cùng bình tĩnh của đại ca lúc này.

Mạnh Kỳ vẫn đứng đờn nghe hết nhưng không nói lại lời nào. Tất cả mọi chuyện về phụ thân thật sự đã được y biết hết khi vô tình phát hiện mẫu thân gian dối với tam thúc, rồi tự mình y cũng đã tìm hiểu rõ ràng.

Y biết mình không hề giống Cao lão gia, y biết ai cũng nói Cao lão gia khó tính nghiêm khắc với y chỉ vì là trưởng tử. Nhưng Mạnh Kỳ biết Cao lão gia ghét mình. Y chỉ là con riêng của người vợ ông ấy không hề mong muốn. Vì thế y càng làm tốt hơn những chuyện Cao lão gia giao cho để được một lòng tin thay cho tình phụ tử. Không có chuyện gì là bí mật mãi mãi. Y đã biết ngày sự thật bị phanh phui cũng phải đến nên không hề run sợ.

Sự bình tĩnh của y thay cho câu trả lời dành cho nàng. Từ đầu Mạnh Kỳ đã biết cả hai không phải huynh muội thật sự. Cả hai cũng không phải đã vượt tội loạn luân không ai chấp nhận. Giữa nàng và y không có gì là sai trái, ngoại trừ...

Nàng biết lúc này nghĩ đến điều ấy là quá bé nhỏ nhưng nàng chỉ muốn nghĩ đến chuyện của nàng và y sẽ không bị lễ nghĩa ngăn cấm. Thật tình trước khi biết sự thật một khắc nàng còn không dám nghĩ đến lời đại ca nói muốn cùng nàng thành phu thê. Vậy rồi chỉ nhờ bí mật kia khiến tâm nàng thoải mái nhẹ nhõm đến kì lạ.

Nàng cố gắng bình tâm để không cho là mình lại sinh ra tình ý khi thậm chí còn tưởng Mạnh Kỳ là đại ca ruột thịt thật sự của mình.

Không khí căng thẳng bao trùm, không ai tin nổi nội bộ trong nhà lại có cơ sự như thế. Phu nhân bị bại lộ tất cả cũng không thể biện minh hay thốt lên được lời nào. Giấy làm sao gói được lửa, từng ấy năm qua đã là quá lâu để che giấu tất cả mọi chuyện.

Cao Lưu trông sắc diện Mạnh Kỳ bình tĩnh thay không như mình đoán cũng rất tức nên lần nữa chỉ vào mặt y và quát lớn thị uy với các trưởng bối.

- Người vốn không phải họ Cao. Ai biết được mẹ con hai người có bày kế hại biểu ca của ta hay không để thấu tóm gia sản.

Nghe đến đây cuối cùng Mạnh Kỳ cũng mỉm cười. Y chỉ cười nhạt nhẽo lại khiến Cao Lưu hơi run sợ. Công tử như y dĩ nhiên chưa từng cầm đao hay kiếm lên dọa người nhưng do tam thúc của hắn có tật giật mình mới kinh sợ đến vậy. Y bình thản đáp...

- Thúc tận mắt thấy ta làm phụ thân té hay sao? Hay là chính kiến ta bày mưu với mẫu thân cướp hết gia sản này? Ta thật không có chứng cứ biện minh mình trong sạch nhưng e là thúc nói khoát cũng không ai biết được.

- Người... đã bị vạch trần ra hết rồi còn dám lớn tiếng nói nhăng nói cuội.

Cao Lưu nói càng dễ làm người ta thấy gã đang sợ Mạnh Kỳ. Linh Nhi bấy giờ chỉ biết bầu cứng vác áo đứng ngoài nhìn mình y đối đầu với mọi chuyện vô cùng bình tĩnh. Ngay cả phu nhân cũng không ngờ chính y đã biết hết mọi sự từ lâu.

Các vị trưởng bối trong tộc khá bối rối khi nghe Cao Lưu nói hai mẹ con y ngoại tộc nên có mưu đồ. Thật sự trước nay họ vô cùng tin tưởng vào Mạnh Kỳ, chút ít lời nói kia chỉ làm người ta thêm phân hoang mang.

Mạnh Kỳ bước lên một bước, tay chấp ra sau bộ dáng công tử không mất chút nào để đối diện tam thúc...

- Mưu kế ra sao ai làm người đó biết. Ta chẳng cần minh oan với trời thì lòng mình ngay thẳng cũng không cần e sợ.

Cao Lưu run lên tức vì xem ra Mạnh Kỳ không dễ bị dọa cho khiếp sợ. Rốt cuộc y là loại người thế nào cũng không thể dễ đoán ra. Y quay nhìn các trưởng bối cung kính thưa.

- Con không thật người họ Cao nhưng vẫn là mang họ gia tộc này. Con thiết nghĩ mọi việc trong lúc phụ thân bất tỉnh các trưởng bối cũng thấy, con đã có làm gì tổn hại thanh danh hay gia nghiệp này hay chưa?

Tất cả im lặng nhanh chóng nhìn nhau. Dĩ nhiên công đại thiếu gia vực dậy Cao gia ai ai cũng biết và khen ngợi. Nếu không nhờ y thì nhân công đã bỏ đi hết nói gì vẫn nhận đều các đơn hàng như hôm nay.

Linh Nhi nhú mi không biết đại ca định làm gì để tự giải thích cho mình thì y đã nói tiếp...

- Vậy nên tuy là ngoại tộc nhưng chuyện con làm vì Cao gia này không mang xấu hổ. Lỗi ngoại tộc kia cứ để sự ra đi của hai thân mẫu con khỏi phủ là được không hề liên lụy ai hay tổn hại danh dự gia tộc. Mong ý kiến của các thúc!

Cao Lưu nghe y nói còn bất ngờ hơn chính Linh Nhi. Lão ta chỉ muốn tìm cách đuổi Mạnh Kỳ khỏi Cao gia thôi không ngờ chính y lại tự đuổi mình đi.

Linh Nhi nghe trong lòng nao núng nhìn Mạnh Kỳ. Về mặt y thật khó đoán, nàng không hiểu tại sao y cứ phải chọn ra đi. Các trưởng tộc không phải ngây thơ dễ dàng tin lời nói suông của Cao Lưu. Cho dù y là ngoại tộc nhưng vẫn có thể giữ họ Cao và ở lại.

Thật sự là nàng không muốn y chọn ra đi như thế.

Các trưởng bối bàn chuyện với nhau. Lời lẽ y rất hợp tình hợp lý đáng suy ngẫm. Không phải huyết thống họ Cao nhưng y đã làm một Cao thiếu gia rất tốt chẳng mang chút tiếng xấu. Thậm chí còn giúp điều hành mọi việc tốt hơn cả mong đợi khi Cao lão gia vẫn đang hôn mê chưa tỉnh.

Nếu lúc này làm quá lên truy tội phụ nhân cũng chỉ làm ô danh vọng tộc. Ngẫm đi ngẫm lại thì y xin tự rời đi cũng là lựa chọn trừng phạt thích đáng nhất.

- Vậy thì người và phụ nhân phải ra khỏi Cao gia không được quay trở lại hay nghĩ ra mưu kế trả thù. Nếu làm sai đừng có trách!

- Mạnh Kỳ đa tạ trưởng bối khoan hồng!

Y khom người cảm tạ nhưng ánh mắt khê nhìn Cao Lưu đứng đó. Một cái nhìn sắc lạnh cảnh báo khiến tam thúc và cả mồ hôi.

Linh Nhi bước lên theo thì y cũng nhìn nàng. Nàng do dự, đến gần cũng không dám mà chống mắt nhìn y và mẫu thân rời đi cũng không đành. Nàng rốt cuộc vẫn là nhút nhát. Y giờ đây không còn là đại ca, nàng cũng không dám cho ngay y là nam nhân của mình. Thật lòng nàng lúc này mâu thuẫn vô cùng.

Nhưng bàn tay to đã đến gạt nhẹ nước mắt trên má nàng. Linh Nhi ngẩn nhìn Mạnh Kỳ ngay trước mặt. Y hướng đến nàng bằng ánh mắt trù mền không che giấu mọi tâm ý trong lòng vốn dành riêng cho nàng. Thậm chí y chọn ra đi cũng không nuối tiếc lại vô cùng mãn nguyện và tự tin. Lòng nàng muốn hỏi y đành để nàng lại như vậy sao rồi cũng không dám nói ra sợ có mặt trưởng tộc ở đây sẽ lộ ra hết.

Mạnh Kỳ cong nhẹ vành môi cười với nàng, chỉ thế thôi không thêm lời nào, y đến dìu mẫu thân chỉ bằng một tay mạnh mẽ sau đó rời đi không mang theo gì. Gia nhân tì nữ trong nhà len lén nhìn theo không ngờ chuyện nội bộ Cao gia là như thế. Tin này Vạn An cũng sẽ nhanh chóng biết hết thôi.

Linh Nhi ngóng theo không kịp từ biệt thân mẫu. Dù người không sanh ra nàng nhưng nàng luôn xem đó là mẫu thân ruột thịt của mình suốt bấy nhiêu năm sống trên cõi đời này. Phụ thân chưa tỉnh, nàng mất cả mẫu thân và cả đại ca. Cao Lưu tiến đến có ý đồ dành nàng chỉ khiến tâm nàng kinh sợ. Không còn Mạnh Kỳ bên nàng, giờ đây còn mỗi nàng lạc giữa bầy hổ báo dữ tợn muốn trồn chạy cũng không được.

Nàng biết phải làm sao tự mình chống lại mọi thứ khi không có y đây!?

Phu nhân cả người bị lụy khi sự thật bị người ta vạch trần cũng không biết là con mình đã dẫn mình đi. Không ngờ bên ngoài A Thuần đậu cỗ xe ngựa chờ sẵn. Y tỏ ra hài lòng vì đến cả tên thuộc hạ còn đoán trước hôm nay y sẽ phải bị đuổi khỏi Cao gia.

Khi xe ngựa lao đi, phu nhân mới nhìn sang con. Mạnh Kỳ ngồi nhìn ngoài ô cửa, thái độ cứ nhiên bình thường như không có chuyện gì xảy ra nhưng thật sâu trong tâm y đang lo lắng khi còn mình Linh Nhi ở lại gánh vác gia sản đó. Y không lo nàng làm không được, y chỉ lo kẻ xấu sẽ lợi dụng ám hại nàng khi y không thể ở gần che chở bảo vệ.

Phu nhân lại nhìn cỗ xe rồi hỏi...

- Chúng ta đi đâu?

Nghe hỏi Mạnh Kỳ mới dời mắt sang nhìn mẫu thân xinh đẹp của mình. Ánh nhìn của y nhạt nhẽo vô tình không trả lời. Phu nhân cảm thấy thấy ê chề trong lòng vì mình chịu ngày hôm nay cũng mình tự gây ra. Tuổi trẻ bồng bột, cả khi trưởng thành bà ấy cũng không tỉnh táo ra. Nay có bị con khinh thường không trả lời cũng là lẽ thường.

A Thuần ngừng lại ở một trang viên ngoại thành. Y tự mình xuống xe và căng dận...

- Đưa mẫu thân ta đến phủ ở Giao Châu, gọi đại phu chăm sóc cẩn thận rồi về báo tin cho ta biết. Ta còn một số việc cần ở lại chưa về đó được!

- Dạ! Thiếu gia!

Y nhìn mẫu thân định không nói gì. Phu nhân cũng thiết nghĩ có thắc mắc hơn thì chính con mình sẽ không buông dù chỉ là một câu giải thích... nhưng sau đó khi A Thuần chuẩn bị đánh xe thì y ngăn lại. Y đến nắm lấy tay khiến bà ấy bất ngờ, tuấn nhan tuy lạnh nhạt như vốn có song y vẫn nhìn thẳng vào phu nhân nói ra lời thật tâm trong lòng...

- Đến đó mẫu thân hãy nghỉ ngơi đừng suy nghĩ nữa, đừng nhớ gì về Cao gia hay mọi chuyện... Con hi vọng chúng ta nửa đời còn lại có thể như mẫu tử khác ... chỉ ít là vẫn còn là mẫu tử. Mẫu thân đừng làm điều gì khiến con không thể nhìn mặt người nữa có được không?

Phu nhân run lên nghe lệ đọng trên khóe mắt. Lời y không khác chi van xin một sự dừng lại. Rốt cuộc chính y đã bị mất lòng tin quá nhiều, không muốn nhưng cũng không còn tin tưởng mong mẫu thân mình không làm ra chuyện gì xấu hổ nào nữa. Dù thế trong tâm y vẫn muốn mẫu thân sẽ biết suy nghĩ làm lại tất cả.

Cuối cùng khi xe rời đi phu nhân đã khóc. Cả đời này toàn làm sự sai trái, chỉ có lời nói hôm nay của con khiến bà ấy thức tỉnh ân hận. Loại mẫu thân như vậy lẽ ra không đáng để Mạnh Kỳ cho thêm một cơ hội như vậy. Nếu y có oán hận hay khinh bỉ thì bà ấy xứng đáng nhận hết không dám van xin một lời.

- Mạnh Kỳ có phủ ở Giao Châu từ bao giờ!? – Phu nhân hỏi, chuyện cũng đã xong hết nên A Thuần cũng thừa chuyện luôn.

- Thiếu gia biết sớm gia sản Cao gia không thuộc về mình nên ba năm qua tự mình đã mở đường làm ăn riêng cùng một thương nhân họ Liễu. Thiếu gia thật sự rất tài giỏi, trong tay có sẵn cơ nghiệp riêng rồi!

Nghe xong phu nhân nhân cũng bất ngờ, môi cười nhẹ nhớ y năm xưa còn bé đã luôn làm những chuyện thông minh lanh lợi hơn người rồi. Bà ấy cũng tự thì thâm...

- Phải! Nó vẫn luôn tài giỏi như thế!

Từng ấy thời gian qua, những thứ đáng trân trọng trong cuộc đời này bà ấy cũng đã quên lãng. Bà ấy đã quên rằng nam nhân năm xưa mình đem lòng yêu say đắm nhiều đến thế nào nên dẫu gả đi với bào thai trong bụng vẫn nguyện không ân hận. Vậy mà chưa một ngày phu nhân yêu thương đứa con mình mang nặng đẻ đau đó.

Khi nước mắt muộn khô dần, phu nhân thơ thẩn nhìn ra xe rồi nói với A Thuần đang đánh xe phía trước.

- Cho ta đến núi Mộc Sơn!

- Nhưng thiếu gia...

- Cứ cho ta đến đó!

A Thuần đành vâng lời, đánh vòng xe trở lại sang ngọn núi lớn. Mộc Sơn tự là nơi phu nhân thường hay đi viếng mỗi ngày rằm lớn. A Thuần buâng khuâng không dám nói gì khi đi theo lên núi. Trụ trì là một tăng ni đứng tuổi, phu nhân vào gặp cả một ngày trời.

Tên hầu không biết có nên về báo với Mạnh Kỳ hay không thì bất ngờ khi phu nhân mặc áo phật tử nhạt màu xám tro, tóc không còn trâm vàng trâm ngọc, mặt còn còn phấn hồng son đỏ. Phu nhân đến với một lá thư rồi căng dạn...

- Đưa Mạnh nhi giúp ta thư này. Nói với nó ta không đáng để nó phải hầu phụng nửa đời còn lại. Ta ở đây tốt lắm rồi không cần lo đến ta nữa!

- Nhưng phu nhân... thiếu gia sẽ...

- Nó không đáng phải có người mẹ tệ hại như ta! Cám ơn người, cứ yên tâm quay về đi!

Phu nhân trông có vẻ thanh thản hơn khi tiếp tục về sống trong nhung lụa từ con mình. Bà ấy biết mình không đáng nhận lấy những thứ ấy từ con nữa.

Trong lòng giờ như mặt hồ tĩnh sau cơn mưa lớn. Thanh thản. Nhẹ nhàng. Ở lại nơi cảnh chùa cầu kinh niệm phật xá tội lỗi mình gây ra, phu nhân cũng sẽ nhờ ơn trên giúp con mình vẫn sẽ mạnh mẽ, tài giỏi làm lại được hết tất cả từ đầu khi ra khỏi Cao gia.

- Hết hồi 13 -

14. Chương 14

Chỉ một cái chớp mắt thời thế cũng có thể thay đổi hướng chỉ con người. Linh Nhi bước ra xướng nhìn mọi thứ vừa quen thuộc vừa vô cùng xa lạ. Giờ đây trên dưới sẽ do tay nàng quản, gia nghiệp và thừa kế to lớn kia tất cả đều thuộc về một mình Cao Linh Nhi nàng thôi.

Gia nhân lên nhìn nàng có chút lo lắng rồi cũng cố gắng làm việc. Mọi sự xảy đến quá đột ngột. Cả người ngoài còn sốc khi thiếu gia là ngoại tộc nói chi đến nàng là kẻ trong cuộc.

Đến tận lúc này Linh Nhi còn chưa tin vào mọi chuyện. Nàng không thể tiếp nhận ngay mình không còn đại ca và mẫu thân. Phụ thân lại bất tỉnh không thể sẻ chia, giải thích với nàng mọi chuyện. Thân nàng nữ nhi nhu yếu, xưa nay vô ưu trong sự bảo bọc nên cái gì cũng không biết làm sao tiếp quản được mọi thứ phụ thân dành cho.

Nàng không tin được trong tộc có thể không nể chút tình gì khi đuổi đại ca đi chỉ vì y là con riêng của mẫu thân. Mạnh Kỳ luận chuyện gì làm cũng tốt, thậm chí hơn hẳn người khác. Nếu lúc này có Mạnh Kỳ chỉ nàng làm sao tiếp quản Cao gia thì hay quá.

Linh Nhi một mình trong thư phòng, áp lực đè nặng trên vai nàng khi nhìn đống sổ sách chất đầy. Dù Mạnh Kỳ có phân ra rất rõ ràng các loại xuất nhập hàng nhưng nàng thật sự vẫn không biết cách. Khi quá sức chịu đựng nàng lại muốn bỏ cuộc. Người ta sau lưng còn chưa thôi nói nàng thất thân không biết xấu hổ, bên nàng giờ chẳng còn người thân hay ai đáng tin tưởng, hỏi làm sao nàng có thể gượng được chính mình lẫn cơ nghiệp này của phụ thân.

Nàng ngẩn nhìn chữ viết vốn luôn ngay ngắn vuông vức của Mạnh Kỳ trên trang giấy. Mắt nàng nhắm lại nhớ cũng trong thư phòng này y đã cùng nàng trầm luân từ sâu tận cùng đau khổ trong tâm cho đến tột hạn cảm xúc. Mỗi nàng mím lại, nàng thật cần có Mạnh Kỳ bên cạnh bảo vệ che chở.

Dù nàng hận y không nói ra sự thật kia, tự ý y khiến nàng lầm tưởng y là đại ca lại làm ra cái chuyện loạn luân như vậy khiến nàng đau khổ. Suy cho cùng cả hai vẫn đang là huynh muội ruột trên danh nghĩa tại thời điểm đó, Mạnh Kỳ làm như vậy không thể tha thứ. Nếu không phải là huynh muội thì việc y cưỡng bức ép nàng không còn lựa chọn nào cũng không thể nào cho qua. Nhưng nàng vẫn là cần có y để dựa vào.

Linh Nhi không hiểu sao mình có thể sống không chút suy nghĩ như vậy từng ấy năm qua. Rốt cuộc chính phụ thân và Mạnh Kỳ khiến nàng nhu nhược như vậy.

Đột nhiên cửa mở vào khiến Linh Nhi vội vã nhìn lên. Nàng hi vọng sẽ thấy bóng dáng cao cao mang đầy phong thái công tử của y nhưng chỉ có thất vọng. Mạnh Kỳ đã bị đuổi khỏi Cao gia, y thậm chí không nói gì với nàng khi rời bước khỏi phủ. Nàng không biết có thật y đã bỏ đi xa không cần nhớ đến mình hay không?

- Thúc nghe nói con ra đây từ sớm. Sao không gọi thúc đến chỉ dẫn lại ngồi trong phòng một mình thế này là sao?

Linh Nhi ngược nhìn Cao Lưu. Giờ đây tam thúc không thân không thuộc với nàng trước kia mới chính là “người thân” trong nhà nàng. Bản thân nàng cũng không biết là nên cười hay nên đau. Ánh mắt Cao Lưu nhìn gương mặt không cười vẫn toát ra dáng vẻ mỹ miều của nàng. Kỳ lạ thay từ cái ngày Cao Linh Nhi bị đâm tặc ám hại, nét khả ái không suy giảm lại còn càng ngày càng mặn mà gợi cảm trưởng thành hơn. Quả nhiên ra nét nữ nhân vẫn hơn là một tiểu oa nhi.

Linh Nhi xếp sổ sách đứng lên và trả lời lễ phép...

- Trong xưởng còn quản xưởng giúp con phân công mọi việc. Sổ sách của đại ca... àh không... Mạnh Kỳ để lại, con sẽ tự tìm hiểu thêm không cần làm phiền tới thúc.

Người thân bỗng nhiên trở thành người dưng không huyết thống tuy nhiên cũng còn hơn người nàng vốn xem không mấy thân thiết từ trước. Thấy Linh Nhi có chút cứng đầu không muốn mình nhúng tay tiếp quản vào việc trong Cao gia, Cao Lưu thoáng không vui.

Gã nặn ta nụ cười giả tạo, bước đến vuốt tóc làm nàng giật mình. Linh Nhi thoái lui tránh ngay tay gã. Cao Lưu không vì thế mà ngần ngại, hần nói khác chi đồ nợ nàng.

- Giờ trong nhà còn có mình con. Thúc lo cho con thay phụ thân không phải tốt hơn một mình con gồng gánh hay sao?

- ... bây giờ Cao gia cũng không phải suy kiệt! Nếu còn tự mình làm được con không muốn nhờ vả thành gánh nặng của ai cả.

Linh Nhi trả lời cứng rắn, ánh mắt cứng đầu hết như phụ thân mình. Nếu là Mạnh Kỳ thì nàng không thèm nhúng tay vào chuyện này đâu, nhưng nàng không tin tưởng Cao Lưu. Như mèo nhà sảy chân vào giữa bầy sói dữ hoang dại, không trách nàng phải dùng bản năng tự bảo vệ chính mình và tất cả mọi thứ phụ thân gây dựng.

Một khi nàng đã tiếp quản, nàng sẽ không để cơ nghiệp Cao gia rơi vào tay kẻ khác.

Cao Lưu tức trong lòng nhìn Linh Nhi đi. Xem ra đuổi được Mạnh Kỳ đi vẫn còn chưa thể êm ả có gia tài này. Hần nhất định phải nghĩ cách khác khiến Linh Nhi gốc gác đành hết mọi thứ cho mình.

Nàng đi về một mình, áo choàng dài che kín gương mặt. Ai cũng thấy từ ngày hôn lễ không thành đến nay và thêm mọi chuyện trong nhà, nàng không hề nở một nụ cười tươi nào như ngày trước. Có lẽ vì thâm tâm tổn thương cùng những cú sốc quá lớn liên tiếp dồn dập thay đổi Linh Nhi hoàn toàn.

Đột nhiên khi gần đến thềm phủ, A Thuần xuất hiện trên phố khẽ trao nàng phong thư. Linh Nhi giật mình, nàng nhận lấy song chưa kịp hỏi gì thì tên hầu đã lặng lẽ bỏ đi. Nhìn đến thư trong tay, nàng không kịp nghĩ suy, nhanh chóng chạy vội vào phủ khiến gia nhân cũng tròn mắt nhìn.

Linh Nhi thở dồn khi khép lại cửa phòng, sau đó nàng cuống quýt mở thư ra xem quả nhiên là thư của Mạnh Kỳ.

Nàng không thể giấu là mình nhớ y, nàng có rất nhiều điều cần hỏi cần nói với y. Giờ y không còn là đại ca, cũng không thể dễ dàng gặp mặt, trong lòng nàng hồi hộp không biết nên phản ứng ra sao mới là hợp tình hợp lý khi đối mặt cùng y.

Song không như nàng sớm hi vọng, trong thư không phải Mạnh Kỳ báo địa điểm để gặp mặt nàng. Thậm chí y còn không hỏi về nàng hay chỉ ít là báo tin y đang ở chốn nào đó bình an. Linh Nhi cắn môi vì thất vọng. Không ngờ chẳng đáng cho nàng lo nhớ khi y bị đuổi khỏi nhà.

Mạnh Kỳ gửi cho nàng một danh sách đơn hàng trong vòng ba ngày tới cần giao gấp. Dù chỉ vài trang giấy ngắn nhưng y hướng dẫn nàng rất cụ thể và dễ hiểu. Xem ra dù có bị đuổi khỏi nhà thì Cao gia vẫn nằm trọn trong tay Mạnh Kỳ.

Trường tộc biết phải giao lại quyền hành cho Linh Nhi là đúng thừa kế tuy nhiên không thể không lo. Trước vì nàng là nữ nhi, sau là nàng không có chút kinh nghiệm nào cả. Cao Lưu định bụng sẽ cho các vị trưởng tộc nhìn thấy một mình Linh Nhi không xoay sở được thì trước sau cũng phải chuyển sang giao cho mình hết thấy mọi việc trên dưới thôi.

Thế nhưng không ngờ chuyển hàng giao đi đầu tiên do nàng quản hoàn toàn không có trục trặc gì khiến các trưởng tộc hài lòng, còn khen nàng.

Linh Nhi thở phào trong ngực, nàng rất vui không ngờ mình cũng có thể làm được. Tất cả điều nhờ vào chỉ dẫn Mạnh Kỳ gửi cho. Nàng đã biết cách kiểm hàng ra khỏi kho, giá tiền và lời thu lại. Các khoản tính toán, ghi chép nàng hiểu ra liền làm không hề sai sót.

Cao Lưu tức giận nghĩ nàng ăn may lần này, rồi cũng sẽ lộ ra yếu kém thôi. Chắc chắn Cao gia rồi sẽ thuộc về gã.

Linh Nhi hồi hộp bước qua bước lại ở cổng sau, vừa thấy bóng A Thuần đã mừng rỡ. Tên hầu cũng thở trời chết vì gắng đi nhanh sợ tiểu thư chờ thì chết với thiếu gia.

Nàng không ngại A Thuần còn đứng cạnh, lấy thư ra xem liền, lại là từng lời chỉ dẫn căn kẽ của Mạnh Kỳ không hơn không kém một câu quan tâm như suốt một tháng qua từ ngày không còn y trong nhà họ Cao. Tay Linh Nhi khẽ run khi cầm trang giấy với nét chữ tàn nhẫn đối với nàng. Lòng nàng sinh ra một chút nóng giận không cưỡng lại. A Thuần hơi sợ khi bị tra hỏi...

- Đại ca rốt cuộc đang ở gần đây đúng không? Người không báo là ta cần gặp huynh ấy sao? Ta muốn gặp huynh ấy!

- Cái này... nô tài thật cũng không dám cãi lời thiếu gia. Người nói mọi sự phải để tiểu thư tự làm được như vậy thiếu gia mới an tâm.

Linh Nhi nghe xong mắt có chút ngẩn lệ. Cũng là mình y đối xử với nàng tàn nhẫn như thế, nay bỏ mình nàng ở lại đã đành, thậm chí y chỉ quan tâm đến Cao gia ra sao trong tay nàng thôi chứ chẳng nghĩ đến cảm xúc của bản thân nàng. Muốn nàng tự lập là viết thư rồi không để mắt đến như vậy sao?

Linh Nhi thật cảm hận y, loại người như vậy không đáng làm đại ca nói gì nam nhân của nàng.

Cuối dãy nhà, Mạnh Kỳ đứng vào góc khuất nhìn nàng đứng không nói gì với A Thuần nữa. Hôm nay nàng đã cam chịu, không đòi biết y ở đâu như mấy hôm trước. Mọi Mạnh Kỳ cong nhẹ ra chút ý cười nhàn nhạt không mang sự vui vẻ. Linh Nhi của y cũng có thể vượt qua tất cả không cần đến y. Y tin không có y ở bên nàng vẫn sẽ trụ vững. Nhưng khi nàng đã không còn cần chính y tuất trực bên mình... trong tâm y lại rất khổn khổ. Giờ muốn tốt cho nàng hay tốt cho y thì vẫn có một kẻ chịu thiệt.

Cao Lưu vô tình trông thấy Linh Nhi đi từ cổng sau vào, một tay cầm thư, một tay tém nhẹ nước mắt. Gã ta sinh nghi, cảm thấy quái lạ nên lặng ra sau xem thử quả nhiên thấy bóng A Thuần vừa đi khỏi. Ai cũng biết thuộc hạ thân cận của Mạnh Kỳ là ai nên càng dễ đoán ra hết có sự.

Đúng như Cao Lưu nghi ngờ, Linh Nhi tự tiếp quản một cách rành việc như vậy thật kỳ lạ. Thật sự cũng do Mạnh Kỳ vẫn còn nhúng tay vào. Một khi Mạnh Kỳ vẫn còn lẫn lộn trong Cao Gia này thì ngày đó gã vẫn chưa thể thấu tóm tất cả.

Quan trọng là làm sao để Linh Nhi không còn tin tưởng, nghe lời Mạnh Kỳ nữa. Gã nghĩ Linh Nhi đơn thuần vẫn tin y như hảo đại ca nên mới như vậy. Cao Lưu mỉm cười, giờ cả hai không còn là huynh muội ruột thì càng dễ giải quyết.

...

Linh Nhi buồn bã, nàng ngồi gối đầu lên chân phụ thân đang ngồi trên ghế mây ngoài thềm. Lòng nàng trĩu nặng nhiều suy tư, nàng muốn tâm sự với ai đó thật nhiều nhưng cuối cùng vẫn là phải tự gặm nhấm một mình. Linh Nhi lại nhú mi, nàng nghĩ mình cứ thế này rồi cũng sớm chuốt tâm bệnh mà thôi.

Đột nhiên Cao Lưu lại đến không khiến nàng vội vã rời khỏi phụ thân. Linh Nhi vẫn ngồi cạnh chân Cao lão gia khi hỏi nhỏ giọng...

- Tam thúc đến thăm phụ thân con sao?

- Àh... cũng là một lí do ta đến. Ta hôm nay muốn cho con biết một chuyện có lẽ phụ thân con còn giấu cả con.

Nhìn gương mặt khó lường của gã, chính nàng cũng mang chút hoang mang không rõ còn là việc gì.

Lát sau khi đã đưa cha vào phòng tịnh dưỡng, nàng mới ra bàn đá cạnh hồ cùng Cao Lưu. Gã ta cười nhạt khi đưa cho nàng sổ sổ sách của Cao Đường – tức phụ thân của nàng. Có ra những thứ này gã đã rất tốn công, song nếu tách được Linh Nhi khỏi Mạnh Kỳ thì không uổng sức chút nào.

Linh Nhi ngỡ ngàng, nàng là lần đầu mới biết kế ước đất đai là gì nhưng nhận ra rõ ràng tất cả đều dành cho tên mình là người thừa kế.

Cao gia ngoài vườn dâu lớn cả ngàn mẫu ngoài ruộng, còn các chi nhánh phủ gia, trang viên đất đai vô cùng giàu có. Linh Nhi biết nhà mình đích thị là phú gia không hơn không kém, tuy nhiên phụ thân nàng đã để lại tất cả cho nàng từ tận ba năm trước. Nàng ngỡ ngàng cố xem lại tất cả nhưng vẫn là Cao Linh Nhi kế thừa.

Trước nay nàng chưa từng mấy may suy nghĩ về gia sản. Thân nàng là nữ sớm muộn cũng chỉ theo phu quân xuất giá, gia tài này phải là của đại ca. Không ngờ phụ thân đã quyết không để lại gì cho Mạnh Kỳ từ lâu rồi. Mạnh Kỳ không phải con của phụ thân nhưng chuyện này nàng cũng phải kinh ngạc. Làm sao phụ thân có thể dạy dỗ ép y kế thừa cơ nghiệp, lại không dành bất cứ gì cho y. Nếu như phụ thân còn tỉnh táo lúc này, nhất định nàng cũng phải hỏi cho ra lí do tại sao?

Cao Lưu nhìn chuyển biến trên gương mặt khả ái của nàng, trong lòng cũng vui vẻ theo. Gã ta giả vờ ôn nhu khi nói...

- Tất cả là của con, con cứ việc giữ chúng để nhớ rõ phụ thân con để Cao gia lại cho mỗi con thôi Linh Nhi... và “kẻ đó” thật sự chẳng có gì tốt đẹp như con nghĩ. Hẳn từ đầu đã có mưu kế giành lấy tài sản của con rồi!

Linh Nhi nghe thế liền nhú mi ngẩn lên. Ngay lập tức nàng không do dự hỏi lại xác thực ẩn ý của Cao Lưu...

- Ý thúc là đại ca sao? – Chỉ cần nghĩ đến Mạnh Kỳ, cửa miệng của nàng vẫn không ngăn được thói quen gọi hai tiếng “đại ca”. Vốn nàng chỉ có một đại ca hữu danh vô thực như thế nên cả Cao Lưu còn cười phá lên.

- Haha... con còn gọi đại ca gì nữa hả? Hẳn vốn biết chuyện con là người kế thừa tất cả từ lâu rồi. Ngay cả khi trưởng tộc vạch trần bộ mặt, đuổi mẹ con hẳn đi thì hẳn vẫn lợi dụng con để chi phối cái nhà này. Con còn trẻ người non dạ lắm Linh Nhi, nghe lời thúc đừng tin Mạnh Kỳ nữa. Hẳn không còn là đại ca của con, hẳn là người ngoài với mưu đồ lấy hết tất cả hại con thôi.

Cao Lưu với đến nắm lấy bàn tay nhỏ nhưng nàng vẫn chỉ như người mất hồn. Dĩ nhiên không ai hiểu rõ hơn nàng chuyện Mạnh Kỳ không còn là người thân của nàng. Chính vì y càng thân hơn cả một người cùng huyết thống bên cạnh nên nàng mới không thể nào tin nổi lời của Cao Lưu nói xấu cho Mạnh Kỳ.

Cha dành hết cho nàng, nếu mọi chuyện vẫn còn bình yên như trước thì Linh Nhi không hiểu làm sao phụ thân có thể để cho Mạnh Kỳ không được hưởng gì cả. Nếu công khai người thừa kế chính là nàng thì càng khiến người ta nghi ngờ ra chuyện Mạnh Kỳ là con riêng của mẫu thân. Nàng thật muốn hỏi phụ thân ngay.

Còn đối với Mạnh Kỳ, dù y có mưu kế hay không, nàng chẳng cần bận tâm. Trong đầu nàng lúc này chỉ đơn giản nghĩ về việc y chưa rời đi. Có khi cả việc y còn lưu lại Vạn An này cũng không phải vì nàng. Nghĩ đến điều đó là có thể, tìm nàng hơi nhói khó chịu. Nàng lần nữa nhìn lên tam thúc, môi cười nhưng tay lạnh nhạt trút nhẹ đi.

Linh Nhi bây giờ đã còn ngây thơ ngờ nghệch, chẳng biết chút mùi đời xảo trá như trước. Tất cả mọi chuyện xảy đến đã dạy nàng không còn nên tin ai nữa.

- Con cảm ơn thúc đã cho con biết chuyện này. Thực hư con sẽ tự kiểm chứng! – Nàng nói như thế khiến gã giật mình.

- Chẳng lẽ thúc nói con không tin lại phải kiểm chứng nữa. Mạnh Kỳ chỉ lợi dụng con để cướp gia sản này.

Cao Lưu nói nhưng nàng không đáp lời. Linh Nhi đứng nhẹ lên, tầm mắt tam thúc vì thế phải ngẩng cao một đoạn. Cao Linh Nhi trước mặt sắc xảo hơn trước, ánh mắt hoàn toàn mất hết nét hồn nhiên vô ưu. Nàng đưa tay giữ nhẹ vạt váy lụa dài, chân uyển chuyển rồi bước xoay đi khi đáp lời...

- Gia sản. Gia sản. Lẽ ra không có nó thì Cao gia này bình yên rồi!

Cao Lưu giật mình nghe giọng điệu của nàng bỗng nhiên có chút gì đó cay thâm như từng người trong Cao gia này. Sự trưởng thành của Linh Nhi lại khiến Cao Lưu không vui vẻ gì. Khi nàng có thể tự lập thì càng khó cho gã lấy hết tất cả của cải này.

Linh Nhi bước đi rất dỗi bình thường nhưng rồi chân chững lại. Cả hành lang dài chỉ có mình nàng cùng cơn gió phất nhẹ qua từng lọn tóc, từng tà áo lụa. Giá như còn phụ thân, mẫu thân và đại ca bên nàng như trước, có lẽ nàng không phải tự mình chịu những điều này như mình đang rất mạnh mẽ.

Thật hư thế nào, giờ đây nàng chỉ còn biết tự tin vào linh cảm của chính mình... và chính Mạnh Kỳ cũng cần cho nàng một câu trả lời rõ ràng nhất.

- Hết hồi 14 -

15. Chương 15

A Thuần hơi bất ngờ khi vừa đến gần đã nhìn thấy Linh Nhi đứng chờ ở sau cổng. Nàng cũng không tiếc rỏ nụ cười dành cho hầu cận của y. Nụ cười dịu dàng của nàng khác xa trước đây hơn ha hơn hờ vui vẻ thơ ngây nhưng vẫn khiến cho người đối diện có nhiều hảo cảm. A Thuần vội đưa nàng lá thư. Và cũng như bình thường, nàng có ý mở ngay thư ra xem thì tên hầu đã thưa có chút e dè...

- Thiếu gia nói đây là lá thư cuối người đưa cho tiểu thư... người nói tiểu thư có thể làm tốt một mình rồi!

Phong thư trong tay nàng phút chốc nặng đến mức nàng nhấc tay không nổi. Ánh mắt Linh Nhi có chút dại đi rồi lại tiếp tục bóc thư ra xem như không nghe chuyện gì đó bất ngờ. A Thuần tưởng nàng sẽ hỏi lí do hay lại đòi gặp thiếu gia nhưng lại không. Tuy thấy hơi lạ nhưng A Thuần cũng mừng gần chết vì không cần từ chối ý muốn của tiểu thư.

Thư này vẫn là chỉ cho nàng cách tiếp quản Cao gia. Những lá thư trước nàng đều xếp ra cất kĩ để có chỗ nào không hiểu có thể tự xem và làm được. Đến lá thư này, mọi thứ vậy chấm hết, có lẽ nàng sẽ không còn cần Mạnh Kỳ và chính y cũng sẽ quên nàng.

Tay nàng run lên trên trang giấy mỏng. Nàng không tin y lại nở đối xử như thế với mình. Nhưng mắt nàng dừng lại nơi cuối dòng: “Huynh tin không có huynh ở bên, muội nhất định sẽ quản tốt mọi việc!”

Đến đây tay nàng hạ xuống, cả mặt cuối gầm làm A Thuần sợ... không có y ở bên mà mọi chuyện có thể tốt đối với nàng hay sao!?

- Tiểu thư...

- Cho ta gặp huynh ấy! Xin người...

Nàng không dám ngẩng lên khi van xin A Thuần. Trong đầu nàng lúc này chỉ có mỗi ý niệm phải gặp ngay được y.

Tên hầu nhìn hai vai nàng run nhẹ. Hắn đã nghe kĩ lời chủ nhân căng dặn nhưng tiểu thư lúc này thật khiến người ta thương tâm. Nếu cả việc nhỏ nhoi này không thể làm giúp cho tiểu thư thì tên hầu có lui về không bị chủ nhân trách mắng cũng không thể vui vẻ gì. Thế là A Thuần hít lấy một hơi can đảm, biết rõ Mạnh Kỳ sẽ trách mắng nhưng cũng làm theo lí trí.

- Tiểu thư hãy theo nô tài!

Linh Nhi vội vàng nhìn lên mang chút mừng rỡ. Nàng tép nhẹ khoe mắt ướm lệ để nhanh chóng đi theo A Thuần.

Cả hai nhanh chóng ra ngoài ngoại thành ven theo đường ven sông có một lối cây thưa lát đá phiến dẫn vào trang viên khuất dân cư, xung quanh bằng gỗ xây dựng vững trãi khá lớn.

Linh Nhi chưa từng biết nơi này. Nàng xoay hỏi ngay...

- Nơi này đại ca thuê sao?

- À... là của thiếu gia đó tiểu thư. Người mua cách đây cũng hai năm rồi! Là tài sản riêng của thiếu gia không phải của Cao gia.

Linh Nhi nhúm mi khi nghe điều đó. Trong đầu cố nhớ khoảng thời gian hai năm trước.

- Lúc đó đại ca nói là ngao du phía nam không dẫn ta theo. Tại sao mua cả một gia trang lại giấu không nói cho ai nghe? – Nàng hỏi rất thẳng khiến A Thuần lại lúng túng khai thật.

- Thiếu gia có làm một số chuyện còn chưa nói hết... hay là tiểu thư tự hỏi thiếu gia có lẽ tốt hơn nô tài lắm chuyện. Thiếu gia đang ở trong đó. Nô tài xin lui cho tiểu thư nói chuyện.

A Thuần lui ra để lại nàng đứng trước cánh cửa. Cửa gỗ xoan vân nâu trang nhã. Giấy lót cửa hoa văn rất tinh xảo. Linh Nhi không phải đến tận đây ngắm cho được cánh cửa này nhưng thật sự nàng chỉ biết đứng đó không dám làm gì.

Mạnh Kỳ ở ngay sau đó, nàng thật không hiểu nổi mình lúc chưa đến rất quyết tâm tìm gặp y. Vậy mà giờ lại nhu nhược thế này đây? Lòng nàng có rất nhiều câu hỏi, đầu nàng có rất nhiều chuyện cần nói cùng y... song đối mặt với y, nàng thật rất sợ...

Nàng đưa bàn tay trắng nhợt mong manh vươn đến cửa sau đó lại mím môi không dám đẩy vào. Đột ngột cửa mở ra từ trong làm nàng giật mình bước lùi. Linh Nhi tự giữ lấy bàn tay vừa định mở cửa khi cả người đứng chững ra nhìn Mạnh Kỳ.

Y bình thản nhìn nàng, phong thái trầm tĩnh ung dung không khác thường nửa điểm. Khi A Thuần đưa nàng đến ngoài hành lang, y đã biết rồi nhưng chờ đợi mãi vẫn là thấy nàng đứng ngoài không có ý vào. Thế nên y đã không cầm lòng muốn nhìn thấy nàng ngay trước cả ý muốn tuyệt tình không gặp nàng.

Cả hai nhìn nhau, ánh mắt Linh Nhi mất một khoảng hoảng hốt chưa bình tâm lại kịp.

Nhìn nàng có vẻ ốm hơn, xanh hơn nhưng không quá tiêu tụy khiến y giấu nhanh hơi thở nhẹ trong ngực. Y lại là người lên tiếng trước vì nàng vẫn cứ đứng ngây ngốc đó nhìn mình...

- Đến sao không vào. Mau vào trong đi!

Mạnh Kỳ xoay người bước thẳng đến cửa sổ rộng nhìn cảnh vườn cây trái thân mộc đang rụng lá chớm đông. Chân nàng loạng choạng theo sau, cảm thấy từ đầu óc bé nhỏ cho đến cơ thể vô dụng đều trống rỗng.

Linh Nhi đứng nhìn gương mặt tuần mỹ kia hoàn toàn bình thường khi gặp mình kể từ sau khi cả hai không còn là huynh muội. Hành động của y nhàn hạ khi châm trà cho nàng. Dường như đối với y không hề có chuyện gì xảy ra. Phải chi nàng cũng được như thế nhưng nàng vì mọi chuyện hệt hần kia quá sức mệt mỏi đâu thể được bình thường như vậy.

- Huynh làm sao có cả trang viên riêng như thế này?

Tay Mạnh Kỳ có chút khựng lại rồi tiếp tục rót trà. Y ngồi ngay xuống bàn gỗ có ghế tựa đúc đệm nhưng vào sát cửa sổ ngắm cảnh, tay vỗ vỗ có ý bảo nàng ngồi...

- Có bánh quế hoa muội thích này. Ngồi xuống uống trà rồi ăn bánh!

- ... muội không phải đến để ăn bánh với huynh! – Giọng nàng run rẩy khi hư hỏng không nghe lời.

Thấy biểu hiện của nàng như vậy, Mạnh Kỳ cũng tạm quên trà bánh. Dĩ nhiên y chỉ thoáng qua cho là nàng sẽ ngoan ngoãn ăn bánh như ngày trước. Ánh mắt y hướng đến khóe mi còn sưng vì khóc của nàng. Nàng khóc vì ai có lẽ y không cần đoán. Giả vờ trước nàng, chính y cũng không sung sướng gì hơn.

Mạnh Kỳ ngồi tựa ghế, dáng vẻ công tử cao sang khi thẳng thắn đáp lại lời nàng...

- Không chỉ trang viên này. Phủ gia ở Giao Châu, thương buôn tại Phù Tương, một gia tài có kém xa Cao gia của muội một chút nhưng tất cả đều tự tay huynh làm nên. Như thế còn có gì không rõ ràng với muội không?

Linh Nhi thật hết sức bất ngờ. Nàng chỉ nhớ Mạnh Kỳ chỉ luôn chăm chỉ làm việc ở xưởng giúp phụ thân nhưng không ngờ có thể âm thầm làm nên những chuyện như vậy. Thật sự đối với nàng, lòng ngưỡng mộ y không khuyhnh giảm chút nào dù đã không còn là đại ca số một của nàng.

Chỉ là nàng lại bước đến khi hỏi tới chuyện không hiểu nữa.

- Vì huynh biết trước chuyện huynh không phải họ Cao nên mới tự làm thế hả? Có phải huynh biết sẽ bị đuổi...

Nàng nói không rõ nốt mấy từ cuối chuyện y bị đuổi khỏi nhà. Nhưng xem ra Mạnh Kỳ không để ý lắm chuyện bị tống cổ đó. Y lần nữa nhắc đến trà bánh, lạc khỏi chuyện quan trọng của nàng...

- Qua đây ăn bánh! – Mạnh Kỳ biết nàng thích ăn bánh quế hoa. Linh Nhi dĩ nhiên càng biết mình thích ăn nhưng giờ là lúc nào cơ chứ. Nàng lại lắc đầu hừ hống muốn nói chuyện thật nghiêm túc.

- ... không ăn! Huynh muốn lãng tránh không trả lời muội sao?

- Qua ăn thì muốn hỏi gì cũng được! Nhanh lên!

Chất giọng đại ca ra lệnh của y sao vẫn hết ngày trước hại nàng mím môi ầm Ức không thích vẫn đi đến. Mạnh Kỳ cong vành môi có chút ý cười hài lòng. Linh Nhi nhìn bánh, nàng thật không có lòng dạ ăn nhưng lại sợ y hơn ngán ăn. Nàng đành lòng cầm lên mới cẩn cánh hoa bằng bột hoa quế thì y giờ ra nắm lấy cánh tay.

Linh Nhi ngỡ loạn choạng ngồi ngay vào lòng y. Má nàng đỏ lên ngay vì cử chỉ thoải mái đó. Thậm chí nét mặt của y vô cùng bình thản khi nâng nàng chung trà...

- Uống thêm trà ấm vào khéo ghen đó!

Mạnh Kỳ nhìn khi đã ôm lấy nàng, tay còn lại muốn dứt nước cho nàng. Linh Nhi ngồi cứng đờ trên chân y cảm giác còn hơn bị ép ăn bánh tẩm gai – uống trà độc nữa. Nàng quay mặt đi có ý đứng lên thì y lại giữ cứng hơn giữ không cho.

Mạnh Kỳ đưa tay vuốt nhẹ má hồng xuống xương quai làm nàng nhú chặt mi. Y chậm chậm luồn tay vào lọn tóc mềm khi nói...

- Gần đây nhũ mẫu không ép muội ăn nữa hay sao lại ôm thế này?

Chất giọng quan tâm nàng vừa trầm ấm vừa ôn nhu. Cuối cùng Linh Nhi cũng chịu mở mắt ra nhìn. Nếu y đã quan tâm nàng như vậy tại sao cứ ép không cho nàng gặp. Vì sao khi gặp lại cứ như nhớ đến không thể dứt rời khỏi nàng. Nàng vẫn là không thể hiểu nổi.

Mạnh Kỳ của nàng nhưng nhớ thật đang gần trước mắt. Sao lòng nàng không thấy thỏa mãn vui sướng. Có lẽ vì nàng quá nhớ y như vậy cũng thật kì lạ cho tình cảm tiểu muội đơn thuần. Chuyện xảy ra nhanh quá, nhiều chuyện nàng muốn tra hỏi y ngay nhưng lại không biết nên nói thế nào. Nàng sợ khi hỏi ra, giữa cả hai sẽ chẳng còn gì để gần nhau nữa.

Linh Nhi buông bánh quế, nàng dùng đôi tay mảnh vòng qua vai rộng, ngực áp đến khi chủ động dùng môi hôn lên môi y.

Mạnh Kỳ cũng ngạc nhiên khi giây phút môi nàng vụng về run rẩy tấn công môi mình. Hơi thở cả hai quen thuộc, gần nhau sớm thờ dờn vì sức hút của đối phương. Y không vội vã, chính nàng cũng tự làm chủ được

môi y chiếm thành của nàng. Lưỡi hương nhu tham lam trong miệng y, môi quuyến luyến ra sức mút chặt đầu môi mỏng nam tính.

Tay Mạnh Kỳ chỉ ôm hờ lấy lưng nàng, đón nàng.

Linh Nhi nhòe người, đưa chân ngang qua ngồi trước mặt đối mặt với Mạnh Kỳ. Chỉ mới hôn qua nàng đã thấy suy suyễn. Ánh mắt mờ sương vì tình si hướng đến y một thoáng lại vội hôn tiếp. Quả nhiên lần này Mạnh Kỳ đã đáp lại nồng nhiệt. Hôn kề môi liền trao, say đắm cứ như không thể dứt, đam mê không tài nào ngừng lại.

Khi môi vẫn quấn lấy môi y, Linh Nhi tự cởi áo lụa trên người mình. Tay Mạnh Kỳ dờn nhanh lên tấm lưng nhẵn mịn kéo ghì người nàng vào lòng. Nụ hôn của y nhanh chóng dờn xuống hóm cổ, Linh Nhi chỉ mím môi nửa ý phản đối cũng không có, thậm chí hôm nay nàng còn ôm chặt như nín giữ.

Da non sớm hằn vết cắn nhẹ sau từng nụ hôn dờn chỗ, Mạnh Kỳ dễ dàng dùng răng rút nhẹ đầu dây áo yếm sau cổ.

Yếm nhỏ vừa tuột đi, hai đầu nhũ hoa vì kích tình đã hướng lên kiêu hãnh. Má nàng nóng đỏ xấu hổ nhưng lần nữa lại nhòe cao người cho đầu miên nhũ ngang tầm miệng y. Y nhếch nhẹ môi nhìn món ngon ngay mắt, chẳng do dự đã há to miệng ngậm sâu hết nửa phần mềm mại. Cuối cùng nàng cũng cong người rên nhẹ trong cuồng hống. Hai tay mãnh giữ chặt vai y khi cả người nàng đổ ra sau mặc cho y trêu đùa trên hai đầu ngực tròn đầy.

Lưỡi y hết liếm nhẹ nhũ hoa trêu chọc lại như cắn rút dày vò ngực nàng. Kích thích quá độ chỉ khiến nàng chìm đắm không còn biết gì ngoài y.

Đột ngột cả người lạnh toát làm Linh Nhi mở mắt. Mạnh Kỳ cởi hết áo nàng, vẫn giữ nàng tư thế chòm cao trên người, hai đùi ngọc quý cao qua chân y. Nàng nhìn thấy ánh mắt y hướng đến nơi tư mật bên dưới nhưng chưa kịp ngăn cản y đã gỡ nhẹ một bên tiết khối.

Khố nhỏ còn lại một bên dây rút nên vươn lại trên đùi thon, tư thế dạn chân lộ liễu ngay trên người y khiến nàng xấu hổ. Nhưng đến nước này nàng không có đường bỏ chạy. Mạnh Kỳ tay đã giữ nàng, nàng biết mình sẽ không thể thoát... không hiểu sao nghĩ đến nàng thấy hơi vui trong lòng.

Môi y hôn trên đầu ngực, tiếp tục thu hết mềm mại nữ nhi thành của riêng. Linh Nhi say đắm, cả người tro trụi không che đậy làm tình ngay cho y chẳng cần tốn công rời khỏi chỗ ngồi.

Mạnh Kỳ hạ tay phải vuốt dọc mặt đùi trong làm nàng cười rồi lại mím môi cố ngăn mình lại vẫn khúc khích. Chân nàng nhạy cảm, y vuốt ve như vậy thật buồn cười. Bỗng nhiên hai đầu ngón tay không hồi trước đã tự ý tiến sau khiến nàng mở mắt.

Y nhìn vào ánh mắt trách móc của nàng, tuần nhan nửa phần không thay đổi khi trêu đùa nàng. Ngay lập tức khi thân tay dài tiến sâu trong thành hoa huyết, nàng phải ngả người ôm cứng lấy vai y. Hai chân tì trên ghế vì thế cũng run rẩy. Mạnh Kỳ cố ý tự đưa hai chân mình ra ép đùi ngọc của nàng mở rộng. Nơi tư mật vì thế dễ lộ dễ dàng cho tay y với đến vừa tiến vừa lui, vừa rung động kích thích nàng.

Nàng nhú chặt mi, dựa vai y và thở hổn hển nấc nghẹn từng hồi. Đầu tay Mạnh Kỳ xuyên sâu nhưng chưa đến, kích thích nhưng chưa đủ khiến nàng điên loạn. Hoa dịch tuông xuống tay y. Môi y cười nhẹ hài lòng, dùng tay còn lại đánh nhẹ lên mông trắng tròn căng. Cả người nàng bật run vì đau rồi lại thay bằng cảm xúc trống rỗng từ hạ thân bị trêu chọc.

Mông trắng hằn nhanh dấu tay đỏ nhẹ, đầu tay trong vách tường hoa nhạy cảm lại gấp rút chuyển động dồn dập khiến Linh Nhi chỉ biết rên dài. Sau đó y lại đánh lần nữa vào mông, nhẹ nhàng, sần sủi khiến tường hoa lại thu siết lấy hai ngón tay xâm phạm sâu trong người nàng.

Vách âm huyết trơn ẩm, nhạy cảm trôi qua nhanh chóng thất lấy tay y. Y dờn môi hôn lên môi nàng. Nàng si dại, cả người đặt đến thăng hoa nghe dịch hoa tuông dọc xuống đùi một dòng trong suốt.

Linh Nhi tự nhìn mình liền không thôi xấu hổ. Nàng nhìn lên thấy y mỉm cười nhẹ thật không khác gì phường dâm tặc cao sang tí nào. Thậm chí nàng bị y kích tình đến ra như vậy mà y phục của y vẫn ngay ngắn chỉnh tề không hề mất chút phong độ.

Thấy nét mặt đáng yêu của nàng ả giận, y ôm chăm lấy và đứng lên. Nàng chỉ biết ôm lấy cổ Mạnh Kỳ dù biết y đang tiến thẳng đến giường nơi góc phòng. Khi đặt nàng nằm xuống, y không quên thì thầm vào tai nàng...

- Linh Nhi... ở lại với huynh...

Nàng chẳng còn nghe hay cảm nhận gì ngoài y. Nam nhân bên nàng là xa lạ hay thân thuộc? Y rốt cuộc đang nghĩ gì nàng đều muốn biết.

Linh Nhi mím môi, tay lại vội ôm lấy y, cố ý đưa hạ thân cảm dỗ thân lấy người y không xa rời. Dù đang muốn nàng gấp rút đến cực hạn nhưng phút ấy Mạnh Kỳ ngừng lại.

Nàng thở dồn, mắt hạnh nhòe lệ nhìn y khi không hiểu vì sao cự vật đã bồng bồng ham muốn vẫn chưa chiếm lấy người mình. Mạnh Kỳ vẫn đang chòm trên người nàng, tay vuốt lấy nước mắt đọng đầy...

- Tại sao phải vờ như muội muốn thế này?... muội biết muội không thể làm chuyện gì dối được huynh mà Linh Nhi!

Linh Nhi không ngờ ân ái gần kề thế này, ánh mắt y vẫn rất tinh anh không hề mờ lối vì dục vọng. Nếu nói ân ái cùng y là chuyện nàng không muốn thì đã không đúng. Nàng đã không chán ghét vì chính y quá đối thân thương với nàng. Chính vì Mạnh Kỳ quá quan trọng nên tự tâm nàng làm cho mình tổn thương.

Linh Nhi trở người đè y xuống. Mạnh Kỳ nằm ngửa ra nhìn nàng ngồi trên người mình...

- Linh Nhi muốn cùng huynh... huynh không muốn muội nữa sao?

Nàng ngã người tì trên ngực y, môi hôn môi y trong khi tay vội nhẹ đến nóng thiếp đặt thẳng lên ngay cửa hoa huyết. Hoa huyết nóng ươn ướt vì đầu cự vật nóng bỏng mà rung động. Cả vật nam tính của y cũng vì dịch mật sinh ra kích thích. Nhưng khi nàng định để cự vật đi sâu vào hoa huyết của mình thì Mạnh Kỳ thay phiên đè người nàng xuống.

Linh Nhi nằm dưới thở dồn nhìn y. Cả người nàng đã vì kích thích vô cùng nóng. Nàng biết y cũng không thua gì mình nhưng không hiểu nổi.

Mạnh Kỳ nhẹ giọng hỏi lần nữa...

- Nói huynh nghe. Muội có chuyện gì muốn nói với huynh đúng không?

Ánh mắt sắc xảo kia khiến tin nàng chết ngạt. Nàng không ngờ mình dễ bị Mạnh Kỳ nhìn thấu như vậy. Có lẽ do ban nãy nàng đến quá nóng giận lại làm ra cái trò si ngốc thế này mới bại lộ.

Y thấy nàng quay mặt tránh né không trả lời thì tự rời người nàng khoát áo. Thật sự y có thể mặc kệ không suy nghĩ, ân ái thỏa mãn nhưng nhớ của chính mình cùng nàng. Song một Linh Nhi chủ động hôn y, cảm dỗ y như thế kia thật không giống nàng. Y biết nàng mang tâm sự không nói. Nếu như thế thì làm sao Mạnh Kỳ có thể vui vẻ âu yếm nàng.

Linh Nhi nằm đó nhìn y đứng mặc áo vào dưới ánh sáng phản chiếu từ khung cửa sổ sáng chói. Tuấn nhan tuyệt mỹ, dáng vẻ nam tính mê người kia hút mắt hồn nàng giây phút này. Nhìn y như thế mắt nàng ca nhòa lệ.

Tự nàng co người lại trên giường rơi nước mắt ôm thân mình khóc nghẹn...

- Có phải... hic có phải vì phụ thân không để tài sản cho huynh... nên hôm đó huynh đến cường bức muội... có phải huynh không muốn muội dễ dàng xuất giá rồi có tất cả gia sản cùng phu quân của muội đúng không? Huynhỡ làm thế với muội là vì vậy có phải không?

Mạnh Kỳ đứng trở người khi tay đang cài áo. Y xoay lại nhìn nàng. Linh Nhi của y giờ đã không còn là tiểu oa nhi ngây ngô không biết gì. Chỉ có một người làm nàng đau khổ, quá nhiều uất ức để rồi tự phải thay đổi trưởng thành dù quá vội vã không tự nguyện... chính là y.

Từ đầu đến cuối chỉ có y làm khổ nữ nhân y yêu mà thôi.

- Hết hồi 15 -

16. Chương 16

Nàng ngồi lên một mình trên chiếc giường lớn lạnh lẽo. Tay vừa vuốt nhẹ má hồng thì lại một dòng lệ khác tuông xuống.

Linh Nhi tự đứng dậy nghe hai chân nhu nhược khi bước đến phía ghế tựa. Nàng nhặt lấy từng mảnh áo mặc vào che đậy cơ thể đang run rẩy ngay trước mặt y.

Linh Nhi lần nữa trông tuần nhan trở lạnh kia và lại tự đau lòng. Hai tay nàng tự bầu lấy vạc áo lụa...

- Sao huynh không trả lời Linh Nhi... sao huynh không bao giờ nói ra bất cứ điều gì cả?

Cuối cùng giọng nàng cũng đã vỡ òa. Lúc này Mạnh Kỳ mới thôi nhìn bên ngoài ô cửa khi trời đã đổ cơn mưa phùn từ lúc nào. Y nhòm người bước đến. Linh Nhi phút chốc bé nhỏ khi đứng trước y. Vẫn chẳng một lời, lặng lẽ gờ đến cài lại áo lụa do chính tay y đã cởi khỏi người nàng. Nhẹ nhàng, cẩn thận nhưng lại quá tàn nhẫn đối với tâm nàng.

Rốt cuộc nàng tìm đến bên y, cố dùng cách chìm đắm mê hoặc vẫn không hiểu được gì cả. Trước đây nàng chưa từng nghĩ lòng người lại xa vời khó đoán như vậy.

Mạnh Kỳ dời mắt xuống trông mặt hoa nghiêng nhẹ sang một bên, hai tay nàng buông thõng đứng tựa hoa tựa nguyệt muôn phần xinh đẹp lại khó giữ mãi xinh tươi hay độc chiếm thành của mỗi riêng mình. Hai tay y giữ lấy hông nàng kéo về phía mình. Linh Nhi trong tay y vẫn như bạch ngọc nhu mềm như trơ lạnh không sức sống.

- Muội muốn một câu trả lời là có đúng không? Đúng là huynh chiếm lấy thân muội chỉ vì gia sản cao gia rồi thì thế nào? Trong đầu muội thật sự muốn điều gì ở huynh, mong huynh thật sự ít dă tâm hơn hay càng phải nhẫn tâm thì mới được?

Nàng vẫn như hình nhân vô tri trong tay y nhưng mắt rơi lệ. Hơi thở, nhịp tim cùng bờ ngực lớn của Mạnh Kỳ đang cho nàng điểm tựa không khiến nàng thật sự đứng vững. Nàng thấy lòng càng đau đớn...

- Huynh chưa từng yêu thương muội có phải không?... muội đau đớn khôn khổ thì huynh vui vẻ chỉ vì muội có được cái thứ gia sản kia mà không phải là huynh... có phải không? Có phải không?

Giọng nàng vẫn trong veo thanh ngân dễ chịu như ngày nào nhưng lại chém đau vào tim y. Mắt y nhìn thẳng hướng cửa đang khép chặt, tay thì gờ lên vuốt nhẹ mái tóc dài của nàng, ôm lấy nàng. Tuần nhan kia lạnh cứng đến mức lúc này thống khổ đến thế nào vẫn khó thay đi bằng một vẻ đau đớn bi ai.

Môi mỏng định hé ra điều gì đó cuối cùng vẫn là giữ lại không trả lời. Nàng chờ đợi vẫn là không có một câu giải thích. Thì ra nàng mong mình chỉ hiểu lầm cho y thôi cũng không được. Nàng chỉ mong y nói một lời, mong y có lừa dối cũng khiến nàng tin y không hề cố ý khiến nàng đau khổ.

Mạnh Kỳ cuối cùng buông thõng bàn tay đang vuốt ve tóc nàng, chẳng nói một lời. Linh Nhi mím chặt môi nghe lệ trào không ngăn được. Nàng xoay người chạy khỏi đó bỏ lại Mạnh Kỳ với cánh cửa mở tung.

Mưa đang rơi, mưa cuối đông lạnh giá lại đẹp lung linh hòa với tuyết nhạt. Mưa và tuyết giống nhau nhưng khó có thể ở cùng bên nhau. Y cong nhẹ vành môi tự cười nhạt một mình. Trong đầu y tràn ngập vô số lời giải thích để nói ra cùng nàng.

Gia sản kia y vốn chẳng cần.

Người thừa kế là ai y vốn chẳng màng.

Nhưng nàng thuộc về ai hẳn không thể nào ngừng lo lắng.

Nếu y không phải mang họ Cao có lẽ y đã không đan tâm vạch ra tất cả mọi chuyện. Nếu ông trời không ép y cùng mang họ Cao lại không chung huyết thống với nàng đã có thể quang minh chính đại thấu tâm của nàng như một nam nhân bình thường có cơ hội giống như Thọ Hiên.

Tất cả kết thúc sẽ là nguy bệnh.

Chính y cũng đang cho mình nguy biến khi cho rằng yêu thương nàng mới nhấn tâm đoạt lấy thân nàng, gây cho nàng không biết bao nhiêu đau khổ.

Có ai lại muốn nữ nhân mình yêu đau khổ hay không?

Tuyết lại rơi cùng mưa, môi y cười mặn đắng. Lỗi là do cả hai đều là người họ Cao... lỗi chỉ vì y không còn bất cứ cách nào giành được nàng. Mưa tan cùng tuyết hay là tuyết tan vì mưa? Cho dù là lỗi của ai của nguyên nhân gì thì y vẫn làm ra vì cần nàng.

A thuần vừa quay về liền bất ngờ trông thiếu gia chạy đi. Ban nãy thấy Linh Nhi chạy đi ngoài mưa, tên hầu lo lắng chạy theo đưa dù. Tuy mất lệ nhòa nhưng nàng vẫn nhận lấy khiến tên hầu không rõ tiểu thư đến có phải đã bị thiếu gia la mắng mới khóc như vậy.

Nàng bước, tay run lên giữ chặt lấy cán dù gỗ nghe lạnh giá như lòng mình lúc này. Đến lúc nhận ra nàng lại đến nơi đình vọng cảnh từng cùng nhìn đèn trời do Mạnh Kỳ đề thơ bay xa. Nàng nhớ khoảng thời gian hạnh phúc đó khi bản thân vẫn chưa mất tất cả.

Đột ngột có tiếng bước chân vội vã theo mưa sau nàng. Linh Nhi liền nhìn lại trông nam nhân ướt vì cơn mưa tuyết chính là Thọ Hiên. Thọ Hiên chẳng biết nói lời nào, nhìn nàng lại sợ nàng sẽ bỏ đi tránh khỏi mình. Nhưng Linh Nhi đứng nhìn không hề trốn chạy hèn nhát nữa. Đối với nàng bây giờ trốn chạy không thể giải quyết được gì.

- Linh Nhi ... huynh...

- Huynh ướt rồi!

Thọ Hiên ngơ ngàng nhìn khăn lụa đưa đến. Hắn nhìn dáng vẻ nàng càng thanh cao, đôi mắt đắm lệ ưu tư lại khiến người đối diện trầm theo.

Cuối cùng Thọ Hiên nhận lấy nhưng chỉ nhìn đóa hoa thêu mẫu đơn trên khăn rồi lại ngược trông chủ nhân của nó. Nàng đứng nép nhìn mưa tràn cả mặt sông bên cạnh. Vô tình gặp cả Thọ Hiên khiến nàng càng muốn trở về lúc đó. Lúc đại ca vẫn còn là đại ca yêu thương nàng nhất không nhấn tâm làm ra những chuyện khiến nàng đau khổ.

Lệ lại lăn xuống nhưng nàng thôi lau đi. Thọ Hiên cuối cùng lại mang khăn đưa nàng...

- Muội cần dùng hơn huynh!

Linh Nhi nhìn khăn lụa sau đó cười rất khê cầm lại...

- Cảm ơn huynh!

Nàng nâng lên lau trên hai má đã lạnh của mình. Nước mắt không vì thế mà ngừng lại. Thọ Hiên vẫn đứng nhìn nàng. Cuối cùng không cầm lòng được lại lên tiếng...

- Có phải muội khóc vì Mạnh Kỳ?

Linh Nhi giật mình xoay nhìn huynh ấy. Thọ Hiên nhìn sâu vào mắt nàng, đọc ra nhiều thay đổi trong nàng. Tuy nhiên nàng vẫn là một Cao Linh Nhi rất trong sáng mong manh hắn từng biết. Linh Nhi nghe rồi vẫn không trả lời càng khiến Thọ Hiên không đoán nổi có phải là mình đã đoán đúng.

Nàng lại trông ra màn mưa dần trắng xóa khi tuyết nặng hơn những hạt mưa cuối cùng. Nàng với ra sau tóc tháo xuống dây tết tóc màu lam tinh tế.

Tay nàng lưu luyến rồi buông thõng nó xuống dòng nước sông đang rung động theo trận mưa nặng dần. Thọ Hiên chỉ lặng nhìn nàng lặng lẽ làm vậy như cắt đứt một mối liên kết rất da diết. Nàng lại nhìn Thọ Hiên và nói vài chữ...

- Cám ơn và... xin lỗi Hiên ca!

- Linh Nhi, huynh...

Thọ Hiên gọi theo nhưng nàng vẫn cùng dù bước khỏi thủy đình. Hắn lại nôn nóng định theo thì nàng xoay lại mỉm cười. Nụ cười nhẹ nhàng đến mức mọi thứ đều quay ngược lại nơi bắt đầu, bình yên vô sự. Thế rồi

chân Thọ Hiền cũng không thể đuổi theo. Có một chút nhẹ nhàng dù giữa hấn và Linh Nhi đã không xảy ra bất cứ hiềm khích hay tức giận nào vẫn đều tha thứ hết.

Thọ Hiền lại nhìn ra ngoài bờ sông từ thủy đình. Kì lạ thay trong làn mưa hòa tuyết cuối mùa nhàn nhạt, một bóng người cao cao đứng bên sông nhạt lấy sợi lụa xanh rồi cũng rời đi nhưng ngược hướng của Linh Nhi.

Thọ Hiền có thể nhận ra đó là Mạnh Kỳ song cũng không dám đoán chắc. Sau lần đó không ai còn nghe về Cao Mạnh Kỳ bị đuổi khỏi Cao gia lưu ở Vạn An nữa. Thọ Hiền cũng đã thuyết phục cha cho qua mọi chuyện với Cao gia. Chính hấn cũng trưởng thành, tự nhìn đời rộng lớn hơn và thay cha đi nhiều chuyến buôn bán lớn vượt xa khỏi biên ngoại.

Linh Nhi và Thọ Hiền tuy không thể như xưa nhưng gặp nhau vì công việc đã rất bình thường sau những mùa hàng sau. Không thể thay đổi được tất cả nhưng vậy đã tốt lắm rồi.

Còn về phần Cao gia trong tay nhị tiểu thư không như người ta lo lắng sẽ thảm bại, tất cả đều tốt hơn mong chờ. Thân nàng nữ nhi, tiếng tăm thất thiệt là vậy vẫn dùng khả năng làm tốt khiến người ngoài không thể lời ra tiếng vào thêm nữa.

Nhiều ngày, nhiều tháng trôi qua Cao gia lấy lại được trật tự trên dưới cũng như những đơn hàng đều đặn mang đến lợi nhuận cho Cao gia.

Linh Nhi vẫn chăm sóc phụ thân hằng ngày, kể phụ thân nghe về công việc mình làm được, mình đã giỏi hơn như thế nào. Và nàng cũng thường gối đầu lên chân phụ thân nhìn xa xăm cây cối trong vườn... nhớ đến đại ca.

Chỉ là nhớ về một đại ca đã từng ở chốn đây, phong thái không ai sánh kịp, tài giỏi chẳng ai sánh bằng và thương yêu cưng chiều nàng hơn hấn tất cả. Nàng chỉ cần như vậy, khép mắt nhớ lại thời gian đoàn viên hạnh phúc không cần gì hơn.

Nhưng quanh nàng không phải ai cũng dễ dàng mãn nguyện. Thứ nàng đang có sa xỉ đến mức chính nàng cũng không nhận thức nổi nó khiến người ta thêm khát muốn có...

- Cao gia giao cho Linh Nhi hoàn toàn không có gì để phàn nàn cả. Nhìn hơn năm qua mọi thứ càng tốt lên.

- Đúng! Đúng! Thế thì tại sao còn phải bàn về vấn đề này hả? Linh Nhi quả thực giỏi giang như Cao tộc nhà ta nhưng vẫn là nữ yếu đuối. Chẳng lẽ chúng ta làm trưởng bối lại để tiểu nữ đứng ra lo liệu tất cả khi không có nam nhân nào đỡ đần.

Vị trưởng bối đó nói khiến Cao Lưu chỉ ngồi run đùi mỉm cười hài lòng. Vị trưởng bối khác cũng tặc lưỡi thêm vào...

- Linh Nhi tuy xinh đẹp, giỏi quản việc nhưng ở Vạn An này ai ai mà không biết nó đã bị dâm tặc hủy hoại tiết hạnh chứ. Không có nam nhân nào đồng ý đâu!

- Lễ giáo khó khăn, thương Linh Nhi nhưng cũng không có cách nào đâu!

Ai nghĩ đến nàng cũng phải lắc đầu. Cao Lưu liếc mắt vị trưởng bối lắm chuyện kia. Lão ta lập tức nói ngay vào...

- Nam nhân chưa từng thú nường tử e là khó chấp nhận nhưng tìm người đã góa vợ thì sao? Nếu cùng trong tộc ta có người thích hợp che chở cho con bé không phải tốt cho cả Linh Nhi và cả Cao gia sao?

Mọi người bắt đầu xì xầm cùng nhau. Chuyện này họ chưa từng suy tính bởi vẫn nghĩ Linh Nhi là tiểu thư cành vàng lá ngọc, làm sao thành thê tử cho nam nhân đi bước nữa. Tuy nhiên ngẫm kĩ thân nàng cũng không vẹn nguyên gì, nếu cứ để vậy trưởng bối cũng thấy có lỗi vì không lo thay được cho Cao Đường vẫn chưa tỉnh.

- Nhưng tìm đâu ra một người thích hợp cho Linh Nhi chứ? Ngoại tộc nhìn vào cơ nghiệp kia cũng toàn mang ý đồ xấu xa.

- Thì chứ chọn ngay người trong tộc. Trạc ngoại tam tuần không lo gia thất vườn bậu, ta thấy Cao Lưu rất thích hợp với Linh Nhi của chúng ta đó!

Các trưởng bối ngay lập tức quay nhìn Cao Lưu đang ngồi một bên. Gã ta mỉm cười nho nhã vờ như bối rối với đề xuất khó xử nọ nhưng thật trong tâm đang cười hả hê.

Thất tiết với chẳng trình tiết, đối với gã, Linh Nhi tuổi thanh xuân lộng lẫy động lòng người, một thân giữ lấy từng ấy gia sản ai cũng khao khát. Huống chi Cao Lưu đã muốn chiếm Cao gia này từ lâu rồi, nay có được cả một tiểu nương tử trẻ trung thì còn gì bằng.

...

Kim đâm vào đầu tay khiến nàng nhíu mi, nâng tay ngậm lấy sau đó lại nhìn ra ngoài vườn cây đổ hết lá vàng. Lại đến mùa trung thu hoa đăng hội, từ năm ngoái nàng đã không đến nơi đó nữa. Ngẫm lại thời gian nhanh như thổi đưa, phụ thân mãi vẫn chưa tỉnh lại, nàng không biết phải đến bao giờ.

- Thưa tiểu thư, có các trưởng tộc đến!

- Trưởng tộc? Sao đến không báo trước như thế?

Linh Nhi nhanh chóng cất lên khung thêu, ngẩng nhìn trông gương tổng lược không quá xuề xòa mới vội ra vấn an trưởng bối. Nàng tiếp quản Cao gia vẫn gặp thường các trưởng bối, trước là báo việc mình làm sau cũng là hỏi nhiều ý kiến của trưởng bối.

Nhưng hôm nay vừa ra đến sảnh nàng đã thấy không khí có chút kì lạ. Cao Lưu đứng cười nhìn dáng vẻ thanh thoát của nàng thập phần đã có nét mặn của nữ nhân trưởng thành. Da dẻ hồng hào, thân người đầy đặn đường nét ra dáng quyến rũ bất cứ nam nhân nào. Linh Nhi của bây giờ xinh đẹp đảm đảm không ai còn nhận ra chính là tiểu oa nhi ưa nhõng nhẽo năm xưa.

- Linh Nhi vấn an trưởng bối. Con không nghe báo trước nên không ra đón được các thúc bá rồi thật là đáng trách!

- Ngoan! Ngoan! Không cần đa lễ như vậy. Bọn ta hôm nay đến cũng vì có chuyện quan trọng dành cho con.

- Cho Linh Nhi sao?

Nàng cũng kinh ngạc, không nghĩ là các trưởng bối muốn cất công tổ chức sinh thần mười chín của mình hay là chuyện gì đại loại như thế. Chắc chắn có chuyện cho nàng là chuyện không hay ho gì rồi.

Nãy giờ Cao Lưu vẫn cười nhìn nàng không dứt mắt được, nàng thấy có chút khó chịu nhưng vẫn cung kính đáp...

- Các trưởng bối có gì cứ căn dặn con!

- Cao Đường – phụ thân con như vậy cũng gần hai năm rồi. Con thân nữ nhi các thúc rất thương. Nay cũng nghĩ vì con mới thấy tuổi con đã không còn nhỏ, cần có một đấng phu quân đáng để nương tựa cũng như đỡ đần công việc trong gia.

Nghe đến đây nàng đã kinh sợ, thấy trước bình yên chẳng còn, phong ba ầm ầm kéo đến. Vị trưởng bối cười hướng về phía Cao Lưu khi nói với nàng...

- Cao Lưu – vai vế là tam thúc con nhưng tính dòng họ đã xa hơn bốn đời. Cùng là người họ Cao với nhau dĩ nhiên không lo mưu tính. Con nay không cần phiền muộn chuyện bất hạnh đã qua, cứ vui vẻ thành thân với Cao Lưu quên đi mọi lời dị nghị, thân nữ nhi cũng không còn ghẻ lạnh một mình. Thấy các thúc lo như vậy có được không Linh Nhi?

Nàng ngẹn lại không thốt lên được một lời. Mất hạnh nhìn lên vẻ mặt gian trá của Cao Lưu đã thập phần kinh hãi. Hắn ta từng làm nhiều chuyện không hay bị chính phụ thân và Mạnh Kỳ phát hiện. Lòng nàng vốn cũng chẳng tin tưởng gì, nay lại còn đem ra thành thân cùng nàng làm sao nàng chịu được.

Môi hồng run rẩy, nàng định chối bỏ ngay lại tự biết suy nghĩ thân mình nữ nhi thất tiết không có quyền chê chán. Nay chính là trưởng bối trong tộc quyết định, nàng có to gan cũng không dám làm cản. Linh Nhi mím môi nuốt hận trả lời...

- Chuyện quá đột ngột. Các thúc bá có thể cho con một thời gian quyết định!

- Vậy cũng được, chuyện cũng chưa bàn trước thì con cứ suy nghĩ. Nhưng không quá mười ngày phải đồng ý nhanh để bọn ta sắp xếp cho mọi chuyện vẹn toàn.

Linh Nhi khép mắt vâng lời nghe trong lòng quá nặng. Cao Lưu đi về không quên cười nhẹ khiến nàng run lên kinh hãi. Vì sao sống yên bình lặng mà gió không chịu để yên ngừng thổi. Nàng chỉ muốn bình yên qua ngày chờ phụ thân tỉnh lại có quá tham lam hay sao...

- Hết hồi 16 -

17. Chương 17

Quần xướng cung kính thưa với nàng trước khi lui đi, Linh Nhi không ngại mỉm cười dịu dàng thân thiện như vốn nàng là như vậy.

Hàng giao cho vài ngày nữa cũng đã hoàn thành, nàng đã xem qua hết lượt không còn gì phải lo lắng nữa. Một mình ra hành lang cao, lưng tựa cột gỗ, hai chân buông thõng ra ngoài, Linh Nhi ngồi nhìn ngắm vườn dâu xanh thắm trải dài cứ như vô tận. Gió thu thổi đến mát rượi lay động mái tóc mây buông dài.

Linh Nhi nhìn xa xăm sau đó khép mi lại tự cảm nhận lại những thứ vẫn không thay đổi qua các mùa và từng khác biệt của lòng người qua từng ấy thời gian.

Nơi nàng đang ngồi cũng là nơi đại ca... phải nói là nơi Mạnh Kỳ thích nhất. Y từng nói chỉ có nơi này khiến y “tĩnh tâm”. Ngày đó nàng tròn mắt không hiểu tĩnh tâm là gì, đến bây giờ đã rất rõ trong lòng.

Linh Nhi mở mắt ra nhìn hoàng hôn buông nhẹ. Nàng lại nhớ bóng hình ấy, chỉ là trong sâu thẳm không còn nhận thức nổi là nhớ một đại ca yêu thương nàng hay là một Mạnh Kỳ lạnh lùng khiến nàng đau khổ.

- Trễ rồi về thôi tiểu thư!

Giọng nữ mẫu làm nàng nhìn lại mỉm cười rồi phát hiện ra một gói lá nhỏ đựng dâu tằm chín mọng tím hồng. Nàng nhíu mi cầm lấy thấy còn mới nguyên đặt ngay sau cột tựa cạnh mình.

- Nữ mẫu hái cho con sao?

- Không... ta vừa từ phủ ra đón tiểu thư mà! Nhưng cũng lâu rồi không thấy tiểu thư hái dâu nữa.

Nữ mẫu cười nói khiến nàng cũng sượng sờ mình quên sở thích ấy từ bao giờ. Đột ngột nàng vội đảo mắt nhìn quanh dãy hành lang nhà cũ và vườn dâu không hề thấy bóng người.

Mang chút thất vọng nhỏ, nàng nhìn dâu trong tay và thôi suy nghĩ ăn ngay một trái. Mùi hồng chớm chín cười vì mùi dâu thanh ngọt tan ngay trong miệng. Dù là ai thì nàng cũng rất vui. Khi tâm trạng đang rối bời như vậy được ăn dâu tằm từ trong vườn nhà còn gì bằng.

Nàng cùng nữ mẫu về phủ. Giờ đây nàng chẳng cần áo choàng hay phải đi vòng như xưa. Ai biết chuyện của nàng thì cũng đã biết từ lâu, dường như không đáng để bàn tán nữa. Nhiều người lại thân thiện như xưa cười khi thấy nàng. Nàng luôn như vậy đáp lại tất cả bằng nụ cười đẹp nhất, song trong tâm nàng đã chứng chặc hơn rất nhiều. Linh Nhi đã thấu thế nào là lòng người khó đoán rồi, không ai xấu cũng như chẳng ai tốt đẹp thật sự cả.

Giày hoa chỉ mới đặt đến thềm phủ, Cao Lưu đã niềm nở xuất hiện khiến nàng không vui. Tuy nhiên Linh Nhi vẫn lễ phép ...

- Tam thúc đến chơi mà Linh Nhi không kịp về đón thật là vô ý!

- Không cần đa lễ như vậy. Chúng ta đâu phải người ngoài đúng không Linh Nhi của ta?

Giọng điệu cùng nụ cười của gã khiến Linh Nhi rung mình kinh sợ. Trong thâm tâm nàng thù bị người đời miệt thị, ép nhốt lòng thả trôi sông còn hơn phải thành thê tử chấp vạ với loại người này. Tiếc thay nàng biết mình phận nữ nhi, sức lực thấp kém làm sao có thể ho mưa gọi gió tự xoay chuyển cục diện cuộc đời mình.

Cả nhũ mẫu theo sau cảm thấy ánh mắt Cao Lưu hướng đến nàng thật quá sức ti tiện. Nhưng nàng đã nhã nhặn đáp lại trước khi nhũ mẫu thay mặt nói vì mình...

- Đối với Linh Nhi làm sao tam thúc có thể là người ngoài được chứ!? – Trong cách trả lời của nàng vẫn nhất mực lễ phép với tam thúc nhưng gã thấy chẳng vừa lòng. Cao Lưu lộ liễu một bước đến nắm lấy tay khiến Linh Nhi giật mình không kịp suy nghĩ đã giật tay nhanh theo quán tính. Nhưng tay nàng đã không thành công thoát khỏi tay gã.

- Sau này không nhất thiết phải xưng thúc với con xa cách như vậy. Hiểu ý ta chứ Linh Nhi!?

Gia nhân lén nhìn ngay khi Cao Lưu lại ghé sát nói vào tai tiểu thư như thế. Cử chỉ của gã khiến nàng khiếp sợ. Thậm chí khi Cao Lưu vui vẻ rời đi nàng vẫn đứng như tượng. Với hẳn, nàng đã nắm chắc trong tay rồi. Nhũ mẫu thấy nàng không nói nên gì nên cũng không dám hỏi han. Linh Nhi bước thẳng về phòng của phụ thân trước như thường ngày.

Nhìn phụ thân vẫn chìm trong giấc ngủ không biết dài đến bao giờ, nước mắt nàng cuối cùng lẫn dài run rẩy nín vội lấy phụ thân vẫn bất động. Nàng nghẹn ngào như van xin như không nhẽ cần một sự chở che cho ngay lúc sợ hãi này...

- Linh Nhi sợ lắm phụ thân... hic con không muốn làm thê tử của kẻ đó... con không muốn!!!

Nàng nhìn lên, cha vẫn nằm đó không xoa đầu hay nói một lời dỗ dành bảo bọc. Trong thanh phòng vắng vắng tiếng khóc chỉ mỗi mình nàng thấu. Nàng dẫu có muốn phụ thân ngăn chuyện thành thân này lại cũng không được. Không còn ai bảo vệ cho nàng nữa. Chẳng còn một ai cả.

...

Ngày hẹn cuối cùng cũng đến để trả lời với trưởng bối. Nhũ mẫu bước vào nhìn nàng đang ngồi trước gương đồng chải lại mái tóc dài. Lược sừng đen bóng lướt theo suối tóc mượt. Từng chải cẩn thận của nàng là từng chút suy nghĩ thấu đáo. Dường như suốt cả đêm qua nàng đã không chớp mắt được.

Nhũ mẫu lo lắng bước đến gần hơn...

- Tiểu thư...

- Con không sao! Nhũ mẫu không cần lo lắng cho con.

- Nhưng tiểu thư định thế nào chứ? Cao Lưu thì... – Nhũ mẫu nói không trôi hết lời nàng vẫn mỉm cười. Trong ánh mắt hẳn lên sự cứng cỏi của một Cao Linh Nhi bây giờ đang một mình tiếp quản cả một cơ nghiệp lớn của gia tộc.

- Con tự biết liệu chuyện người đừng quá lo!

Nói rồi nàng bước ra khỏi phòng. Hôm nay dù có bị người ta lăng mạ hay trách phạt cái tội ngông cuồng không biết thân biết phận thì nàng cũng đã quyết.

Cao Linh Nhi này trên đời không cần bất cứ nam nhân nào nữa. Đặc biệt với loại người đáng tuổi thúc bá của mình mang trong đầu quỷ kế đa đoan ngầm ngầm làm loạn đảo Cao gia này thì nàng càng thấy khinh. Từ bỏ mọi thứ đã cố gắng làm cũng chẳng sao, xem như nàng đành bất hiếu phụ lòng phụ thân không quan tâm Cao gia này nữa miễn không bị ép thành thân với Cao Lưu.

Linh Nhi nhất định sẽ chống đối tới cùng vì chính bản thân mình, sẽ ích kỉ chỉ lo cho mỗi mình nàng thôi.

Trong đại sảnh đã đông đủ mặt tất cả các trưởng bối. Triển nhan của Cao Lưu xem ra đang rất phấn khích tiếp nhận chuyện hay cho mình. Gã tin Linh Nhi không có gan cãi lời trưởng bối.

Mắt nhìn đông người lớn như vậy khiến trong lòng nàng thoáng choáng váng vì sợ hãi. Nàng tự nắm chặt hai bàn tay lạnh ngắt của mình vào nhau mong sao mình đủ mạnh mẽ chống đối lại tất cả không ngắt xiu giữa chừng. Kể chi một nữ nhân to gan không muốn sự sắp đặt của trưởng bối, nàng còn là một nữ nhân thất thân ô nhục của dòng họ. Dù muốn hay không thì chuyện nàng sắp làm ra cũng sẽ khiến những gương mặt khó tính ở đây cúi lại giận dữ cho xem.

Đột ngột gia nhân chạy vào bẩm báo trước khi nàng kịp hành lễ chào trước...

- Thừa tiểu thư, bên ngoài có vài người đến nói rằng là Tổng gia muốn gặp tiểu thư bàn chuyện làm ăn!

Mọi người trong sảnh ngạc nhiên theo ngay. Linh Nhi cũng tỉnh táo hẳn khi bị kéo về công việc. Nàng nhũn mày khó hiểu ngay...

- Hàng của Tổng gia chúng ta vừa mới giao xong. Chẳng phải họ luôn từ chối không tiện gặp mặt ta hay sao?

- Vâng! Nô tài thấy cũng lạ. Nhưng Tổng gia này trẻ tuổi thần thái rất sang trọng, còn đến cùng phu nhân thì phải nói muốn bàn chuyện không giống phường lừa đảo đâu tiểu thư! – Tên gia nhân gãi đầu nói diễn tả khá thật thà theo những gì mình thấy.

Nàng suy tư trong đầu một chút rồi lại liếc nhìn về mặt chờ đợi của tất cả trưởng bối. Khách viếng cũng vừa hay, nàng có thể nhờ vậy kéo dài thời gian ra thêm một chút. Cao Lưu không vui nhìn nàng cung kính nói...

- Khách đến viếng đột ngột, vì chuyện làm ăn của Cao gia, con xin mạn phép được các trưởng bối cho ra bên ngoài tiếp chuyện khách chốc lát sẽ trở lại ngay.

- Thôi được! Vẫn còn sớm, các thúc chờ con!

- Linh Nhi cảm ơn các trưởng bối!

Nàng nhanh dõng bước ra sảnh ngoài, lòng mang chút ngổn ngang. Khi trở vào nàng phải nói làm sao cương quyết thì họ mới thôi ép nàng thành thân với Cao Lưu. Nhất định cho dù là mất mạng thì nàng vẫn phải giữ được thân mình.

Linh Nhi vừa nghĩ ngợi, chân đã bước ra sảnh đón khách nhìn một bóng dáng lam y liền dừng bước.

Lam trang bằng gấm rõ là nổi bật vẫn đầy nét trang trọng khi vận trên dáng người cao cao đó. Y đứng chấp tay sau lưng, mắt nhìn hoành phong núi non thủy mạc vẫn treo đúng chỗ không sai lệch. Cả người nàng lâm ngay vào một trận run rẩy kịch liệt không cho mình tin đây là sự thật. Nàng hân hoan hoa mắt nhìn lầm người đó rồi.

Liều Thanh Thanh chạy sang ôm cánh tay y cùng nhìn lên tranh rồi chu môi hỏi...

- Hoành phong thể này cuốn hút huynh lắm sao Mạnh ca?

Linh Nhi nhìn không rời từ sau lưng y quay sang Thanh Thanh, nửa gương mặt anh tú kia khiến tim nàng thất nhịp. Y không cười cũng không vội vã đáp lời, tự nhìn tranh và nói...

- Cao gia này thật không biết cách tiếp khách rồi. Xem chúng ta đứng chẳng được mời một chung trà có phải quá thất lễ hay không?

Gia nhân lập tức liếc mắt nhìn y vì thái độ ngông nghênh đậm phần phách lối trong lời nói. Dĩ nhiên muốn trở thành khách thì cũng nên báo đã có hẹn trước với tiểu thư thì gia nhân mới hầu hạ.

Mắt y lướt dọc quanh bờ tường sảnh chờ không tin nổi thậm chí nơi này cũng có ngày dành để tiếp mình. Đến khi tầm mắt thu vào dáng vẻ hồng nhan bé nhỏ y mới thôi nhìn đi. Cả hai nhìn nhau trong cùng một không gian không ngăn cách. Linh Nhi thật không dám tin con người ngay trước mắt chính là Mạnh Kỳ.

... đã biết bao lâu rồi. Nàng thật không biết cảm xúc của mình ngay lúc này là thương hay là đau nữa...

Và chẳng ngần ngại một khắc, vành môi mỏng kia cong nhanh vừa thành nụ cười hoàn hảo. Tuấn nhan có phần chững chạc đang tươi cười mang đến cho nàng một Mạnh Kỳ hoàn toàn khác xa một Mạnh Kỳ nàng từng biết rất rõ.

Tuy nhiên là chất giọng trầm ấm không thể thay thế, y cung kính với nàng như người xa lạ...

- Ta là Tổng Mạnh Kỳ của Thanh Phong phường vẫn đang đặt hàng với tiểu thư. Hôm nay đột ngột đến đây trước là để chào hỏi, sau là muốn tính đến một chuyện làm ăn lớn với Cao gia của tiểu thư!

Liều Thanh Thanh cạnh bên không giấu nổi nụ cười xem ra khá là thích thú phần trình bày vừa rồi. Y dứt lời, ánh mắt không ngần ngại hướng đến nàng thật kĩ lưỡng. Gương mặt thanh tú của Linh Nhi thập phần

đã sững sờ. Nàng nghe không hiểu, thậm chí muốn hé miệng hỏi lại chuyện gì đang xảy ra cũng chẳng đủ sức lực.

Mạnh Kỳ đang đứng trước mặt nhưng không hẳn là Mạnh Kỳ nàng biết. Đầu Linh Nhi căng lên không suy nghĩ gì được hay cho bản thân một hành động phải lẽ nào đó.

Gia nhân thấy lạ mới nhất khéo...

- Tiểu thư! Sao người không trả lời khách? Người ta trách đó...

Nàng giật mình nghe. Gia nhân này dĩ nhiên không hề biết mặt một vị từng là đại thiếu gia của Cao gia mới nói với nàng như vậy. Mạnh Kỳ chờ đợi không chút nôn nóng. Dĩ nhiên y biết bản thân mình rời khỏi Vạn An này không phải ngày một ngày hai. Mọi người, mọi vật không còn như trước lại tốt đối với y trong ngày trở lại.

Mất hạnh hưởng đến y, Linh Nhi vẫn chưa thể nào trấn tĩnh được tâm mình. Nàng nên tươi cười đón y như một người xa lạ, hay là... Thật sự Linh Nhi không biết mình phải làm sao mới được khi y đang đứng ngay trước mặt mình như vậy. Lòng nàng giờ nửa như sống lại, nửa kia đau thương vô tận không tài nào che dấu. Mạnh Kỳ thật sự đang ở đây trước mắt nàng.

Phía sau vài bóng người bước ra. Cao Lưu cùng trưởng bối theo ra xem là vị Tổng gia nào đến lập tức đều sững sờ khi trông thấy bóng dáng Mạnh Kỳ. Y hướng mắt trông lên, tuần nhan tươi tỉnh xem ra đang vô cùng thích thú trước ánh mắt kinh hãi pha trộn ngạc nhiên của bọn họ.

Kể đến phải nói chính là Cao Lưu không hề muốn gặp lại y một chút nào. Hôm nay lại còn là ngày quan trọng để chiếm đoạt được Linh Nhi và gia sản này tại sao Mạnh Kỳ lại chọn đúng ngày như vậy để trở lại.

Thế là Cao Lưu không ngần ngại bước lên giơ tay chỉ thẳng mặt y...

- Người còn dám vác mặt quay trở về đây nữa sao? Cao gia này vốn không tiếp đón người nữa!

Đã chỉ ngay tận mặt như thế rồi, thể diện của y thật là khó giữ. Ấy thế lại càng khiến Liễu Thanh Thanh mỉm cười khúc khích vẫn đứng gần bên y. Linh Nhi trông ngay bàn tay cô nương ấy giữ tay của y, bộ dạng hai người nhìn trước nhìn sau hoàn toàn thân thiết.

Ban nầy gia nhân còn cho rằng là y dẫn theo cả thê tử. Trong lòng nàng chưa gì đã hoang mang chuyện thật xa vời khi hơn cả một năm rưỡi qua không biết quan hệ của hai người bọn họ đã tiến triển đến mức nào. Lẽ dĩ nhiên nàng biết rõ giữa mình và y đã không còn giữ được đơn thuần là người quen nữa rồi.

Mọi người đang căng thẳng trước sự trở về của Mạnh Kỳ là vậy nhưng Linh Nhi lại sớm miên man nghĩ sang chuyện khác. Mạnh Kỳ không tài nào giấu chút ý cười ngay khi được tiếp đón thô lỗ như thế...

- Ta là Tổng Mạnh Kỳ chẳng nợ chẳng thiếu gì với Cao gia của các người có gì không được đến đây. E là có thêm mười Cao gia to hơn cũng chưa đủ vinh hạnh được ta đích thân đến bàn chuyện buôn bán đâu. Tốt nhất nên xem lại cách tiếp khách đi!

Cao Lưu và các trưởng bối giật mình khi nghe lời y nói. Mạnh Kỳ phong thái hơn người vẫn không suy giảm, thậm chí còn ngạo khí hơn xưa.

Linh Nhi vẫn đứng bình chân như vại từ lúc nàng ra đến sảnh chờ này. Mắt nàng không dám nhìn thẳng đến y, nhưng y ngược lại không ngần ngại hướng thẳng đến nàng bằng ánh mắt vô cùng khó đoán. Mạnh Kỳ dời bước đến gần hơn khiến không khí quanh nàng cạn sạch.

Nàng ngược nhìn y thật sự quá gần, hoàn toàn là thật chứ không phải lại là một cơn ác mộng... nàng không thể thở nổi nữa...

- Thanh Phong thường lần này muốn một lượng hàng lớn lựa sa thượng hạng của Cao gia xuất sang lang ban làm cống vật. Đây là một đề nghị hậu hĩnh, ta cũng không muốn tiểu thư từ chối việc làm ăn này với ta đâu.

Tuần nhan điềm tĩnh đối diện với nàng. Nàng chẳng nghe thấu gì về việc kia bởi cách xưng hô xa lạ của y khiến nàng đột nhiên cũng tự hỏi trong lòng ... Nàng giờ chỉ còn là Cao tiểu thư xa lạ với y như vậy thôi sao?

18. Chương 18

“Cao Mạnh Kỳ” trở lại chấn động cả Vạn An. Ai cũng truyền tai bàn tán với nhau rôm rã vì lần trở lại này y lại không còn là “Cao đại thiếu gia” nữa, thay vào đó là Tổng gia vô cùng giàu có.

Tàu buôn của Thanh Phong thường đỗ tại cảng khiến người người trầm trồ vì kích thước to lớn. Danh tiếng mới nổi của thương buôn này đã vang đi rất xa. Linh Nhi ngờ nghệch giao vài lần hàng hơn nửa năm nay vẫn hoàn toàn không biết đó chính là y. Bởi vì tính chuyện làm ăn cùng y nên nàng quyết định suy nghĩ thêm không vội trả lời lời đề nghị lớn kia.

Cống vật xuất sang lân bang không phải thương buôn nào cũng có thể làm được. Thương lái nhất định phải có quan hệ rộng với quý tộc mới có thể giao hàng sang biên giới. Mặc kệ Mạnh Kỳ đã làm gì đạt được như thế trong khoảng thời gian ngắn thì vãi Cao gia nếu được mở rộng buôn bán ra xa như vậy, không những danh tiếng lẫn lời lãi đều tăng lên gấp bội lần, tất cả đều tốt cho Cao gia.

Có điều nàng hoang mang, hoài nghi cả chính với Mạnh Kỳ. Trong đầu một Linh Nhi không còn ngây thơ lúc này, nàng cho rằng y có động cơ nào đó mới muốn làm ăn lớn với Cao gia của nàng. Một người bị tổng cổ khối Cao gia, khó có thể cho rằng y muốn cùng đạt chuyện tốt với chính gia tộc đó.

Linh Nhi lại một mình ngồi trên hành lang nhìn cảnh vườn dâu tằm. Hai chân cùng vấy lụa đưa nhẹ khi nàng mãi suy tư. Chối ít nhờ y trở lại khiến các trưởng bối hoang mang, nàng đỡ phải tốn công nghĩ cách chối từ hôn ước với Cao Lưu. Đang cảnh rối ren, nàng càng bối rối thêm nhiều trong lòng không thể thôi mãi nghĩ về y.

Đột ngột một gói lá đựng dâu tằm chín mọng nằm gọn trong bàn tay lớn gơ lên cho nàng. Linh Nhi trông vội gương mặt tuần mĩ mang chút ý cười vô cùng khê khản. Mạnh Kỳ đến tự lúc nào khiến nàng bất ngờ. Rồi Linh Nhi lại nhìn gói lá dâu, quả nhiên giống vài ngày trước ai đó để bên cạnh nàng âm thầm. Mắt nàng hơi cay nhẹ ngộ ra y đã trở về từ trước rồi.

Mạnh Kỳ nghiêng khê nhìn nàng vẫn ngồi bất động. Y nhếch môi cười khi hỏi...

- Không phải muội rất thích dâu tằm chín hay sao? Còn không cầm lấy!?

Nàng bờ ngõ nghe chất giọng thân quen hết như đại ca ngày nào. Thế là nàng chẳng suy nghĩ gì kịp, hai tay vội gơ ra đón gói lá đựng đầy dâu. Tuần mĩ hướng đến nàng ngay lúc này, nàng không thể nào thấy hết y đang vui như thế nào. Nhưng có lẽ bản tính lãnh cảm kia đã vô tình giấu hết nụ cười y có thể vui vẻ chỉ dành cho nàng.

Linh Nhi xoay xoay gói dâu trong tay, cuối cùng cũng có thể ghen giọng hỏi lí nhí...

- Huynh về lâu rồi... tại sao hôm qua mới xuất hiện? Sao thế?

Mạnh Kỳ không lạ khi nàng nhận ra vài ngày trước y đã đến xưởng. Nơi này không hề xa lạ, y không ngần được mình mon theo đường tắt với hi vọng nhìn thấy được nàng.

Linh Nhi vẫn chờ đợi một câu trả lời. Quả nhiên Mạnh Kỳ không bao giờ cho nàng một lời giải thích vẹn toàn.

- ... chưa đến lúc thích hợp thì vẫn là không nên.

Nàng nhìn y, lòng đau nhói khó chịu. Giữa nàng và y không thể nào gần nhau, hiểu nhau và không còn gì ngăn cách. Nàng luôn không tài nào hiểu nổi trong lòng y suy nghĩ điều gì.

Không khí yên lặng có một chút nặng nề. Lạ thay Mạnh Kỳ lại lên tiếng trước khiến nàng cũng ngạc nhiên.

- Nơi này trông còn hơn xưa. Muội đã làm rất tốt!

Lời khen của y làm nàng ghen lại. Một mình nàng quản được Cao gia tất cả đều nhờ vào công chỉ dẫn của y. Nàng lại lần nữa xoay nhẹ gói dâu trong tay khi lại lí nhí hỏi...

- Còn huynh có sống tốt không? – Giọng nàng nhút nhát nhưng cũng đã thành công hỏi ra. Mạnh Kỳ nhìn nàng rồi nhẹ nhàng trả lời.

- Cũng có thể xem là tốt!

Y nói, ánh mắt vẫn nhất mực hướng đến khiến tâm nàng rung động. Kì lạ thay trái tim gần như khô khan của nàng đã biết đập nhanh lần nữa, mang chút hoang mang lẫn hồi hộp chỉ vì y. Có lẽ vì bị y làm cho xao động, nàng lại hơi hơi ngốc nghếch...

- Vì sao huynh lại muốn làm ăn với Cao gia của muội. Thanh Phong phường của huynh không phải có rất nhiều mối quen thương phẩm còn tốt hơn vải Cao gia sao?

Mạnh Kỳ nghe nàng hỏi lập tức bật cười. Chỉ là một nụ cười không quá ồn ào hay khiếm nhã nhưng y cười như vậy đủ khiến Linh Nhi xấu hổ. Nàng vì ý nghĩ y có mưu tính mới không thể dần lòng hỏi như vậy. Cái cách cười khi xem ra nàng đã thành kẻ ngốc trước Mạnh Kỳ rồi.

- Thanh Thanh cho rằng huynh không trở lại thì quá hèn nhát. Vả lại chất lượng vải của Cao gia ra sao dĩ nhiên kẻ từng là người Cao gia phải biết rõ nhất!?

Linh Nhi ngỡ ngàng nghe y thản nhiên nhất đến Liễu Thanh Thanh. Nàng có cảm tưởng trong suốt thời gian y không ở đây, bên cạnh luôn có cô nương ấy. Linh Nhi khom đầu có cảm giác không cam tâm. Từng khắc, từng ngày, từng mùa trôi qua nàng sống trong nỗi nhớ đó, tại sao cô nương ấy có thể được bên Mạnh Kỳ như vậy.

Mạnh Kỳ thấy nàng không nói gì, y thầm nghĩ có lẽ nàng chẳng thể hoài nghi chuyện trở lại đã tính từ lúc y bước chân ra đi. Trong cơn mưa hòa tuyết trắng xóa, nhìn Linh Nhi của mình đã có thể mạnh mẽ dứt bỏ được chính y và đứng vững một mình, y biết lúc đó nên ra đi thay cho một khoảng lặng. Để khi chính y có thể cũng cố được cơ nghiệp của bản thân thì nàng cũng có thể chấp nhận tất cả mọi việc đã từng xảy ra giữa cả hai. Động tĩnh ở Cao gia cũng như chính xác thời gian quay lại không hề có một sự ngẫu nhiên nào cả. Tất cả đều được y tính cả rồi, tiếc thay Linh Nhi có đoán cũng không ngờ hết.

Mất hạnh ngược nhìn y đứng trước mặt cạnh hành lang cao. Nàng bình thân không vội vã, cũng chẳng phải không suy nghĩ hay là bông bột vì ganh tỵ ghen nhói... Linh Nhi đã trả lời rất thẳng...

- Cao gia rất vinh hạnh được làm ăn với Thanh Phong phường. Chúng ta hãy cùng làm ăn thật tốt nhé Tổng gia!

Y thừa biết Linh Nhi cũng sẽ chấp nhận chuyện làm ăn với y dù cho nó có không hồi như thế đi chăng nữa. Mỗi y lặng lẽ hé ra một nụ cười nhẹ tênh, thay bằng trả lời y lại gơ tay không do dự mơn nhẹ má nàng. Rất nhẹ, rất khẽ đủ để y vuốt ve được đôi má mềm mịn thỏa nỗi nhung nhớ khổ đại kia. Linh Nhi ngồi trơ ra nghe bàn tay ấm áp đang dùng cử chỉ không ngại ngần kia lần nữa gọi cho nàng nhiều cảm giác trước đây.

Thế rồi tuần nhan lạnh băng kia bình tĩnh xoay đi vội vã, bóng dáng cũng nhanh chóng khuất hẳn khi nhảy khỏi hàng rào cao quanh vườn dâu làm nàng hốt hoảng. Từ sau quần xướng cùng gia nhân đến khiến nàng hiểu ra lí do y rời đi kiểu như vậy. Tim nàng chưa ngừng lại từng nhịp điên cuồng. Mọi người chỉ khó hiểu tiểu thư lại tự sờ má và mỉm cười rất khẽ.

Cao Lưu thực sự tức giận muốn ngăn lại nhưng các trưởng bối cũng vì uy danh của Thanh Phong phường nên không nỡ từ chối chuyện Linh Nhi đồng ý làm ăn lớn với Mạnh Kỳ. Giờ mọi chuyện đều đảo lộn, cả tính chuyện thành thân với Linh Nhi cũng chẳng ai mần đến khiến gã ta quá tức giận. Tất cả chỉ vì Mạnh Kỳ, Cao Lưu thật hận sự có mặt của y phá hết mọi chuyện tốt của gã.

Còn Linh Nhi lại cảm thấy vô cùng ân hận khi đã chấp nhận làm ăn cùng Mạnh Kỳ. Y không hề dễ tính một khi đã nhúng tay vào việc. Dù cho có là Linh Nhi thì tính cách trong công việc của y cũng không thể đổi...

- Mang tất cả về đi!

Linh Nhi sững sờ nhìn Mạnh Kỳ thẳng tay quăng hai cây lựa lên bàn. Dẫu y là Mạnh Kỳ thì nàng cũng to gan nóng giận hởi ra lẽ.

- Chính huynh nói chất lượng vải Cao gia tốt ra sao huynh biết rõ, tại sao giờ lại chê hử? – Giọng nàng đã hơi cao ngán khiến y nhìn thật kĩ nàng, sau đó lẳng lặng cầm cây vải đầu lên cho nàng xem.

- Lựa sa là gì? Thứ lựa dày như vậy là sa mỏng trong suốt đáng giá sao?

Nàng bờ ngõ trông kĩ quả nhiên không thể nhìn xuyên qua rõ ràng. Đến cây thứ hai y thẳng tay cầm một góc lên vò trong tay. Lựa nhanh chóng nhàu nát không còn vững đường sớ dệt. Linh Nhi nín lặng nhìn y lại không nói thấy trả nàng một cách phũ phàng.

Trước mặt nàng không chỉ là thương nhân xem hàng đơn thuần, y là Cao đại thiếu gia gần cả tuổi đời ít ỏi đó, không lí nào không rành về lựa gấm như lòng bàn tay.

Nàng cầm hai cây lựa về tuy phục là lựa của mình không đạt nhưng cũng giận trong lòng. Mạnh Kỳ ngồi lại trông dáng nàng đi khỏi trang viên bộ dạng đáng thương. Nàng cũng đã biết nổi giận với y rồi sao? Mọi y cười nhẹ, tay lại mân mê hai mẫu lựa xanh tét dài đan vào nhau trong tay.

....

Vậy là các mẫu lựa sau nàng mang đến đều bị y chối từ kiểu không xem Cao gia ra gì. Thậm chí còn ra hạn một tháng nàng làm không xong thì chấm dứt chuyện buôn bán này nữa. Quản xướng cùng nhân công thật vất vả cùng nàng để làm ra mẫu lựa sa tốt nhất hài lòng Tổng gia.

Linh Nhi cầm mảnh lựa thật là mịn mỏng như ý lại dễ dàng rách toạt. Gia nhân cũng nhíu mày nhìn nàng thất vọng. Quản xướng khuyên nhủ ngay...

- Hay là tiểu thư nghỉ ngơi một chút rồi mai chúng ta cùng nghĩ cách. Tiểu thư dồn sức như vậy cũng không phải cách.

- Tại sao lại khó khăn như vậy chứ!? – Nàng hờn giọng thật không biết là trách thành phẩm hay là trách chính Mạnh Kỳ.

Quản xướng nhìn ra ngoài đã quá giờ thân hai khắc, trời đất cũng đã phủ chìm trong màn đêm. Chúng nhân công đều ở tại khu nhà trong xưởng nên không ai ngại về khuya. Quản xướng lớn tuổi lo lắng cho tiểu thư ngay.

- Trời cũng đã tối. Hay tiểu thư cứ ở lại đêm nay! Dọn dẹp lại giường trong thư phòng có hơi bất tiện nhưng cũng đỡ hơn về lúc thế này.

Nghe thế nàng mới ngóng ra ngoài. Thậm chí dây dẫu gần nhất cũng đã tối đen như mực trông không rõ. Linh Nhi không ngờ thời gian mau trôi như vậy. Nàng đứng lên đáp...

- Không cần đâu Quản thúc. Ta cả ngày không về, phụ thân sẽ lo lắng!

Mọi người không dám nói, tuy Cao lão gia vẫn chìm trong giấc ngủ say không biết bao giờ tỉnh thì đối với Linh Nhi phụ thân luôn nghe và biết nàng làm gì. Thế nên biết rõ tính nàng, quản xướng lại nói...

- Hay để nô tài theo tiểu thư về. Nhũ mẫu vẫn chưa thấy bóng không rõ bao giờ rước tiểu thư!

- Không cần đâu! Thúc cứ nghỉ ngơi. Từ đây về phủ không bao xa, con đi một mình không sao cả! – Nàng cười, không muốn làm phiền ai. Trong chất giọng dường như cũng tin không ai hại mình.

- Nhưng...

- Con không cho thúc cãi lời con. Mọi người nghỉ ngơi sớm, mai cùng nhau làm tiếp nhé!

Nói lời dứt khoát, tuy vẫn nhu mì như thường nhưng vẫn có chút uy quyền tiểu thư làm mọi người không dám trái lời.

Linh Nhi khoát áo choàng dài, giày hoa bước nhanh trên con đường quen. Quản thúc lo lắng như thế cũng khiến nàng rất vui tuy nhiên nàng tự biết thân mình không đáng được trông cao như vậy. Cả Vạn An này

ai cũng biết nàng thất thân không ai muốn dòm ngó đến, ra đường trời tối cũng không cần quá lo lắng như nhi nữ đoan trang chân chính.

Tay nàng ôm cây lựu hồng, trong đầu cũng vẫn suy nghĩ cách khắc phục lỗi dẹt của lựu sa vì cần độ mỏng và mịn. Có lẽ sau khi về với phụ thân, nàng sẽ dành cả đêm phân tích lỗi ở chỗ nào. Linh Nhi mãi suy nghĩ, chân bước cũng không hay phía sau có người bám theo.

Phổ quen về đêm động đầy sương giá không một bóng người qua lại. Cũng chỉ quá giờ thân lại vắng vẻ như vậy có lẽ do trên đường này không có nhiều tửu quán bán về đêm. Linh Nhi đi nhanh cuối cùng cũng thấy hai bóng dài theo sau đổ dài về trước cả chân mình.

Tay nàng siết chặt cây vải, tự nhủ chỉ là người đi đường để bớt sợ. Nhưng có đi nhanh đến như thế nào hai bóng người kia đều theo sát. Cuối cùng Linh Nhi cuồn chạy thì bàn tay túm lấy áo choàng. Nàng vùng tay, áo tuột đi quay nhìn hai nam nhân bộ dáng lưu manh cười không đoan chính hướng mắt đáng vẻ thanh tú của nàng.

Nàng thật sự hối hận khi không cho Quân thúc đưa mình về rồi.

Linh Nhi lập tức chạy đi thì một tên nắm lấy tay. Nàng vùng vẫy bắt lực với sức nam nhân...

- Khôngggg...

Nàng hất tay cây lựu đánh vào mặt một gã khiến gã đau nên tức giận. Nàng run rẩy, loạng choạng chạy đi lần nữa. Trong đầu nàng lúc này chỉ nghĩ đến phải chạy thật nhanh – thật nhanh mới thoát. Rồi khi nàng nghe ồn ào náo nhiệt mới bờ ngõ nhìn lại mình đã chạy thoát khỏi con đường vắng và lạc đến phố kỹ viện.

Khi quay lại nhìn, bóng dáng hai tên lưu manh mắt hút thật kì lạ. Linh Nhi không nghĩ mình có thể chạy nhanh đến mức bỏ xa hai gã đó như vậy.

Tên lưu manh thứ hai cuối cùng cũng chịu không nổi cú đấm kinh lực té dề ngay lên tên đồng bọn. Y phải nhẹ tay, tét bản khỏi áo gấm trắng cao sang của mình rồi nhặt lên cây lựu. Ánh mắt sắc lạnh lướt qua, Mạnh Kỳ lại không ngăn mình đá thêm hai tên lưu manh dám động vào Linh Nhi. Nếu không vì Linh Nhi đã chạy trước có lẽ y cũng làm một trận ra trò thừa sống thiếu chết dành cho hai tên đó rồi.

Mạnh Kỳ nhanh chóng xoay lại thấy con phố phía trước, sắc diện lập tức càng tối sẫm. Linh Nhi lúc này sợ hãi lùi lùi khi bị những nam nhân say khướt ve vãn vì dung nhan của nàng. Bàn tay muốn động vào nàng, nàng khinh hãi né tránh. Mắt nhắm chặt vươn lệ không biết phải làm sao thì đột ngột bị một lực kéo mạnh. Thứ nàng cảm nhận đầu tiên chính là bờ ngực lớn mạnh mẽ.

Linh Nhi mở mắt nhìn lên thấy Mạnh Kỳ kéo mình đi. Nàng mừng rỡ như sống lại cứ nghĩ thật may mắn có y xuất hiện lúc này. Nhưng niềm vui được bảo vệ biến mau khi y giận dữ kéo nàng vào một góc hẻm vắng vẻ.

Đáng sợ là gì chứ?

Giờ đây chính nàng co ro sợ hãi nam nhân trước mặt mình hơn bất cứ ai trên cõi đời này.

- Hết hồi 18 -

19. Chương 19

Linh Nhi mở mắt nhìn lên thấy Mạnh Kỳ kéo mình đi. Nàng mừng rỡ như sống lại cứ nghĩ thật may mắn có y xuất hiện lúc này. Nhưng niềm vui được bảo vệ biến mau khi y giận dữ kéo nàng vào một góc hẻm vắng vẻ.

Bên ngoài hẻm còn ồn ào dòng người qua lại mua vui trong cơn say bí tỉ. Hai bên tường hẹp hẻm này cũng chính là sau bếp của tửu lâu đầu lừng vào nhau. Nhà bếp có cửa sổ cao hai trượng sáng đèn tỏa khói thức ăn nghi ngút trên đầu cả hai.

Linh Nhi đứng run rẩy, lưng tựa vào tường sau mới có thể tự đứng trên đôi chân mình. Ban nãy nàng đã sợ lắm rồi, giờ nhìn Mạnh Kỳ chống tay vào kiềng nàng lại, tuần nhan vốn lạnh nhạt đã hoàn toàn ngập trong giận dữ càng làm tâm nàng kinh hoảng.

Tay y nắm mạnh vào tường kế má nàng khiến gạch nứt một mảng, Linh Nhi chỉ biết nhắm chặt mắt nghe la...

- Muội nghĩ có một thân võ nghệ đầy mình hay sao? Ngoan ngoãn nghe lời quản thúc đưa về thì có xảy ra chuyện như thế đâu? Đã lớn như vậy sao vẫn ngốc nghếch khiến người ta không thể nào an tâm được!?

Linh Nhi hé mắt nhìn Mạnh Kỳ thở rất giận – rất giận nhưng đồng thời nàng cũng phát hiện ra nàng làm gì trong xương y đều biết. Vậy là Mạnh Kỳ xuất hiện cứu nàng cũng không hề trùng hợp. Linh Nhi lên tiếng cũng nhỏ xiu có lẽ vì sợ y...

- Huynh theo Linh Nhi sao?

Nàng còn hỏi với bộ mặt ngây ngô như vậy, đáng vẻ thập phần đáng yêu khiêu khích nam nhân. Nghĩ đến ban nãy nàng bị ve vãn, y không tài nào kéo sự điềm tĩnh lạnh nhạt trở lại như thường. Tay y túm lấy má khiến nàng mím môi không dám nhúc nhích dẫu chỉ một chút.

Thật sự vẻ lạnh nhạt chán ghét kia vẫn hợp với hơn nét dữ tợn này. Mạnh Kỳ khiến nàng sợ lắm rồi.

- Biết tối trời rồi sao vẫn cứ đi một mình như vậy? Nữ nhi không nên đi một mình. Chẳng lẽ huynh phải dạy lại cho muội cả chuyện như vậy sao?

Nàng nhìn Mạnh Kỳ, y theo nàng, bảo vệ nàng rồi còn tức giận như vậy. Thế thì thời gian qua khi nàng vẫn đi khuya về một mình y đã ở đâu. Nàng đột nhiên thấy giận trong lòng không sao hiểu được. Nàng có đáng để cho y la mắng như vậy không chứ?

Linh Nhi xoay mặt qua một hướng khác không nhìn mặt Mạnh Kỳ rồi cứng giọng đáp...

- Loại nữ nhân thất thân như muội không còn ai muốn... càng chẳng cần đến phiên huynh lo cho như vậy!?

Y bất ngờ chẳng thể nào nghĩ Linh Nhi trả lời lại như thế với mình. Cơn giận kia càng không thể nào kiềm xuống ngay khoảnh khắc này.

Bên trên, trong bếp đang vang vọng nhiều tiếng người cùng tiếng cắt băm xào nấu, không ai phát hiện bên dưới góc cửa sổ hướng ra góc hẻm chẳng ai để ý có cả hai. Mạnh Kỳ ép nàng phải nhìn vào mắt mình. Khóe mi nàng vươn lệ nhìn y đầy nét ương bướng không khuất phục cũng như không để y thấy nàng là đang sợ ...

- Linh Nhi huynh biết không nhu nhược như vậy!?

- Linh Nhi huynh biết đã chết từ lâu rồi... chẳng có Linh Nhi khờ dại chờ huynh bảo vệ hay đến la mắng như thế này. Chẳng còn nữa đâu!?... hic không có huynh mọi thứ vẫn rất tốt đẹp. Lẽ ra huynh không nên trở về rồi nghĩ chẳng có gì thay đổi! ...hic Tất cả đều khác hết rồi!

Mạnh Kỳ đứng nhìn nước mắt nàng rơi mặn đắng. Thì ra cuối cùng nàng nghĩ như vậy trong lòng. Nàng đã mạnh mẽ rất nhiều khi y không còn ở đây. Y cảm thấy nực cười khi nghĩ đến tất cả đều không còn như trước. Thâm tâm y vẫn còn khờ đến mức nghĩ xa cách không làm nàng và y đổi khác. Y bỏ đi mong nàng một mình mạnh mẽ hơn nhưng lại không muốn nàng thay đổi... thật là quá ngốc.

Nhưng Mạnh Kỳ nhìn nàng lúc này. Trong tâm y không đổi, chính vì thế y mặc kệ mọi thứ xung quanh có ra sao thì đối với Linh Nhi không khác được.

Linh Nhi đang nghe lòng đau đốn, nước mắt tuông theo vết thương lòng lớn chính y làm ra thì sưng sốt vùng vấy. Mạnh Kỳ giữ lấy má nàng, ép môi nàng thấm vào môi mình không có khe hở nhỏ. Nàng không nhắm mắt, lòng không muốn nên hai tay thi nhau đánh vào đôi vai lớn quyết vùng thoát.

Cái đánh của nàng không làm Mạnh Kỳ đau nhưng cũng không thể thoải mái. Y lại nghiêng nhẹ đầu lướt môi mình trượt qua đầu môi nàng. Nàng không còn đường kêu gào hay né tránh, môi lưỡi đều bị y chiếm đoạt. Nước mắt nàng vẫn tuông, hai tay uất hận bầu không buông vai áo của Mạnh Kỳ khi nụ hôn cưỡng ép kia chỉ có mãnh liệt thêm không ngừng lại.

Y luôn hành xử đối với nàng tùy tiện như vậy nhưng Linh Nhi lại tự giận mình không tài nào thật sự có thể cảm hận được y.

Cánh cửa sổ phòng bếp mở rộng buồng khói bánh bao thơm phức. Đầu bếp bận rộn qua lại làm việc. Linh Nhi hướng mắt lên cao hi vọng có thể kêu được một lời cầu cứu nhưng bất lực. Ngực trần trắng tròn cà nhe lên tường gạch nung ngay trước mặt nàng. Nàng dùng tay đang chống trụ lên tường ngăn lại xiêm y bên dưới thì cả người vì chút lực hướng đến đổ sập về trước. Cuối cùng, nàng chỉ có cam chịu cắn môi rưng lệ áp má giấu vào tường không nghĩ mình có thể bị đối xử như thế trong hoàn cảnh này.

Bên ngoài người qua lại rất nhiều, nàng giờ cũng chẳng có gan gọi ai vào để họ thấy bộ dạng hổ thẹn của mình lúc này.

Mạnh Kỳ từ sau cắn nhẹ lên vai nàng, tay từ hông tém cao áo lụa. Nàng hề muốn chống cự y lại cắn chặt đau hơn. Da non vì thế sớm đỏ tấy vết cắn. Hai chân nàng run rẩy đứng với mảnh tiết khổ đã bị xé toạt. Nàng không còn sức nói nhưng nếu y thật sự làm vậy với nàng như thế lần nữa tại nơi này, nàng sẽ tuyệt đối hận y.

Mắt y hướng đến mông tròn vẫn động lòng không thay đổi. Chút ánh sáng từ khung cửa sổ bếp hấp hê cho y đủ nhìn nửa thân thể nữ nhân đang bị mạo phạm. Hơi thở y đã dồn dập không còn ngăn nổi mình khi cơn giận vẫn chưa buông.

Sẽ có một thứ không bao giờ thay đổi đó chính là nàng mãi chỉ thuộc về riêng y.

Linh Nhi nhú mi, lệ rưng khóe mắt cảm thấy nóng thiếp khó khăn chinh phục vách tường hoa vắng vẻ khách vắng từ lâu. Mạnh Kỳ không vì vậy nôn nóng, hơi thở sau lưng nàng thường nhẹ mùi hương ngọt ngào nơi mang tai. Môi y lướt dọc da cổ non mềm khiến nàng khó chịu có né tránh cũng không xong. Hai chân nàng run rẩy nhón lên cao, nóng thiếp cuối cùng tiến sâu chôn vùi trong người nàng. Hai bàn tay nàng lúc này buông xuôi chỉ biết bầu vào thành tường chấp nhận đã thành kẻ thua cuộc.

Tay Mạnh Kỳ giữ lấy hông thon kéo nhẹ người nàng hạ dần, nóng thiếp đã không còn ngăn ngừa từng nhịp động ham muốn ra vào nơi tư mật ngọt ngào. Bàn đầu khó chịu, thân thể nàng sau lại sớm nhớ lúc y gần gũi, dịch mật tuông ra hoa huyết không ngăn từng động sâu vào bên trong.

Ngoài phố và cả trong căn bếp kia không ai phát giác ra thế nhưng Linh Nhi vẫn úp mặt đi khóc thầm thật mong chuyện này sớm ngừng lại. Nàng phải trải qua quá nhiều không cần đến mức này nữa. Thậm chí nếu y có ý dời ngay vào căn phòng nào đó hành xử nàng ra sao Linh Nhi cũng sẵn sàng chấp nhận không chống đối, miễn là đừng tại nơi hẻm vắng vẻ như vậy. Nhưng Mạnh Kỳ một khi đã bắt đầu thì đến kết thúc mới ngừng lại...

Cự vật miết sát bên ngoài cửa hoa huyết một lượt rồi mới tiến sâu chiếm lấy vách hoa nhạy cảm. Cơ thể nàng si ngốc run lên không sao chịu được. Dịch hoa tuông ra ngoài phiền theo thân nóng thiếp khi mãi miết bên ngoài càng kích thích khó chịu. Linh Nhi cắn chặt đầu ngón tay, cứ bị y treu chọc như vậy nàng thật không chịu đựng nổi nữa.

Nàng dồn sức đứng thẳng đẩy y ra sau. Mạnh Kỳ nhìn nàng xoay nhìn mình bằng ánh mắt đắm lệ van xin. Trên áo đã xộc xệch, nửa dưới xiêm y còn vươn trên người cũng không che đầy bao nhiêu, nàng nghĩ với bộ dạng như thế van xin y sẽ tha cho được sao? Mạnh Kỳ xa nàng đủ để nhớ nhưng chết đi sống lại, dù có ép nàng thì y cũng không thể tha...

- Đừng...

Nàng nói không trọn chữ, y thẳng tay dồn quay người lại để đối diện với nàng, tay nâng người nàng lên để hôn vùi lên đôi nhũ hoa ngọt ngào. Nàng bây giờ thân thể càng hảo toàn mãn mà cuồng hút hơn xưa. Hai tay nàng quàng trên vai y theo phản xạ khi hạ thân cũng quyến luyến cự vật nóng bùng. Y dùng tay nâng một bên đùi hoa khiến nơi tư mật rộng mở thẳng lối cho cự vật chiếm đoạt. Từng nhịp tới lui của y mang cho nàng từng trận rên rỉ lúc yêu kiều khi lại mang chút thảm thiết khi quá sức chịu đựng. Cuối cùng sợ người trong bếp sẽ phát hiện, nàng không gào cứu được lại cắn cánh tay áo găm nam nhân ngăn mình lại.

Mạnh Kỳ ôm lấy người nàng, cự vật to lớn dồn dồn tới lui hoa huyết nhấc lại nàng là của riêng hắn. Linh Nhi yếu sức càng cắn chặt hơn tay áo găm, mắt rưng lệ khép chặt khi nghe luồng khí nóng xối xả len vào

sâu trong người. Mạnh Kỳ thở dồn, cảm giác khoái cảm từ thân thể của nàng không gì có thể thay thế.

Y đứng lùi ra, vì cả hai vẫn đứng nên ngay sau đó bạch dịch tươm theo cửa hoa huyết chảy dài xuống chân nàng. Linh Nhi nghe hai má không thể nóng hơn, vừa xấu hổ vừa túng quần tức giận. Nhưng đôi chân run run ngăn nàng tự đứng vững. Thân thể nữ nhi sau khi bị xâm phạm đổ vào tay y. Nơi tư mật run rẩy, nàng khóc giận chỉ có thể đánh hờn vào người y từng cái yếu đuối.

Còn tay Mạnh Kỳ lại mạnh mẽ giữ chặt nàng như gọng như kiềm, sau vùi hôn lên môi hồng thì thầm với nàng...

- Huynh trở về với muội rồi. Muội không còn một mình nữa đâu Linh Nhi!

Giọt lệ dọc theo má hồng. Nàng nghe giọng nói ấm áp từ vòm ngực lớn không bao giờ thôi ôn nhu dịu dàng. Khép mi lại nàng còn nhớ rõ một đại ca đã chạy khắp thành tìm nàng bị lạc. Đại ca đã đánh, đã mắng, rồi lại dỗ dành ôm lấy nói ra từng lời như lúc này. Vì bên nàng lúc nào cũng có y bảo vệ và chiều chuộng... nàng sẽ không cần một mình chịu đựng vờ như bản thân thật sự mạnh mẽ nữa.

Linh Nhi cuối cùng khóc òa như đứa trẻ ôm chặt lại người y. Mạnh Kỳ sẽ không bao giờ bỏ mặt hay rời xa nàng, dù cho có là đại ca hay là một nam nhân đơn thuần đi nữa, Linh Nhi sẽ không để y đi nữa... không bao giờ...

Nhân công nữ đỏ mặt lên nhìn thần thái hơn người của Tống gia. Nghe danh Tống gia cứ ngỡ là một thúc tuổi cũng trạc ngoại tứ tuần là ít không ngờ... Những người làm việc lâu năm thì mừng mừng tuổi tuổi nhận ra thiếu gia, còn những nhân công mới cứ cuốn lên hỏi ngay danh tính của y mới bằng lòng. Cả quần thúc xem ra vẫn còn đối với y như chủ nhân Cao gia, hoàn toàn chẳng nhớ giờ Mạnh Kỳ đã là ai rồi.

Gương mặt không cười, tuần mâu nghiêm túc tập trung vào việc thật là hấp dẫn đến lạnh toát người đối diện. Linh Nhi cũng như đám nhân công lên nhìn y say đắm thì người hầu rụt rè lấy nàng...

- Tiểu thư... Tống gia hỏi người sao không trả lời!?

- Hơ??? Huynh hỏi gì?

Mạnh Kỳ nghiêm mặt không vui vì nàng không tập trung. Linh Nhi chỉ biết mím môi khom đầu lo bị mắng. Cũng may đang có đông người nên y chỉ bàn đến công việc...

- Huynh thấy khâu xử lí tờ chưa đạt nên lựa không bóng mịn. Thêm vào khung cử dẹt lựa sa cần một chút cải tiến. Muội có ý kiến gì không?

- Cứ theo ý huynh làm đi!

Linh Nhi nhanh nhẩu trả lời thì Mạnh Kỳ lại nhíu mày. Quần thúc chỉ cười vì Mạnh Kỳ trở về, nàng lại giống tiểu thư ngày xưa không nhúng vào chuyện ở xưởng rồi. Ai cũng có cảm tưởng Mạnh Kỳ không phải người ngoài nên một phần làm nàng lơ là giao hết cả việc cho y luôn. Chẳng phải y là một người làm rất được việc sao còn chờ nàng làm gì cho vướn víu.

Vậy là y tự mình bàn chuyện thêm với quần xưởng không nhìn đến Linh Nhi dù là cái liếc mắt. Nàng thật ghét vẻ lạnh nhạt này của y. Lúc quần lấy nàng sao không thấy như thế? Nhưng hờn giận chút là vậy, nàng vẫn ngồi chờ thật mong y lại sớm quan tâm mình. Những người hầu hạ xung quanh đều dễ dàng nhận ra gần đây thần thái của tiểu thư có phần tươi tỉnh rạng rỡ hơn. Nụ cười lại tỏa sáng trên gương mặt của nàng khiến ai nhìn cũng vui lây.

Mạnh Kỳ vốn thành thạo nghề dẹt như lòng bàn tay, qua nhiều chuyến buôn vải vóc thượng hạng cũng có thêm nhiều kinh nghiệm nên dễ dàng nghĩ ra cách khắc phục lỗi trên lựa sa Cao gia. Gia nhân vẫn không thể nào ngừng ngừng mộ đại thiếu gia một thời của mình.

Khung cử làm thử cũng đạt. Mạnh Kỳ hài lòng trở lại thư phòng từng là của mình có nàng chờ. Tuy nhiên chờ lâu quá, Linh Nhi gục ngủ mất tiêu.

Chân y bước thật khẽ đến bên nhìn gương mặt đáng yêu. Khóe môi dễ dàng nở nụ cười rồi vuốt nhẹ tóc dài sang một bên. Nụ hôn nơi má khiến nàng dụi mắt tỉnh giấc. Mạnh Kỳ đã phục sẵn nên hôn liền ngay lên môi mềm lúc nàng ngấn dậy. Má nàng nóng đỏ, bất ngờ nhưng rất vui nhanh chóng đáp lại.

Giờ chỉ hai người, giọng y ôn nhu đến ngọt ngào như mật đối với nàng...

- Có đói bụng chưa? Huynh dẫn muội đi ăn sủi cảo đầu thành muội thích chịu không?

- Dạ, chịu!!!

Nàng cười nhưng còn vui hơn khi thấy y không tiếc rẻ nụ cười khi dành ngược lại cho mình. Bàn tay to giờ ra, nàng hơi run khi được dẫn đi. Xưa kia chưa phải chưa được bàn tay này nắm lấy, nhưng tâm trạng của tiểu muội và một nữ nhân đang say đắm trong ái tình hoàn toàn khác nhau. Nàng muốn mãi được như vậy.

Cả hai lén rời khỏi xưởng cùng nhau không biết có kẻ đã theo dõi. Cao Lưu không ngờ giữa Mạnh Kỳ và Linh Nhi không thể là huynh muội lại ra như vậy. Gã đã gần có được Linh Nhi và Cao gia trong tay, chắc chắn không thể nào cho Mạnh Kỳ lại có được những thứ đó lần nữa.

- Hết hồi 19 -

20. Chương 20

Nhũ mẫu vừa bùng vào phòng chậu đồng đựng nước cho nàng rửa mặt thay xiêm y buổi sớm đã thấy nàng tươi tỉnh thức giấc từ lâu. Nụ cười trên môi nàng lại rạng ngời tỏa sáng khiến ai nhìn cũng yêu mến. Linh Nhi đến đỡ lấy chậu đồng và ôm vai nhũ mẫu nói...

- Nhũ mẫu lo cho Linh Nhi cả ngày mệt rồi. Hôm nay để Linh Nhi dâng trà sớm cho người.

- Sao được tiểu thư!? – Tuy nói có chút e dè thân phận nhưng nhũ mẫu cũng mỉm cười rất vui.

- Sao lại không được? Linh Nhi thương nhũ mẫu nhất trong phủ này đó!

Thế là nàng nhanh nhẩu dâng trà khiến nhũ mẫu phải cười miết. Bà ấy cùng ly trà thơm nóng, tâm tình vui theo nàng. Linh Nhi đã vui vẻ trở lại... lí do thật không khó đoán. Nhũ mẫu của nàng lại nâng tay uống ly trà quý báu thầm nghĩ mình âm thầm báo tình hình của tiểu thư cho thiếu gia biết thật không phí công chút nào.

Linh Nhi bước nhanh đến phòng của phụ thân. Nụ cười nở trên môi, mắt nhìn hôm nay mọi thứ đều tuyệt đẹp khiến tâm trạng nàng rất hưng phấn. Thật sự cảnh đẹp do trời hay là vì lòng nàng quá đổi hạnh phúc nhìn đâu cũng một màu tươi tắn. Có cảm giác tháng ngày buồn khổ đã kết thúc rồi.

Nàng như mọi ngày đến bên giường nắm tay chân cho phụ thân nằm tại chỗ không bị tê tứ chi. Khi quần quít bên người, nàng đều luôn kể chuyện ở xưởng, chuyện của nàng và cả về Mạnh Kỳ.

Khi nhìn phụ thân vẫn say một giấc ngủ dài, nàng tự hỏi liệu khi thức giấc biết nàng và Mạnh Kỳ như vậy, người sẽ phản ứng thế nào. Vui vẻ ủng hộ hay là ngăn cấm? Linh Nhi giấu chút thở dài biết mình lo thừa, nhiều ngày nay Mạnh Kỳ luôn bên nàng, chiều chuộng đủ điều nhưng vẫn không phải ý trung nhân công khai với bất cứ ai. Thân nàng có thuộc về y cũng không ai biết, người ta chỉ nhớ Linh Nhi là tiểu muội của Mạnh Kỳ, cả hai dù không chung huyết thống nhưng bên nhau thì... e là khó khăn lời của người đời.

Mắt nàng đang trĩu nặng tự nhủ cũng nên kiếm lòng không nên quá vui vẻ kéo đau khổ về sau thì vô tình nhìn ít đất khô dưới thềm giường. Linh Nhi đang ngồi bên giường, tay tiện nâng lấy đôi hài vải của phụ thân vẫn luôn đặt đó. Hai năm nay nàng luôn để mọi thứ ngay ngắn như là phụ thân chỉ ngủ giấc dài, hài kia để yên trong phòng có sao dính đất dơ như vậy?

Linh Nhi còn cầm hài trong tay suy nghĩ thì bên ngoài có gia nhân báo...

- Cao Lưu lão gia vừa đến nói muốn gặp người thừa tiểu thư!

Nghe nhất đến Cao Lưu, tâm tình nàng sớm sa sầm vào khó chịu lẫn sợ sệt. Nàng biết gã vẫn chưa ngừng ảo tưởng thành thân với nàng cốt đầu tóm Cao gia. Vốn chỉ thân nàng đã quyết không chấp nhận, huống chi nay Mạnh Kỳ đã trở về, nàng càng không để chuyện đó có thể xảy ra. Tuy nhiên thân phận gã vẫn là

thức thức của nàng, Linh Nhi không thích vẫn nhanh chóng tiến ra sảnh gặp. Nàng đặt lại hài vải ngay lại vị trí cũ tại thềm giường, phụ thân vẫn nằm đó say giấc một mình yên tĩnh.

...

Thấy bóng nàng ra, Cao Lưu vẫn bình thân uống cho xong hộp trà. Nàng khom đầu vẫn nhất mực lễ phép...

- Tam thúc đến để gặp Linh Nhi không biết vì chuyện gì?

Mắt gã hướng lên dáng vẻ thanh tú ngày càng mặn mà hấp dẫn của nàng, sau đó phất tay cho gia nhân lui hết. Linh Nhi cũng ngoảnh nhìn theo ra sau bóng gia nhân rời khỏi rồi lại đứng nhìn Cao Lưu. Gã đặt ly trà xuống bàn nói thẳng vào chuyện ngay...

- Ta nghe nói gần đây con đi sớm về khuya với Mạnh Kỳ. Cảm thấy lo lắng cho con mới đến đây!

- Huynh ấy vì sợ con đi sớm về khuya một mình mới đưa đi đón về. Linh Nhi không hiểu có điều gì để tam thúc phải lo lắng?

Nàng hỏi lại, chất giọng hoàn toàn tin vào Mạnh Kỳ. Đối với nàng bây giờ, Mạnh Kỳ còn hơn cả đại ca ngày xưa nữa. Chẳng còn gì phải lo lắng hay do dự nếu người đi cùng nàng chính là y.

Gã ta vì thế càng tức giận không vui. Nàng tin tưởng Mạnh Kỳ đến như vậy, không dễ gì có thể xoay chuyển lòng nàng ý chí ngay được.

Cao Lưu nhẹ nhếch mép cười, nhìn nàng khi lên tiếng...

- Con đừng bị vẻ ngoài của y lừa gạt. Y giờ không còn là đại ca của con, càng không thể dành cho con thứ tình cảm nam nữ mà con dễ nhầm tưởng. – Chất giọng cay nghiệt của gã làm nàng nhũn mi khó chịu ngay. Linh Nhi không do dự hỏi ngay lại.

- Ý thúc là gì?

- Con thật ngây thơ Linh Nhi. Hẳn ta lấy lòng con chỉ vì mưu đồ chuộc lợi. Nghĩ xem làm gì có ai có thể giàu có nhanh như vậy với vốn vốn chưa đến 2 năm. Mạnh Kỳ vẫn muốn thôn tóm Cao gia mà thôi. Con đừng có si ngốc lún sâu thêm nữa!

Linh Nhi cảm thấy cả người lung lay tinh thần ngay. Vốn dĩ lòng nàng còn chứa nhiều nỗi bất an từ khi y trở về. Tuy đang trong cơn hạnh phúc, nàng luôn không thấy hoàn thiện hết cảm giác đó. Không hẳn là nghi ngờ Mạnh Kỳ có mưu kế, nàng chỉ chưa thể hoàn toàn tin hết vì lo đau khổ.

Tuy nhiên Linh Nhi vẫn rất cứng rắn không vội tin ngay lời nói xấu người khác của Cao Lưu...

- Thúc đừng nói xấu huynh ấy. Dù không còn là người của Cao gia chúng ta nữa nhưng bản tính con người huynh ấy ra sao con hiểu rõ.

Nghe nàng cương quyết tin tưởng, gã cười lớn ngay...

- Haha...Hiểu rõ sao? Thật khờ dại. Linh Nhi ơi à Linh Nhi, con tin hẳn thì hẳn có thật với con hay không? Hay là hẳn tổ chức hôn lễ rình rang tại trang viên ngoại thành lại giấu không mời con. Hẳn sẽ thành thân với Liễu tiểu thư, chuyện như vậy con còn chưa biết thì lấy cớ gì tin hẳn đây?

Linh Nhi nghe từng lời từng chữ ấy một cách bàng hoàng. Chân nàng loạng choạng bước lùi rồi lại suy sụp hoang mang. Không lí nào đêm qua còn đưa nàng về tận cổng phủ, hôn lên trán nàng thật khẽ ngọt ngào mà y lại tính chuyện thành thân cùng nữ nhân khác giấu nàng. Linh Nhi không tin. Cao Lưu chỉ buông lời chia rẽ cả hai thôi.

Nhưng nếu đó là sự thật thì...

Cao Lưu gác tay mỉm cười trông Linh Nhi đã không còn bình tĩnh, xoay người chạy đi. Cứ để nàng tận mắt chính kiến, ai thật ai ngay đều lộ ra rõ.

Quãng đường đến trang viên kia nàng hầu như không thở nổi. Hai chân cuống cuống bắt lực vẫn là cuống chạy cố gắng đến kiểm chứng sự thật. Suốt quãng đường nàng không chào lại ai, trong lòng tự nhủ Cao Lưu

xuyên tạc chia cắt tình cảm của mình. Nhưng từ thềm phủ treo vải đỏ hỉ sự, mọi thứ trong nàng rơi thẳng vào cơn ác mộng. Sự thật kia đau thương đến mức nàng không muốn tin vào hai mắt mình.

Cả trang viên ồn ào bận rộn chuẩn bị tươm tất cho hôn lễ ngày mai. Trang trí cũng đã hoàn thành không sai lệch. Mạnh Kỳ bước ra, mắt nhìn tỏ vẻ hài lòng thì phát hiện bóng dáng bé nhỏ của nàng tại đây.

Nàng đứng đó, lệ hoen mi không nói một lời. Chỉ cái nhìn đau thương kia đã khiến y khó giữ lại sự trấn tĩnh. Nàng tự bầu chặt áo hoa, thật không cam lòng khi gương mặt thân thương lạnh lùng kia lại lần nữa nở làm nàng đau đớn đến như vậy. Quả nhiên nàng không hề là gì trong lòng của y cả.

Mạnh Kỳ ngay lập tức trông qua gia nhân lo cho hỉ sự đã rõ nàng đến vì chuyện gì. Y mới bước xuống thềm hướng về phía nàng thì từ trong Liễu Thanh Thanh chạy ra ôm lấy cánh tay y như thành thói quen...

- Muội thấy còn thiếu nền trong tân phòng, chúng ta cùng đi chọn nha Mạnh ca!?

Cả Linh Nhi lẫn Mạnh Kỳ đều nhìn Thanh Thanh. Cô nương ấy cũng bất ngờ trông thấy Linh Nhi ở đây. Ngay lập tức sắc diện của y vẫn trở lạnh không đổi, mắt hướng đến nàng thật là khó đoán. Thanh Thanh nhanh chóng mỉm cười với nàng...

- Linh Nhi đến chơi trước hôn lễ sao? Mau vào trong dùng trà cùng tử nè!

Về mặt lẫn giọng nói của cô nương ấy hoàn toàn vui vẻ thân thiện cơ sao nàng chỉ nghe gai đắng trong lòng. Khóe mắt cay cay, nước mắt ngu ngốc chỉ trực chờ trào ra mà thôi.

Mạnh Kỳ thấu hết nàng biểu cảm ra sao lại không làm gì cả. Thậm chí vẫn ngang giọng đáp lời...

- Huynh vẫn chưa báo tin... Định chiều mới sang đưa thiệp mời cho Linh Nhi? – Y trả lời Thanh Thanh nhưng mắt hướng đến nàng. Liễu Thanh Thanh không nhìn đến biểu hiện của nàng, đã cúi mày đánh nhẹ lên tay y cử chỉ thân thiết.

- Huynh bình thường chu đáo lắm cơ mà sao lảm cẩm vậy? Dù sao cả hai cũng từng là huynh muội phải báo trước mấy hôm chứ.

Từng là huynh muội...

Từng chữ ấy cắt sâu vào tim Linh Nhi đau nhói. Thanh Thanh cũng giật mình trông nước mắt đã không thể kiềm lại rơi trên hai má của nàng. Nàng vẫn là kẻ ngu ngốc nhất trong tất cả mọi chuyện... vừa hèn vừa ngốc.

Linh Nhi quay người chạy đi làm Liễu Thanh Thanh bối rối không biết làm sao nhưng trông Mạnh Kỳ vẫn đứng như vậy không đổi. Tay y siết chặt kiếm chế vẫn gắng giữ mình không được đuổi theo.

Y có cái cố của y, quan trọng Linh Nhi có còn như trước để y đón giữ được nàng hay không?

Nàng chạy ngay về phủ, gia nhân hoảng theo khi thấy tiểu thư khóc như vậy song cũng không ai dám làm gì. Cao Lưu nghe báo Linh Nhi khóc trở về có vẻ tội cùng đau khổ thì thấy khoan khoái lắm. Lần này Mạnh Kỳ không thể giành được Cao gia của gã nữa.

Trông khuê phòng, nàng té xuống sàn nhìn từng giọt lệ rơi xuống. Linh Nhi nằm phục xuống cả người run rẩy khóc lớn không tài nào kiềm được. Trông đầu nàng lúc này chỉ gợi lại hình bóng y mỉm cười ngọt ngào làm tâm nàng hạnh phúc. Tất cả những điều đó toàn là Mạnh Kỳ dối trá. Tại sao nở làm vậy với nàng?

Mắt lệ hướng lên kéo bén đặt trong rổ mây thêu khăn của nàng. Nàng đứng dậy, cả người suy sụp cầm ngay kéo dài hướng mũi bén ngay cuống họng. Nàng đặt mũi kéo tì lên da. Hơi thở loạn nhịp vì cơn nấc nghẹn thít sát đầu kéo dễ cắt sâu cổ nàng. Mọi thứ trong nàng giờ còn là thất vọng, tất cả tan nát không còn lại gì.

Y ngọt ngào, y ôn nhu, y làm nàng vui nhưng những điều đó làm ra đều khiến nàng đau khổ. Mạnh Kỳ có yêu thương nàng chút gì hay không, Linh Nhi cũng không thể tự trả lời.

Trình tiết, khoảng thời gian thanh xuân lí ra không cần phải chịu nỗi u uất và cuối cùng là tình cảm của nàng... Mạnh Kỳ đều đem đi rồi đáp lại thật tàn nhẫn.

Mắt nàng nhắm chặt, đầu kéo kiên định quyết cắt vào cổ. Nếu Mạnh Kỳ nở thành thân cùng Liễu Thanh Thanh không cần đến nàng nữa, nàng thà chết đi còn sướng hơn sống để trông cảnh y cùng nữ nhân khác hạnh phúc.

Không được gần bên y, nàng thiết sống làm gì.

Không thể được cùng y, sống còn đau hơn những nỗi đau do y gây ra.

Đầu kéo đã làm da non xước máu thì ngay phút ấy nàng sứt nhớ đến phụ thân. Nếu lúc này nàng chết đi, phụ thân vẫn chưa tỉnh lại, nội bộ Cao gia lúc ấy chắc chắn sẽ tranh nhau quyền thừa kế không ai chăm sóc đến phụ thân nữa. Nàng không thể chỉ vì một nam nhân lại bất hiếu như thế.

Rồi Linh Nhi quăng kéo xuống, nước mắt lại sớm lăn dài. Thân nàng tại sao không thể theo ý nguyện dù là làm bất cứ việc gì. Đến chết cũng không còn được, nàng đau đến mức vừa khóc vừa cười thật mặn đắng.

Một chút hạnh phúc đối với nàng tại sao lại khó đến như vậy. Linh Nhi phục xuống sàn khóc một mình trong thanh phòng yên vắng. Bên ngoài chỉ còn tiếng cơn mưa đầu mùa thu âm ỉ khuất lấp tiếng khóc của nàng.

...

Đến lúc nàng mở mắt nhìn ánh mờ ánh sáng từ đèn lồng ngoài hàng lang rọi vào. Nàng ngủ quên, mắt vẫn còn ướt lệ.

Linh Nhi gượng dậy, bước đến nhìn ra ngoài đèn lồng từ khung cửa sổ. Từng giọt nước đọng rơi xuống mái ngói càng thêm long lanh dưới chút ánh sáng ảo vọng. Ngọn đèn ấy quá ấm áp trong không khí ẩm lạnh này, chính vì thế từng cơn cơn nhỏ vẫn lao đầu vào đầu biết khó toàn mạng.

Ánh mắt nàng lại đại đi. Nàng không thể sống như thế này nữa. Vì trách nhiệm hay vì phụ thân đi chăng nữa nàng vẫn biết điều nàng cần. Mạnh Kỳ có khiến nàng đau khổ nhiều hơn nữa nàng biết lòng mình si ngốc không đổi được. Đối với nàng, không gì thay thế được y.

Chẳng kịp suy nghĩ cho thông, Linh Nhi lại chạy đi vội vã còn hơn khi nàng khóc đau đớn trở về như một kẻ thua cuộc. Y mưu tính gì nàng cũng không màng, y là Mạnh Kỳ duy nhất trong lòng nàng. Dù cho ngày mai y có thành thân cùng ai, nàng cũng không thể trở mặt ra nhìn mà không làm ra bất cứ chuyện gì cản lại.

Vì y, nàng nguyện làm bất cứ chuyện gì ngốc nghếch trên đời để níu giữ được y cho riêng mình.

Linh Nhi lại ngẩn nhìn cổng trang viên Tống gia trang trí vải đỏ hỉ sự. Cả người nàng lạnh run vì không khí lạnh sau cơn mưa nặng hạt. Nàng hít lấy một hơi sau từng đoạn thở hổn hển không dám nghĩ đến cảnh mình có thể bị Liễu tiểu thư đuổi ra, nhưng giờ có sợ nàng vẫn quyết làm.

Trên từng bước hoang mang cùng sợ sệt, nàng tiến đến và phát hiện có người vẫn đang đứng cầm đèn lồng đợi trước thềm phủ làm nàng ngỡ ngàng. Và không đợi nàng đến gần hơn, A Thuần niềm nở chạy đến nói...

- Tiểu thư!? Thiếu gia cần dặn nô tài chờ người đến từ chiều đến giờ. Tiểu thư mau đi gặp thiếu gia!

Nàng một lúc cũng chẳng hiểu kịp A Thuần đang nói gì. Tại sao Mạnh Kỳ biết nàng sẽ trở lại mà cho tên hầu ra chờ như thế. Linh Nhi cũng định hỏi nhưng phần hoang mang lo lắng khiến nàng không dám hé lời.

Đi dọc trang viên khang trang treo đầy vải đỏ, dán khắp song hỉ thì tay nàng càng lạnh ngắt bấu chặt áo. Nàng đang làm cái gì ở đây... Nàng có thể nào lấy động được tâm một người mà nàng vốn không tài nào hiểu nổi như y không?

Đến ngay căn phòng đó không đổi, cả người nàng run rẩy biết mình đã không còn đường bỏ chạy. Nếu sau cánh cửa này là một Mạnh Kỳ lạnh nhạt không còn đối đãi đến nàng thì nàng biết phải làm sao?

A Thuần mỉm cười cười chuẩn bị nói gì đó với nàng trước khi lui đi nhưng không kịp. Cửa phòng mở vào, gương mặt Mạnh Kỳ vẫn trầm tĩnh giấu đi sự nóng nực.

Đứng trước y như vậy nàng thấy mình yếu đuối sắp rụng lìa như nhu nhược rồi. Nhưng Mạnh Kỳ không nhìn đến nàng, lạnh giọng nói với A Thuần...

- Mai bận rộn nhiều việc, người mau đi nghỉ đi!
- Thiếu gia có cần nô tài mang trà đến cho người và tiểu...
- Ta bảo đi nghỉ!

Mạnh Kỳ lên giọng như vậy lần đầu Linh Nhi nghe thấy. Dù là nói với A Thuần nhưng người kinh sợ lại là nàng. Thế nhưng tên nô tài thậm chí còn cười, nhanh chóng khom người lui đi. Linh Nhi không kịp nhìn lại A Thuần bỏ mình lại, trước mắt Mạnh Kỳ đã không nói một lời xoay vào bước vào phòng.

Nàng đến đây không để do dự thế này.

Linh Nhi theo ngay sau hỏi bằng chất giọng run rẩy vỡ òa...

- Sao huynh có thể đối xử như thế với muội?
- Hết hồi 20 -

21. Chương 21

Mạnh Kỳ đứng nhìn đôi mắt tròn đong đầy nước mắt khi nàng nghẹn ngào hỏi. Quả nhiên y đoán không sai, Linh Nhi hiểu mọi chuyện là như thế. Tuần nhan mang một chút ý cười nhàn nhạt không rõ nổi là y đang thấy thú vị hay là quá nhàm chán.

Y không trả lời, thanh phòng lại càng lắng sâu vào yên tĩnh. Linh Nhi giữ chặt lấy vạt áo lụa, mắt vẫn cương định hướng về Mạnh Kỳ.

Cuối cùng không thể chờ y mở miệng nói một lời, nàng cũng đã hỏi bằng chất giọng nghẹn đắng...

- Vì sao là Liễu tiểu thư... Sao huynh có thể như thế đối với muội chứ?

Nghĩ đến y cùng sánh bước với cô nương ấy, nàng chẳng thể nào chịu đựng được. Những ngày xa y, tâm can nàng đã tĩnh lặng trở lại không còn giữ sự mãnh liệt đó. Nhưng y trở về, dịu dàng, ngọt ngào khiến nàng lại nhu nhược chẳng thiết sống thiếu y. Vị trí của Mạnh Kỳ trong lòng nàng bây giờ đã lớn đến mức nàng biết mình chẳng còn cách gì thu lại được nữa.

Mạnh Kỳ chưa vội trả lời thêm một lần nữa. Y bước lên hai sải chân dài đã đến đứng trước mặt nàng. Tay giơ ra vuốt nhẹ nước mắt trên má nàng bằng mu bàn tay. Cử chỉ rất nhẹ lại thật tàn nhẫn khi nhàn giọng đáp...

- Nếu là Liễu Thanh Thanh... rất có lợi cho huynh!

Mắt nàng đang ngược nhìn thẳng vào tuần mâu trầm tĩnh. Bàn tay của Mạnh Kỳ vốn rất ấm áp tại sao đột nhiên lại lạnh lẽo như vậy khi chạm vào nàng. Nàng không bàng hoàng, trước đây Mạnh Kỳ cũng từng nói như vậy về Liễu Thanh Thanh. Chỉ là trước đây và bây giờ nghe điều đó là hai Linh Nhi khác nhau.

Nàng của bây giờ trưởng thành, quyết đoán hơn cho bản thân mình.

Linh Nhi vội giơ bàn tay mảnh giữ chặt lấy tay y. Mạnh Kỳ vẫn đứng nhìn tay nàng cầm lại tay mình một cách run rẩy song vẫn bất chấp không có ý buông đi. Linh Nhi hỏi thẳng ngay...

- Huynh chỉ muốn có lợi mới thành thân với cô nương ấy thôi sao?

Mạnh Kỳ nghe nhưng lại lần nữa không trả lời. Con người y vốn không nhiều lời, thái độ không đáp lời người khác e cũng sắp thành thói quen. Tuy nhiên Linh Nhi không chấp nhận y như vậy với mình. Nàng ghì chặt tay y hỏi nữa...

- Vậy muội đối với huynh không có lợi sao?

Mắt tròn rưng lệ đã rơi nước mắt. Nàng cũng là Cao Linh Nhi của một Cao gia giàu sang phú quý. Nàng so với Liễu Thanh Thanh có gì thua kém mà y lại không chọn nàng. Trong tâm nàng lo sợ thân xác nàng đã bị y chiếm trọn... có lẽ nào Mạnh Kỳ đã chán ngán không còn muốn nàng nữa. Mọi điều lo sợ nàng đều chất chứa trong đầu. Nàng như vậy chỉ vì không muốn mất y.

Nhìn nàng đau khổ như thế này, bàn tay buông thông của Mạnh Kỳ nắm chặt. Nàng không thấy y đang tự kiềm chế một điều gì đó đối với nàng để cuối cùng cũng thành công khi ngang giọng hỏi.

- Muội muốn huynh phải làm gì với muội thì muội mới hài lòng hả Linh Nhi?

Lần này đến phiên nàng đứng trơ ra không thể đáp lời. Môi hồng đã run rẩy không thốt lên được tiếng nào. Thật sự một lúc đột ngột, nàng nghĩ không kịp.

Mạnh Kỳ nhìn nàng. Chờ đợi một quãng nàng đang ngần ngừ rồi bước qua hướng đến cửa.

- Huynh đưa muội về! – Trời đã vào đầu canh một, đường còn trơn xa lầy lội như vậy, nàng đến như thế y ngăn mình không la nàng là may lắm rồi.

Linh Nhi tưởng Mạnh Kỳ chẳng cần nghe lời mình nữa nên hoảng hoảng xoay người. Nàng nhìn sau tấm lưng lớn của y rồi không nghĩ ngợi chạy đến. Hai tay mãnh vòng qua người, ôm chặt lấy. Mạnh Kỳ lập tức khép mắt cảm giác nàng đang ở rất gần mình. Linh Nhi nói như không còn kịp nữa...

- Linh Nhi không muốn làm tiểu muội của huynh... cũng không muốn làm người cho huynh chơi đùa như vậy. Hic... hãy cho muội làm nữ nhân bên huynh! Xin huynh Mạnh Kỳ!

Nước mắt nàng thấm nhẹ lên lưng áo gấm. Nàng đau khổ, tuyệt vọng cố níu kéo khờ dại không biết môi y nhoeo cười rất âm thầm. Để nghe được những lời này của nàng, có chết đi sống lại y cũng cam lòng. Và y kéo tay nàng ra khỏi người khiến nàng ngỡ ngàng không kịp lau nước mắt. Chẳng lẽ Mạnh Kỳ không chấp nhận điều đó sao?

Y giữ nguyên tuấn nhan lạnh lùng băng giá, mắt hướng đến vẻ khờ dại của nàng...

- Muội cũng sẽ đồng ý cho huynh vụ lợi sao?

Mạnh Kỳ muốn vụ lợi điều gì từ nàng, nàng còn chẳng kịp nghĩ đã vội gật đầu liên hồi. Y có vẻ hài lòng, một tay kéo nhẹ đem người nàng sát vào ngực mình.

- Vậy muội có chịu làm bất cứ điều gì cho huynh thỏa mãn...!?

Đến đây cả người nàng run lên vì hiểu được hàm ý trong câu hỏi. Chẳng biết bản thân mình có thể làm được gì cho y hài lòng thì nàng cũng mím môi gật đầu lần nữa. Giữ được y, làm gì nàng cũng làm...

...

Y ngồi trên ghế tựa trông nàng hai tay xoa lên cự vật của mình, môi xinh hé nhẹ liếm trên đầu qui nhần hồng. Y gác một tay lên thành ghế, gương mặt trầm tĩnh nhưng đã nóng lên vì nàng.

Linh Nhi càng quen và biết mình phải làm gì nên tay càng nhanh theo dọc lên xuống ma sát thân trụ nóng bỏng. Nàng chòm người đến, lưỡi thơm tho liếm trên đỉnh nóng thiếp rồi lại ngậm nhẹ lấy. Dịch ẩm trong miệng càng kích thích khiến nóng thiếp càng nóng cứng. Nàng ngồi bệt dưới sàn giữa hai chân y, cả người cũng theo đổ về phía vật nam tính nóng bỏng.

Đôi chút do dự, nàng cũng ngậm sâu lấy thân nóng thiếp khiến Mạnh Kỳ cố kiềm chế chút gặm nhẹ trong họng. Tay nàng đồng thời cũng nâng nhẹ lấy hai búi nhỏ vuốt ve ngược lên cơ bụng nam nhân săn chắc. Đôi lệ rưng mi, nàng vừa liếm dọc thân cự vật nóng bỏng vừa nhìn gương mặt y. Nàng sợ Mạnh Kỳ không hài lòng.

Chẳng kiềm lòng, Linh Nhi tiến thẳng hôn lên bụng, rồi đến bờ ngực cường tráng. Lưỡi giáo hoát của nàng liếm nhẹ đỉnh ngực phẳng nam nhân. Tay y cũng không kiềm được, đưa thẳng vào trong áo yếm vuốt ve thân thể mềm mại. Nàng đã chòm trên người y, tóc dài tём sang một bên nhìn kĩ tuấn nhan nam nhân đang bên nàng. Y cũng nhìn gương mặt thanh tú, môi nõn nóng định hôn nhưng không ngờ Linh Nhi chỉ cho y cắn nhẹ trên đầu môi đã rời đi.

Nàng bước lùi ra một bước nhỏ, trước mắt y và tự cởi bỏ xiêm y xột xột còn vướn lại trên người. Thân thể quyền rũ trắng mịn rõ rõ trong ánh nến trong phòng. Nàng của bây giờ thật sự đẹp đến mức y không thể nào ngăn mình muốn nàng.

Rồi nàng lại ngồi tì xuống vuốt nóng thiếc đã rất dọa người kia. Lưỡi nàng ngậm nhẹ lấy, môi cố nuốt trọn cũng chỉ hết nửa đầu thân cự vật nhưng đã đủ làm người Mạnh Kỳ không sao chịu thấu. Chính cơ thể nàng đang nóng đến mức bức rức nơi hoa huyết thấm ra đầy hoa dịch. Nàng kích thích y cũng tự làm cơ thể si ngốc của mình nôn nóng hơn.

Mạnh Kỳ gằm gừ nhẹ trong ngực, nàng vì thế càng cố gắng giữ nhịp luật động từ hai tay lẫn miệng mình. Nóng thiếc kia thật quá to lớn, ngậm vào tuy không dễ chịu nhưng nàng vẫn cố gắng. Chỉ cần Mạnh Kỳ thỏa mãn nàng có thể ở lại bên y. Nghĩ đến thế, nàng chẳng sợ chẳng nghĩ suy gì nữa càng cố ngậm mút lấy vật nam tính. Đầu nóng nhả cứ vậy vào ra, hai tay nàng trợ thêm làm ra cho y chịu hai cảm giác mê khác nhau trên cùng một thân nóng thiếc của mình.

Mắt nàng đã sớm hoen lệ khi tự cố ngậm lấy nóng thiếc. Nàng biết mình khờ dại, mình lụy tình nhưng đã không thể nào ngừng lại nữa. Nàng chỉ cần Mạnh Kỳ thuộc về mình mà thôi.

Từng nhịp dồn đến cuối cùng y kéo nàng ra. Linh Nhi còn ngỡ không rõ chuyện gì thì tình hoa nam nhân đã theo đầu cự vật bắn ra dính trên mặt trên má nàng. Linh Nhi một thoáng sững sờ, tay giơ lên vuốt dịch nhật còn ấm thân nhiệt. Mạnh Kỳ thở ra nhìn nàng ngồi dưới giữ hai chân mình, đôi mắt rưng lệ, má còn dính từng vệt bạch dịch thì không thể kiềm chế. Y nắm hai tay nàng kéo ngay lên hôn say đắm. Linh Nhi một thân trần trụi mau chóng lọt vào vòng tay ôm chặt.

Quyển luyến trên hai đầu môi, y rời ra nhìn nàng một thoáng, tay lau đi dịch nhật trên má cho nàng. Linh Nhi được gần Mạnh Kỳ như vậy rất hạnh phúc, chính vì quá ấm áp ngọt ngào khiến nàng càng lo sợ sẽ không còn được như vậy nữa. Nàng bấu ríu ôm chầm cổ y không có ý buông. Y cũng ôm đáp khi đứng lên mang nàng về giường...

Nến đã tàn, ánh sáng mờ ảo vẫn không ngăn nhịp động của tiết tấu hoan ái. Y chống tay xuống giường khi chồm trên người nàng, Linh Nhi vì thế cũng mím chặt môi giữ hai cánh tay y lại để chịu đựng. Hoa huyết một lúc ham muốn được lấp đầy bằng nóng thiếc của y khiến người nàng vừa thỏa mãn vừa suy suyễn. Nàng có muốn ngăn mình rên rỉ cũng không được vào những lúc nóng thiếc vào ra quá mãnh liệt.

Y chưa xong đã nâng người nàng thẳng lên. Linh Nhi phải giữ lấy vai y, cả thân lên xuống theo chi phối của luật động. Mông tròn vì thế chạm vào đùi của Mạnh Kỳ ra âm thanh da thịt dễ khiến ai nghe đỏ mặt.

Thân ngọc chìm đắm trong tiết tấu cơ thể y. Nàng dăng đi tất cả chỉ mong có thể được một chút từ tâm của y đáp lại đã mãi nguyện lăm rồi...

Lim dim trong thoáng chốc vì kiệt sức, nàng lại nghe bàn tay thô nóng xoa trên ngực mình. Lập tức nàng nhú mi nhìn lại đã bị đôi môi nóng bỏng cắn nhẹ mút lấy mọi ngọt ngào. Y nằm cạnh nàng, từ sau lưng nóng thiếc vẫn còn bùng bùng ham muốn lại dò ra ngọc môn trơn ẩm. Hoan ái mới qua, bạch dịch còn lưu lại theo nhịp thành thứ trơn ướt giúp nóng thiếc lại dễ vào ra trong thân nàng.

Nàng thở phập phồng rất mệt, cả người không còn chút sức lực vẫn cố gắng đón y. Mạnh Kỳ vuốt mái tóc dài của nàng rồi ngửi nhẹ hương tóc. Hạ thân luật động vẫn không ngừng cùng nàng trầm luân. Tay y lần nữa giữ siết lấy thân thể bé nhỏ cuốn hút mình.

- Linh Nhi...

- Dạ! – Giọng nàng thổ thê trong hơi thở đứt quãng lẫn nụ hôn của y. Nàng có cảm tưởng mình đang nói chuyện trong vô thức không tỉnh táo nữa.

- Huynh muốn muội!

Mắt nàng lại hé ra nhìn nam nhân đang giữ lấy mình. Chỉ cần Mạnh Kỳ cần nàng, nàng sẽ chiều chuộng đến khi y thỏa mãn.

Thế là nàng tự nâng hai chân cho vòng qua hông y, đem hạ thân cùng nơi tư mật nữ nhi dâng cho Mạnh Kỳ. Nàng không biết y đang rất tỉnh táo nhìn nàng đã đuối sức đến bộ dạng thế nào rồi khi cùng y ân ái cả đêm vẫn còn như vậy. Y vừa tức vừa giận ôm ngay lấy.

- Ngốc nghếch! Sao lại ngốc như thế vì huynh chứ Linh Nhi?

Linh Nhi chớp mắt nhận ra chút ánh sáng tinh mơ rọi vào ô cửa. Hơi thở y bên tai, vòng tay đang siết chặt, tất cả như vậy thật quá đủ. Nàng lại giấu chút nước mắt, giọng khàn khàn nói...

- Huynh đừng bỏ muội, Mạnh Kỳ! Muội sẽ ngoan, sẽ chiều chuộng huynh mà! Hic... huynh đừng lấy nữ nhân khác nha! Đừng nha!

Nàng búi rú ôm lấy lại người y không muốn y thành thân cùng ai cả. Chết giọng năn nỉ của nàng đã đáng thương đến như vậy, xưa nay Mạnh Kỳ đều chiều chuộng nàng cả không thể nào khiến nàng khổ đau nhiều thêm.

Bỗng nhiên tiếng kèn nhạc hôn lễ vang bên ngoài khiến Linh Nhi lập tức mở tròn mắt. Đường như là gần đến giờ lành, nếu tân lang là Mạnh Kỳ thì tại sao chưa ai hối thúc.

Linh Nhi xoay qua nhìn y nằm đó vẫn ôm mình, trên môi nở một nụ cười rộng mở không rõ là trêu tức hay là chọc giận nàng nữa. Giọng A Thuần ngoài cửa cuối cùng cũng vang lên nôn nóng.

- Thiếu gia người đã dậy chưa? Sắp đến giờ lành làm lễ rồi, người là chủ hôn cho không thể trễ được!

A Thuần mặc áo đỏ tân lang đứng ngoài thật chẳng yên chút nào. Bình thường thiếu gia của hắn dậy từ tản sáng, không hiểu sao ngày quan trọng như thế này lại ngủ nướng. Mạnh Kỳ trong phòng chỉ thích thú vẻ mặt ngộ nhận sự thật đáng thương của Linh Nhi rồi nói vọng ra đáp.

- Ta thay xiêm y sẽ ra ngay thôi!

- Nhanh... nhanh nha thiếu gia!

- Xem ra ta bảo người về nghỉ sớm lại mừng đến thức trắng đêm hả?

A Thuần cười khì khì chạy vội đi vì bị chủ nhân nhìn thấu rồi. Bỏ lại trong phòng nàng và y vẫn chôn thân trên giường. Linh Nhi cảm thấy choáng váng, chẳng lẽ do nàng bị y làm cho quá say sẩm rồi hay sao lại thấy mọi chuyện đảo lộn. Mạnh Kỳ nhòm người, tay vuốt ve thân nàng, cuối cùng cũng chịu buông lời giải thích lẽ ra y có thể nói ngay ngày hôm qua lúc nàng đến nhìn thấy cảnh hi sự...

- A Thuần và Tiểu Mai – a hoàn của Thanh Thanh phải lòng nhau. Chính huynh và Thanh Thanh đứng ra tác hợp thay cho phụ mẫu hai người họ không còn trên đời nữa. Vốn dĩ muội thật ngốc khi nghĩ huynh thành thân với cô nương ấy.

Mạnh Kỳ không ngại nựng ngay đôi má phúng phính của nàng đang bư ra vì sự thật. Nàng đột nhiên đang rất khổ sở lại chẳng có gì để suy nghĩ nên cũng choáng váng. Quả nhiên Mạnh Kỳ không hề kì lạ khi bên nàng, y không thể khi không thành thân ngay với Liễu Thanh Thanh được.

Nhưng rõ ràng đêm qua y có thể giải thích liền với nàng... Linh Nhi nhìn nụ cười hiếm có của y và trở nên cáu giận. Nàng đỏ mặt một phần vì xấu hổ tự suy diễn khi đánh thục thục vào ngực y.

- Huynh là kẻ xấu! Không nói rõ ra ngay còn khiến người ta tưởng đó là sự thật!? Hại muội... – Nàng ầm ứ quá nên không nghe. Hôm qua nàng còn định chết vì y cơ đó không tức làm sao được. Y thấy vậy liềm ôm ngay lấy trở giọng ôn nhu.

- Giải thích thì huynh có nghe được muội muốn làm nữ nhân bên huynh đâu!? Lòng huynh từ xưa đến nay chỉ có muội mà thôi!

Thật sự Mạnh Kỳ cũng rất lo nàng không làm theo những gì y mong muốn. Y sợ mình không còn hiểu nàng, nếu nàng không trở lại nói ra lòng nàng thì y cũng mất nàng. Nhưng ván bạc đặt cược kia đã thu hồi rất khá không thua lỗ chút nào.

Linh Nhi vẫn lệt trong tay y. Nàng giận vì bị lừa nhưng tay vẫn không ngăn được mình níu y lại. Giọng nàng nghẹn nghẹn trách móc.

- Ngụy biện! Nếu yêu thương muội, lòng chỉ có muội thì tại sao chỉ làm những chuyện cho muội đau khổ. Linh Nhi ghét huynh!

Lại bị nàng đánh từng cái yếu sức không thấm vào đâu, y ngồi lên hôn vào trán nàng, tay gạn nhẹ hết nước mắt hôn đôi kia không giải thích dông dài, kéo nàng ngồi lên rồi ôm chặt lấy, giữ chặt thật chặt.

- Nếu huynh quá ôn nhu, muội sẽ cho huynh có mưa dầm. Tâm ý này chỉ có khi muội đau khổ hiểu ra mới dám tin huynh là thật lòng.

- Không phải đau khổ bình thường! Linh Nhi đau như chết đi sống lại đó...hic – Giọng nàng lại nhõng nhẽo khiến y nửa xót xa nửa túng quẫn đáp.

- Là huynh sai rồi! Linh Nhi của huynh không định giận huynh luôn chứ?

Nàng ngược nhìn y, cảm giác thật giống ngày xưa nhưng Mạnh Kỳ đã không còn là đại ca và nàng cũng không còn là tiểu muội. Nàng cảm thấy may mắn vì điều đó. Má hồng ụp vào ngực trần của y trả lời ngay...

- Tha cho huynh đó! Nhưng Linh Nhi tin huynh rồi nên huynh không được làm muội đau khổ nữa biết chưa?

Linh Nhi tha thứ, y không ngăn được mình cười lớn. Má nàng lại đỏ ửng khi nhìn tuấn nhan tươi cười thật động lòng người kia. Cả vòm ngực lớn cũng vang đầy tiếng cười dễ chịu đó. Nàng hạnh phúc lắm được y hôn ngay trên môi. Nhưng giữa chừng còn chưa thôi quyến luyến...

- Thiếu gia ơi! Người trẻ thêm nô tài chết mất!

A Thuần rí rí bên ngoài khiến Mạnh Kỳ mất hứng đành vội vã thay xiêm y. Linh Nhi dù sao cũng không thể ngang nhiên ra khỏi phòng để bị phát hiện qua đêm nên vẫn ngoan ngoãn trên giường. Cả đêm mệt mỏi, nàng thật muốn ngủ.

Xiêm y chỉnh tề, lại đầy phong thái công tử khôi ngô khó ai cưỡng lại, y đến hôn nhẹ khiến má nàng đỏ hồng và nghe lời thì thầm...

- Ngủ đi, xong việc huynh quay lại ngay với muội!

- Dạ! – Nàng dạ thật ngoan khiến y lại nói với nụ cười mang chút xấu xa.

- Để có muội huynh đã tính kể từ lâu rồi... vì thế đừng quá ỉ lại khi tin vào huynh biết không!?

Linh Nhi sững sốt đến nghẹn lời nhìn y vui vẻ đi ra làm chủ hôn cho thuộc hạ thân cận. Người tốt thì nàng chắc chắn là Mạnh Kỳ không được xếp vào rồi nhưng không ngờ lại tính kể từ lâu. Ngẫm lại tại sao Mạnh Kỳ lại biết mọi chuyện trước nàng như vậy chứ báo hại nàng vẫn tin cả hai là huynh muội đến tận lúc chứng kiến y bị tổng cổ khôi Cao gia.

Mắt nàng trĩu nặng, muốn nghỉ thêm cũng không còn sức sớm ngủ trong tiếng kèn nhạc vọng xa. Đợi Mạnh Kỳ về nàng hỏi cũng chẳng muộn...

... dù sao y đã ở bên nàng rồi không thể rời xa.

- Hết hồi 21 -

22. Chương 22

Bên ngoài hôn lễ vẫn còn nhộn nhịp, Liễu Thanh Thanh vừa nhìn qua đã không còn nhìn thấy Mạnh Kỳ ngồi tại ghế làm chủ hôn nữa chỉ thấy môi chán nản. Y đã làm xong việc thì khó giữ thêm cạnh bên chốc lát cũng như tâm y vậy thật khó thấu phục khiến cô nương ta phải đành bỏ cuộc thôi.

Nam nhân lạnh lùng thật cuốn hút nhưng trở cứng như đá không động tâm thì quá nhàm chán.

Linh Nhi vừa dụi mắt đã nghe nhịp tim cùng hơi thở đều đều bên cạnh. Nàng vẫn còn chưa dám tin, mắt hạnh len lén trông lên Mạnh Kỳ đã trở lại bên mình như đã hứa. Chẳng nghĩ nhiều, Linh Nhi vòng tay ôm rồi dụi má vào người y như con mèo nhỏ.

Thấy nàng đã tỉnh như vậy, y cũng nghiêng người ôm lấy nàng...

- Làm nương tử của huynh nhé Linh Nhi!?

Má nàng lập tức đỏ bừng nhìn y. Gương mặt thân thương tuyệt đối với nàng không ngờ có ngày lại nói ra lời cầu hôn khiến nàng hạnh phúc đến thế. Nàng rung lệ vừa cười vừa gặt đầu trong tay y. Mạnh Kỳ khẽ cười giữ nàng bên mình và nhớ đến tháng ngày đau khổ năm xưa chịu đựng làm một đại ca tốt.

Cuối cùng y cũng đã thoát được ám ảnh đó rồi...

...

- Trưởng bối chắc sẽ... – Nàng vừa mới ngập ngừng lo lắng, Mạnh Kỳ đã chắc giọng trả lời.

- Họ phản đối cũng không ngăn được huynh thành thân với muội!

Linh Nhi lại mỉm cười, tay trong tay y trở về Cao gia. Tuy biết muốn được chấp thuận bên nhau rất khó khăn nhưng nàng không lo sợ vì nàng đã có Mạnh Kỳ bên cạnh rồi.

Mất lại nhìn đến cổng phủ Cao gia từng là nhà của cả hai, y xoay nhìn, tuy không cười nhưng ánh mắt cương định trấn an nàng. Y đã có được tâm nàng, quan minh chính đại đi chẳng nữa cũng chỉ là chuyện phụ. Cho rằng đám trưởng bối Cao gia kia có dám làm quá lên ngăn cấm thì y cũng quyết mang Linh Nhi đi cùng mình. Chỉ cần nàng và y mà thôi, Cao gia kia không là gì đáng để bận tâm.

Chẳng ngờ là tình cờ hay hẹn trước, vừa trở về đã có người báo các trưởng tộc theo Cao Lưu đã đến từ sớm chờ trong sảnh. Linh Nhi mím môi sợ...

- Sao giống như họ đã biết trước quá Mạnh Kỳ?

- ... Cao Lưu cho người theo dõi muội suốt không biết sao? – Mạnh Kỳ nói thản nhiên chuyện khiến nàng bất ngờ.

- Thật sao?... vậy muội đến chỗ huynh không lẽ...

- Đừng lo! Có huynh rồi!

Nụ cười nhẹ của Mạnh Kỳ thật là sáng ngời khiến trong nàng tràn đầy sức mạnh. Nghĩ đến bên cạnh y mãi nàng không sợ điều gì nữa. Thế là cả hai bước thẳng vào trong phủ đương đầu với những người chắc chắn sẽ không tác thành cho nàng và y.

Cao Lưu đang đứng nôn nóng, vừa thấy Linh Nhi tay trong tay Mạnh Kỳ đã thấy tức trong lòng. Các trưởng bối khác lại vô cùng bàng hoàng vì vẫn cứ nghĩ cả hai từng là huynh muội không thể nào trở nên như vậy. Dĩ nhiên giờ cả hai không còn là huynh muội cùng họ Cao nên chẳng cần lo sợ những đôi mắt dị nghị.

Linh Nhi hơi run không như Mạnh Kỳ rất bình tĩnh, thậm chí phong thái nhàn hạ vẫn không suy sụp đi chút nào khi hành lễ trước...

- Hôm nay thật là đông đủ các trưởng bối. Cho phép Mạnh Kỳ được vấn an trước, sau là muốn bàn chuyện quan trọng với Cao gia!

Lời y chứa nhiều ẩn ý nhưng chưa biết thật hư ra sao Cao Lưu đã vội lớn tiếng nói vào cắt ngang vô cùng khiếm nhã. Dù sao ý của Mạnh Kỳ đối với nàng ai ai cũng có thể đoán ra hết rồi.

- Người không được chào đón trong Cao gia này nói gì mơ tưởng đến Linh Nhi. Người không có xứng với Linh Nhi. Mưu đồ thâm độc gia sản này của người không đạt đâu, Mạnh Kỳ!?

Linh Nhi nghe Cao Lưu trước mặt trưởng bối phỉ báng Mạnh Kỳ thì chỉ biết siết chặt tay y. Thế nhưng kẻ bị chửi thẳng vào mặt vẫn bình thản như không. Thậm chí y còn cười nhạt dễ dàng khinh bỉ không xem Cao Lưu ra gì.

- Ta không xứng với Linh Nhi chẳng lẽ lão nhân già vô dụng như ngươi lại xứng? Tổng gia ta sẵn sàng chấp nhận mọi yêu cầu thách thức lễ cầu hôn. Ta muốn thành thân với Linh Nhi, ai có thể ngăn được ta!?

- Ngươi...

Cao Lưu giận đến đỏ hết cả mặt, gân trán nổi cộm cả lên chỉ thiếu xông lên đánh ngay đáng về khinh người của Mạnh Kỳ. Linh Nhi biết nàng cần tin vào Mạnh Kỳ nhưng xem ra các trưởng bối không hề hài lòng. Thách thức lễ đơn giản đối với Mạnh Kỳ nhưng nàng lo không được sự chấp nhận quan minh chính đại. Nếu trưởng bối kiên quyết không chấp thuận nàng thành thân với Mạnh Kỳ thì muốn đem sính lễ đến cầu thân cũng không được.

Linh Nhi có cảm tưởng mình đang thở không được. Nàng không muốn nghe thêm điều gì ngăn cản nàng và y. Rồi một trường bối lên tiếng...

- Người và Linh Nhi dù gì đi chẳng nữa cũng từng mang danh nghĩa huynh muội, chuyện này thật khó chấp nhận. Huống chi người bị đuổi khỏi Cao gia vì mưu đồ trục lợi của thân mẫu, nay quay sang dụ dỗ cả người từng là tiểu muội của mình, ý đồ của người vẫn là Cao gia này đúng không Mạnh Kỳ?

Tay Mạnh Kỳ thu lại kiềm chế chút ý mất bình tĩnh. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, họ nghĩ như vậy cũng không sai. Cả đến đối với Linh Nhi y còn sợ nàng cũng cho là mình có mưu đồ không thật lòng. Thật sự tất cả y đều có tính kế nhưng xuất phát từ muốn có nàng. Không ngờ cái gia sản Cao gia kia cản trở y nhiều đến vậy.

Linh Nhi cũng nhìn Mạnh Kỳ, nàng biết Mạnh Kỳ chắc chắn sẽ nghĩ ra cách nhưng tình thế này thật là bất lợi cho y. Để tin vào y, nàng cũng đã giao hết vào lòng tin của mình không hề hối hận. Chỉ lo không biết nói sao để các trưởng bối cũng tin tưởng.

Cao Lưu thấy tình thế nghiêng về mình liền bước lên đáp...

- Linh Nhi không thể gả cho người, cả Cao gia này nữa cũng chẳng bao giờ thuộc về người đâu. Ta mới là người xứng đáng cùng Linh Nhi quản cả cơ nghiệp này. Mưu đồ của người không đạt thành đâu!

Tuần mâu sắc lạnh của Mạnh Kỳ hướng đến lão ta. Bộ dạng chưa gì đương đương tự đắc của gã cũng có ngày chuốt họa vào thân.

Không được chấp thuận của dòng tộc thì thôi, Cao gia rơi vào tay ai cũng chẳng màng. Đến nước này Mạnh Kỳ không muốn dôi co nhiều hơn với bọn họ, y sẽ dẫn nàng đi. Mang nàng đường đường chính chính làm thê tử của mình không cần gì phải cầu xin hay thông qua ai hết. Họ vốn cũng chẳng là mối dọa to gì ngăn được y có nàng.

Nếu có, chỉ có một người khiến lòng y vô cùng lo sợ.

Thân ảnh chống trường gậy, chân tuy còn khập khiễng nhưng vẫn được từng bước chắc chắn đột ngột xuất hiện từ sau khiến cả sảnh người kinh ngạc. Thậm chí Cao Lưu hoảng hốt xém tí té ngã khi nhìn thấy một Cao lão gia đã tỉnh lại.

Linh Nhi chẳng tin vào mắt mình khi trông thấy phụ thân không những đã tỉnh, thậm chí còn khỏe mạnh đi ra ngoài. Nàng như con chim non mừng rỡ buông cả tay Mạnh Kỳ để đến với phụ thân. Nàng không biết ánh mắt y hướng đến Cao Đường đầy hoang mang. Đối với y, Cao lão gia tỉnh lại ngay lúc này là tốt hay là xấu nữa.

- Phụ thân! Người tỉnh lại rồi... Hic Linh Nhi biết phụ thân sẽ sớm tỉnh lại mà!

Nàng òa khóc, tay ôm lấy người phụ thân quyến luyến mừng rỡ. Cao Đường tỉnh lại, sắc diện cũng chưa mấy hồng hào lại nhưng thấy tiểu nữ hiếu thảo, lòng vô cùng hạnh phúc cũng giơ tay xoa tóc nàng thật ôn nhu ngọt ngào.

Trong sảnh hôm nay đông đủ đến như vậy không phải vì chờ sẵn Linh Nhi và Mạnh Kỳ đến. Cao Đường tỉnh lại cũng nhiều ngày qua nhưng không vội cho ai phát hiện kể cả với Linh Nhi. Trong thời gian lão gia chìm vào giấc ngủ mộng mị tưởng chừng thanh thần kia thì mọi chuyện diễn ra vẫn hay biết như lúc tỉnh táo. Chính vì thế hôm nay Cao lão gia muốn trong phủ này có lại trật tự vốn đã bị những kẻ bên ngoài quấy phá.

Cao Đường chỉ khẽ trông Mạnh Kỳ đang đứng đó. Dĩ nhiên giờ y chẳng còn là Cao Mạnh Kỳ, y không cần vui mừng khi phụ thân tỉnh lại như Linh Nhi. Sau giấc ngủ kia, có lẽ quan hệ giữa y và Cao Đường là thay đổi không ngờ nhất nhưng lão gia chưa muốn động đến.

Bị Cao lão gia nhìn đến, Cao Lưu rất sợ. Tất cả mọi người đều bị qua mặt nếu như lão gia không tỉnh lại như ngày hôm nay...

- Người xứng đáng quản Cao gia này sao Cao Lưu? Có cần ta nhắc cho người nhớ chuyện người đã làm với ta còn không thì đến quan phủ mơ mộng cơ nghiệp này cũng chưa muộn!...

Giọng Cao Đường vẫn uy nghiêm đầy quyền lực của người đứng đầu gia tộc khi chỉ thẳng tay vào mặt Cao Lưu...

- ... Cút khỏi Cao gia này và đừng bao giờ quay lại. Nơi này không có chỗ dành cho kẻ ti tiện, hèn hạ như ngươi!

Cả đến Linh Nhi còn hoang mang chưa rõ có sợ gì nói chỉ đến các vị trưởng bối khác. Gã ta đang tưởng có cả Cao gia trong tay không ngờ lại ra cảnh này. Gã quỳ thụp xuống ngay trước chân, nắm vạt áo của Cao Đường ra lời van xin...

- Đệ lỡ dại sai rồi biểu ca! Đệ không cố ý hại huynh ra nông nỗi này. Từ lúc huynh bất tỉnh, đệ đã sửa lỗi rồi. Cao gia có ngày hôm nay cũng nhờ công đệ mà huynh không thể tàn nhẫn như vậy được...

Cao Đường nghiêm nghị nhìn bộ mặt xảo trá của gã rồi thẳng chân đá Cao Lưu ra khỏi người. Tất cả đều nín lặng không dám nói động. Vốn nội bộ Cao gia xao động là vì thiếu người đứng đầu. Nay Cao Đường đã dậy như vua của một khoảng giang sơn, người đã phán tử ai nào dám trái lệnh.

Linh Nhi thật không ngờ Cao Lưu chính là người tiếp tay hại phụ thân. Nàng chỉ thiếu chút nữa cũng bị ép thành thân với loại người đó rồi. Nghĩ đến nàng còn phải rùng mình kinh sợ.

Cao Lưu cố chấp, đã bị đá ngã ô nhục vì những chuyện xấu mình làm vẫn vục dậy nắm chân Cao lão gia lần nữa.

- Biểu ca! Tha lỗi cho đệ...

- Người đâu!? Mang gã khỏi phủ. Cấm tuyệt đối không cho vào đất của Cao gia nữa!

- Không... đừng đuổi đệ mà biểu ca...

Gia nhân theo lệnh mang Cao Lưu đi. Con sâu làm sâu nồi canh cuối cùng cũng được giải quyết. Mạnh Kỳ cũng trông theo Cao Lưu thê thảm như vậy nhưng cũng không tỏ ra hả hê. Mắt y trông nhanh lại các trưởng bối khác cũng khiếp sợ vội đến mừng mừng chúc chúc Cao Đường lại khỏe mạnh giữ bình yên gia tộc này.

Cao lão gia cũng cười, cuối cùng kẻ gây họa chương mắt cũng đã giải quyết xong xuôi không còn gì phiền phức. Linh Nhi cùng phụ thân cũng rất vui. Thời gian qua nàng luôn mong người tỉnh lại che chở mình, nay cũng đạt ước nguyện không hoài công nàng cầu xin rất nhiều. Rồi Mạnh Kỳ bước đến khiến nàng hồi hộp ngóng xem biểu hiện của phụ thân. Có phụ thân, chuyện quan trọng của nàng cũng có người làm chủ.

Cao Đường hướng ánh nhìn đến tuần nhan kia không rõ là thân thiết hay xa lạ. Thái độ trầm tĩnh, lạnh nhạt của cả hai người vẫn không khác hai phụ tử hết ngày xưa. Tuy nhiên Mạnh Kỳ khom người cung kính thưa khiến chuyện cũ không thể xem đến nữa...

- Chúc mừng Cao lão gia sức khỏe lại an khang!

Cách gọi “Cao lão gia” xa lạ, lạnh nhạt kia của y khiến cho sự thật y không còn là con của ông ấy càng rõ ràng. Mục đích lớn nhất trong đời y chính là Linh Nhi, chính vì thế điều y căm ghét nhất là phải làm con của Cao Đường. Cũng hay khi không cần cầu xin trời xanh kia, ý nguyện của y đã được đáp trả dễ dàng vô cùng hảo toàn. Quan trọng hơn bây giờ y lo sợ chính là làm sao được làm nghĩa tử của ông ấy mà thôi.

Linh Nhi run run nhìn Mạnh Kỳ và phụ thân. Cả hai là những người thân thương nhất đối với nàng, nàng mong mọi chuyện sẽ êm đẹp. Cũng như ngày xưa, nàng sẽ có phụ thân để hiểu thảo và một Mạnh Kỳ để cưng chiều nàng.

- Tất cả về hết đi. Ta muốn nghỉ ngơi, khi lại sức sẽ cho gọi!

Lời của người đứng đầu gia tộc khiến các thúc bá khác của nàng chỉ có thể cười cười ra vẻ không dám nán ná. Linh Nhi vẫn bên phụ thân cứ ngỡ người muốn nghỉ thật. Nhưng chẳng ngờ đâu khi trong sảnh không còn người ngoài, Cao Đường tức giận, tay chân chưa linh hoạt như xưa vẫn bước lên dùng đầu trượng đánh ngang mặt Mạnh Kỳ.

Y vì cái xước nhẹ kia, má phải lập tức đỏ máu theo một vết cắt ngọt không thua đao kiếm chút nào. Tuy nhiên lãnh hậu quả thể này đối với y không ngạc nhiên.

Linh Nhi cả kinh, thấy phụ thân làm Mạnh Kỳ bị thương như vậy chẳng nghĩ suy đã hướng đến y. Nhưng phụ thân nắm nàng lại không cho đến được với Mạnh Kỳ. Mắt nàng rưng lệ trông lên phụ thân giận dữ đến mức chỉ muốn giết ngay y.

- Người... đồ cầu tử nhà người! Người tưởng ta nằm đó không biết những chuyện tồi bại người đã làm ra hay sao? Linh Nhi là tiểu muội của người mà người cũng dám đoạt tiết hạnh khiến thân nữ nhi bị người ta khinh miệt. Người và tiện nhân sanh ra người thật là nham hiểm không thể dung thứ!

Linh Nhi là báu vật, là tiểu nữ duy nhất của ông ấy. Cao Đường yêu thương bảo bọc nàng nhất làm sao không tức giận khi chính y hại nàng. Thậm chí lúc chưa ai phát hiện ra, y còn vờ như không phải là kẻ xấu xa bức hại trình tiết Linh Nhi, khiến Linh Nhi một khoảng suy sụp vô cùng đau khổ.

Thật sự đau như thế nào Linh Nhi là người thấu nhất song giờ nếu không được bên Mạnh Kỳ nàng còn khổ sở hơn. Nỗi đau lìa xa y đau đớn gấp trăm vạn lần ném qua một lần Linh Nhi không tài nào chịu nổi lần nữa. Nàng nhìn má Mạnh Kỳ sưng nhẹ, máu cứ chảy như vậy thật không sao chịu cho siết, lệ cũng tuông theo.

Nhưng y không nhu mềm như nàng, vết thương kia không là gì cả. Tay y nâng nhẹ chùi máu trên má, ánh mắt vẫn cứng rắn nhìn lại Cao lão gia nói...

- Linh Nhi không phải tiểu muội của ta! Muội ấy là nữ nhân ta yêu thương không đến phiên lão gia cấm cản được!

- Người...

Cao Đường thật sự tức giận, cả người còn chưa hồi phục run lên từng hồi. Cảnh phụ thân và Mạnh Kỳ đối đầu như vậy là điều nàng không hề mong muốn. Linh Nhi rưng lệ nắm lấy tay Cao lão gia...

- Phụ thân...

- Con không cần nói Linh Nhi! Loại người đó không xứng đáng cho con. Đừng mong ta tác hợp cho cả hai. Mau vào với phụ thân! Người đầu tiên khách!

Linh Nhi bị phụ thân nắm đi vào lòng hoang mang nhưng phụ thân vừa tỉnh lại, thân thể chưa bình phục hoàn toàn nàng không thể bỏ mặc. Vả lại điều nàng muốn chính là sự chấp thuận của phụ thân càng không dám cãi lời khiến phụ thân tức giận hơn.

Mạnh Kỳ đứng đó nhìn nàng buột phải tạm xa vẫn rất điềm tĩnh. Y biết mình là loại người không ra gì nhưng nếu Cao Đường không tỉnh lại thì hay biết mấy. Song có thể nào y cũng phải có được nàng. Cái nhìn quyết đoán kia trấn an nàng.

Chẳng ai, chẳng điều gì có thể ngăn được cho dù có là phụ thân của nàng và cũng từng là của y.

- Hết hồi 22 -

23. Chương 23

Ngày nào cũng có người mang sính lễ đến cầu hôn Cao Linh Nhi thật là rộn ràng cũng không khiến cả Vạn An kinh động bằng việc người cầu hôn chính là Mạnh Kỳ. Tuy y giờ đã mang họ khác, đã bị đuổi khỏi Cao gia từ lâu nhưng kí ức về y vẫn là Cao đại thiếu gia thì chẳng ai quên. Họ bàn tán về mối duyên huynh muội hai người, còn cho rằng có lẽ vì thế nên Cao lão gia ngày nào cũng từ chối không tiếp.

Có từ chối sính lễ lớn kia ra sao thì ai cũng chắc chắn ngày mai y lại sẽ đến không bỏ cuộc. Linh Nhi trong lòng ngóng chờ, hề mở miệng nói đến đều bị phụ thân mắng thành ra không năn nỉ được gì.

Phụ thân không những cấm nàng ra ngoài, còn ngăn cả nữ hầu và những người thân cận hậu hạ nàng tới lui ngoài phủ. Lão gia muốn Mạnh Kỳ không có cách liên lạc được với nàng, sớm muộn cũng bỏ cuộc.

Linh Nhi lòng cũng lo y sẽ bỏ cuộc nhưng lại tự gỡ đầu quyết tin vào y. Hơn tháng qua phụ thân càng bình phục thì nàng càng nhớ y đến da diết. Ăn cũng nghĩ đến, ngủ cũng nghĩ đến, bất kể làm gì trong ngày nàng đều mong ngóng không biết Mạnh Kỳ có đang nhớ đến mình như vậy không?

Phụ thân là người nghiêm khắc như thế nào nàng biết, nàng chỉ sợ sẽ không thể cùng y bên nhau.

Đột ngột ngoài hướng cửa sổ lớn khuê phòng trông ra có người thả điều. Gió đưa điều khổng tước bay cao. Hoa văn màu sắc tinh tế của đuôi khổng tước giấy khiến nàng như tỉnh lại. Nàng biết chỉ có một người duy nhất có thể tỉ mỉ làm điều đẹp như vậy cho nàng chơi.

Thế là Linh Nhi nhảy ngay khỏi bệ cửa khiến nữ mẫu đang cùng ngồi thêu cả kinh. Nhưng thấy dung nhan nàng đã rạng ngời cười ngó theo điều lại sớm an tâm biết là thiếu gia.

Linh Nhi chạy đến tường bao, không ngờ Mạnh Kỳ đang ở ngoài nói vào. Nghe thấy giọng y, lòng nàng hạnh phúc siết bao...

- Linh Nhi!

- Mạnh Kỳ!

Nàng nhớ y rất nhiều, nghe được giọng nói trầm ấm cũng vui đi phần nào. Nàng biết phụ thân cho gia nhân canh rất nghiêm nên y không thể nào vào gặp nàng.

Y đứng nép bờ tường, tay cầm dây điều đang căng gió và không nói gì nhiều cũng đủ làm nàng an lòng.

- Chờ huynh Linh Nhi!

Nàng mỉm cười đứng áp nhẹ má lên bờ tường cứ như không gì ngăn cách nàng đang bên y. Nàng sẽ chờ vì nàng biết y là Mạnh Kỳ nàng ngưỡng mộ nhất.

Cao Đường đứng trong sân trông lên điều đang bay cao. Lão gia biết rõ con điều ấy là thế nào nhưng xem như bỏ qua không nói gì tuy nhiên vẫn không phải là chấp thuận. Chính Mạnh Kỳ cũng biết rõ những chuyện y làm ra không dễ gì được tha thứ.

...

Cao lão gia tỉnh lại ai nấy trong xưởng cũng đều mừng rỡ. Hôm nay khỏe hơn, lão gia quyết định ra xem mọi thứ đã đổi khác ra sao. Trông ai cũng mừng, Linh Nhi đi cạnh phụ thân còn vui hơn.

Cao gia trong tay nàng buôn bán không những khấm khá hơn trước, lại còn có nhiều cải tiến giúp vốn lãi tăng thêm. Cao Đường trong lòng nhìn đến cơ nghiệp lập tức tỉnh táo sung sức. Trông đến khung cử tước tơ mỏng dệt lụa sa vừa đẹp vừa tinh tế thì không ngăn được mình xoa đầu nhi nữ...

- Tiểu nữ của phụ thân giỏi lắm! Phụ thân giao hết cho con thật an tâm!

- Con không giỏi như vậy đâu! Đều là do Mạnh Kỳ chỉ con... huynh ấy mới là người giúp Cao gia vượt qua giai đoạn khó khăn nhất!

Linh Nhi nói có chút e dè lo phụ thân lại la nhưng người không nói gì. Dĩ nhiên Cao Đường biết rõ tác phong làm việc của Mạnh Kỳ, cả chuyện y vực dậy cơ nghiệp dệt Cao gia ra sao trước khi bị tống cổ đi, lão gia đều đã nghe kể lại hết. Tiếc thay chấp nhận cái tài vẫn không dễ dàng chấp nhận được con người của y.

Quản xưởng biết chuyện Mạnh Kỳ đến cầu thân Linh Nhi không được lại thấy rõ tình ý của tiểu thư nên cũng thêm vài lời khen...

- Cải tiến khung dệt là chủ ý của thiếu gia. Nếu thiếu gia trở về cùng tiểu thư tiếp quản Cao gia thì còn gì bằng chứ lão gia!

- Chẳng lẽ không có y, Cao gia này không thể trụ vững được!?

- Phụ thân ...

- Phụ thân còn chưa nói con phải cắt đứt làm ăn với Thanh Phong phường của y. Chẳng còn gì vấn vương ở Vạn An này thì y cũng sớm tự biết đi khuất mắt ta thôi!

Linh Nhi thất vọng vì trong chất giọng của phụ thân vẫn chưa tha cho Mạnh Kỳ. Nàng cảm thấy mệt mỏi, thật không biết phải làm cách nào để được chấp thuận.

Trên dưới ai cũng mong có thiếu gia trở lại. Nếu làm cô gia của Cao gia sánh đôi với tiểu thư thì còn gì hay hơn chứ. Tiếc thay lão gia quá cố chấp.

Xem xong hết lượt, nàng lại cùng phụ thân về vì sức khỏe phụ thân vẫn chưa tốt lại hoàn toàn. Mắt nàng trĩu buồn, khi đi phụ thân đi cứ nhìn ngóng sang hai bên đường. Mạnh Kỳ biết hôm nay nàng ra xưởng cùng phụ thân, nàng chỉ mong có thể gặp y chốc lát cho vơi nỗi nhớ nhung trong lòng.

Xe ngựa còn chờ trước đường mòn vào xưởng. Nàng cùng phụ thân và hai tì nữ bước chưa hết đã bắt gặp khi từ đâu thành linh xuất hiện một đám người giang hồ, bộ dạng không lương thiện. Và quả nhiên, Cao Lưu bước ra cùng bọn lưu manh mang ánh mắt căm phẫn đến Cao Đường. Linh Nhi sợ chỉ biết ôm tay phụ thân. Xoay lại phía sau lưng cũng có hơn vài người chặn lại từ hai phía bao vây.

- Biểu ca ơi là biểu ca, ta biết trước đã dùng đá đập chết ngươi rồi. Người giàu sang như vậy tại sao chỉ ích kỷ ôm của một mình. Ta không tin ta không được miếng gì lại bị tống cổ đi như vậy!?

Vậy là bộ mặt của Cao Lưu đã lộ ra. Gã ôm hận, không làm gì được mới gọi lưu manh đến trừng trị Cao lão gia phục thù. Cao Đường vẫn bình tĩnh dù cho bây giờ lâm vào tình thế bất lợi. Thân già lại chưa bình phục, trong lòng lão gia chỉ lo cho Linh Nhi nhiều hơn mình. Linh Nhi cạnh bên run sợ, thật ghét cái cách bình tĩnh dù là hoàn cảnh bất lợi của phụ thân cho đến Mạnh Kỳ.

- Người cả đời chỉ biết ăn chơi không lo làm việc lại muốn của cải người khác làm ra. Bị đuổi không được gì thật đúng quả báo cho ngươi rồi!

- Lão già khốn khiếp chết đến nơi còn lớn miệng. Người chết, ta có được Linh Nhi và cả Cao gia này không ai ngăn được haha... – Cao Lưu cười lớn bộ dạng hoang dại gần như đã mất trí với mơ mộng đó rồi.

- Ta mới không cho ngươi toại nguyện!

Cao Đường vẫn cứng rắn lên tiếng khiến gã ta trừng mắt ra dấu. Lập tức bọn người lưu manh sấn lên dồn bốn người lại.

Linh Nhi run sợ ôm phụ thân khi hai tì nữ cũng không thể làm gì hơn. Thân nàng nữ nhi làm sao bảo vệ được cho phụ thân, nàng chỉ mong người trong xưởng hay chuyện sẽ ra cứu. Cao Đường vẫn cố cầm trượng gỗ giúp đứng vững làm vũ khí, đánh được ai hay được người nấy bảo vệ tiểu nữ.

Một gã cầm kiếm xông lên, ông ấy kéo Linh Nhi về sau lưng mình dùng trượng đánh cản. Thấy bộ dạng Cao Đường đã không bằng ai vẫn còn cố gắng, hai tên khác xông lên. Linh Nhi lo cho phụ thân nhưng phụ thân chỉ ngăn cốt bảo vệ nàng. Thân kiếm nhấn sau vào trượng nâng ngang đỉnh đầu cản lại. Cao Đường cầm trượng hai tay run run. Cao Lưu cười giật lấy kiếm của tên cạnh bên lao đến đâm nhân lúc Cao Đường khó cản.

Linh Nhi hốt hoảng, nàng lao ra cản che cho phụ thân khiến ông ấy còn sợ hơn chính mình gặp nguy. Nhưng kiếm kia không thể động được đến nàng hay Cao lão gia vì một bóng dáng nhanh chóng đá ngang khiến Cao Lưu té lăn vào thân cây ven đường hộc cả máu khóe miệng.

Mắt hướng đến người vừa xuất hiện chính là Mạnh Kỳ, gã đã liềm kinh sợ. Mạnh Kỳ xoay nhìn thấy nàng bình yên, ánh mắt nhẹ thoáng yên tâm rồi lại dùng chân hất kiếm cầm chặt vào tay thủ thế. Chỉ mình y xuất hiện, tình thế đã áp đảo lại ngay tuy nhiên Linh Nhi cũng không nhẹ nhõm được.

Phụ thân lại kéo nàng ra sau lo nàng bị thương. Mắt Cao Đường cũng quan sát vô cùng tin tưởng. Mạnh Kỳ một mình thừa sức đối phó bọn lưu manh này. Chính ông ấy năm xưa bắt ép y học hết thư pháp lại thi họa, rồi cả võ nghệ phòng thân. Làm thương gia kẻ ganh người ghét đêm không xuê, tự bảo vệ được mình là bảo vệ được cơ nghiệp. Nếu không phải vì thân thể nằm yên lâu quá suy giảm khá nhiều sức khỏe thì Cao Đường cũng đã dễ dàng đối phó bọn người này.

Sự xuất hiện của Mạnh Kỳ ngoài dự đoán của Cao Lưu. Thật sự y chỉ đến với hi vọng có thể gặp Linh Nhi, chẳng ngờ đâu thấy ngay nhiều kẻ ám hại Cao lão gia và cả nàng.

Tình hình không còn theo dự định, Cao Lưu nhăm thấy Mạnh Kỳ vẫn còn bận rộn đối phó với những kẻ kia liền vung kiếm đâm tới Cao Đường.

Trượng trong tay Cao Đường định hất lên lại bị một kiếm cắt vào tay. Linh Nhi kinh hãi cứ tưởng nhất kiếm thứ hai đã đâm vào người phụ thân rồi thì Mạnh Kỳ từ xa nhìn thấy không kịp dùng kiếm cản nên dùng thân đỡ lại.

Cả Cao Đường còn giật mình kinh hoảng hoảng chi Linh Nhi. Đầu kiếm đâm khá sâu vào bên hông trái, máu tuông nhanh ra thấm đỏ một phần áo gấm.

Linh Nhi chẳng thở nổi, nàng ôm đỡ lấy người y, tay che miệng vết thương đang ra nhiều máu. Mạnh Kỳ vẫn đứng vững, nhàn nhã một thoáng xem ra khá đau nhưng vẫn dùng tay nắm ngang khiến Cao Lưu té đập đầu xuống đất bất tỉnh.

- Mạnh Kỳ...

Trông lại Linh Nhi đang khóc vì vết thương của mình, y còn cười trấn an nàng được thật khiến nàng tức chết. Bọn lưu manh đều bị đánh gục. Tì nữ của nàng hoảng hoảng nhanh chóng chạy trở lại xướng gọi người giúp.

Vết thương không nhẹ như vẻ mặt còn bình tĩnh của y. Cao Đường cũng phải dùng tay đỡ giúp khi Linh Nhi vẫn cố ngăn máu ra nơi miệng vết thương.

Y nhìn người Cao lão gia, tận lúc này khi trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh, mới tái một chút mới gọi...

- Phụ thân... Xin người tác hợp cho con và Linh Nhi. Xin người! Chỉ cần Linh Nhi thôi con không mưu đồ chiếm gia sản gì cả! Không cần...

Cao Đường run lên nhìn y đến tận lúc thương tích như vậy mới thôi dằn vặt hống hách. Linh Nhi nghe vậy chỉ càng khóc lớn, tay không thể nào ngăn máu từ vết thương sâu cứ chảy ra. Hai bàn tay nàng thấm đỏ, cố gắng giữ nhưng máu vẫn theo dòng từ khe các ngón tay đan tuông không ngớt.

Và Mạnh Kỳ khụy xuống đứng không vững nhưng tay vẫn giữ lấy nàng, mắt thì hướng đến Cao Đường một sự van xin. Bộ dạng của chính cả hai đứa con của mình khiến ông ấy thật tức giận.

- Người vì sao biết mọi chuyện lại không nói với ai? Tại sao còn nhẫn tâm làm như vậy với Linh Nhi? Ta có dạy người thành con người như vậy ngày nào hay chưa?

Trong chất giọng của ông ấy, y đã từng là một đứa con ngoan ngoãn vâng lời. Một đứa con dù không ruột thịt vẫn là con mình.

Mạnh Kỳ xoay nhìn Linh Nhi đang khóc nhưng y lại cười nhẹ, chút đau làm y thở nhọc, trán nghiêng nhẹ tựa lên trán nàng rồi lại trả lời.

- Vì người chưa từng thương con, vì người ghét con như mẫu thân của con vậy chắc chắn cũng không để Linh Nhi cho con. Cứ tiếp tục làm Cao Mạnh Kỳ vâng lời có khiến con có được Linh Nhi của người hay không phụ thân?

Linh Nhi nhìn lên. Đến tận thế này nàng mới hiểu rõ y đã suy nghĩ nhiều như thế nào. Y lạnh nhạt, dằn vặt bằng giá che giấu chỉ toàn những điều rối ren và đau khổ. Suy tính có nàng từ cùn đường, lạc lối biến thành ác tâm chiếm đoạt. Nhưng nàng đã không còn hận y, vì tâm nàng cũng thuộc về y nên không còn trách giận. Chỉ lo là phụ thân...

Cao Đường ngồi xuống, ánh mắt đau lòng giữ vai y, nhìn gương mặt vẫn tuấn mỹ sáng sủa như đứa trẻ năm xưa luôn theo sau mãi gọi phụ thân chỉ bảo thật ngoan ngoãn.

- Ai nói ta căm ghét con? Làm sao phụ thân có thể không yêu thương con trai duy nhất ta có chứ. Con có biết ta tự hào về con nhiều như thế nào không Mạnh nhi?

- ... thật sao phụ thân?

Y mỉm cười nhàn nhạt, trước mắt cũng trắng nhòa dần. Linh Nhi gào khóc bắn loạn khi y cứ vậy gục lên vai nàng. Từ trước đại ca đã hứa sẽ bảo bọc cho nàng, giờ y hứa làm nam nhân của nàng cả đời không thể cứ vậy bỏ mặt.

Nước mắt nàng rơi ẩm tuấn nhan hoàn hảo. Mạnh Kỳ cứ như chưa từng được ngủ giấc ngủ nào dễ chịu vì có nàng bên cạnh như thế.

Thanh phòng xưa không hề thay đổi, tất cả bố trí vẫn như một thời còn Cao đại thiếu gia ở đây. Y không suy nghĩ tại vì sao mình lại trở lại Cao gia vì bên tay đã cảm nhận mái tóc mềm mại.

Mạnh Kỳ mỉm cười, nhìn nàng nằm cạnh ngủ say thật không thể nào tả nổi cảm xúc này. Nhưng mới định trở người ôm lấy Linh Nhi thì vết thương đau xé khiến y không tài nào nhắc người, Linh Nhi vì nghe động cũng sực tỉnh. Nàng thấy y tỉnh liền bật dậy ngay, gương mặt lo lắng mấy ngày nay cuối cùng cũng tươi tắn trở lại.

- Huynh tỉnh rồi! Muội lo lắm, đại phu nói huynh mất nhiều máu rất nguy kịch...

Nàng lại vừa nói vừa nhong nhèo khóc. Rõ ràng y đã tỉnh như vậy mà nàng cứ hay lo thừa. Vành môi cong nhẹ thành nụ cười hiền hơn cả tuyết mỹ. Linh Nhi nghe hai má đỏ nhìn y tuy nằm khó cử động vẫn thật mê người...

- Huynh đang nằm mộng đúng không Linh Nhi? Hay là huynh chết rồi mới thấy thế này?

- Không được nói bậy! Huynh mà có chuyện gì Linh Nhi sẽ giận huynh luôn!

Nàng vội vã dụi lên ngực nghe tim y đập đều, thân nhiệt thật ấm áp. Y vừa thức đã được bên nàng nên cũng khó trách nghĩ bản thân lại trong chiêm bao. Giấc mơ được cùng nàng không xa rồi y đã mơ chẳng biết bao nhiêu lần rồi. Chính vì nàng, dù người còn đau nhưng tuấn nhan vô cùng tươi tỉnh.

Linh Nhi mắc cỡ chònh nhẹ nói bên lên...

- Muội chỉ lén qua đây với huynh thôi phải về trước khi tì nữ phát hiện. Phụ thân biết sẽ la!

- Muội không ở lại thì khi huynh đau thì ai giúp huynh hết đau!?

- Huynh đang đau hả? – Nàng ngây thơ sớm lo lắng khiến y lại lộ chút gian manh.

- Cho huynh thần dược đi Linh Nhi!

Y nhẹ tự chỉ tay vào môi mình gợi ý cho nàng. Y giờ cử động bất tiện, được nàng dăng môi hồng đến thì còn gì bằng. Linh Nhi chun mũi vì y xấu xa một chút nhưng cũng chònh nhẹ đem môi phủ nhẹ môi y. Cánh môi cả hai quyến luyến không rời. Nụ hôn ngọt ngào không gì sánh kịp.

- Phụ thân nói huynh phải mau khỏe mang sính lễ đến nếu không chẳng còn cơ hội thành thân với muội đâu!

- Người chấp nhận thật rồi sao? – Mạnh Kỳ lúc này không thể giấu nụ cười vui. Linh Nhi cũng hạnh phúc gật gật đầu rồi lại dụi vào người y.

Tiếng Mạnh Kỳ cười vang nhẹ trong vòm ngực khiến nàng mỉm cười theo. Phụ thân không làm khó nữa, nàng với y sẽ đường đường chính chính bên nhau không ai ngăn cản. Cao Lưu đã trong ngực mục xương rồi, có tức hận Mạnh Kỳ có được nàng và cả Cao gia cũng không làm gì được.

Linh Nhi cười chònh nhìn vì chưa từng thấy y cười nhiều một lúc như vậy. Xem ra được chấp thuận cùng nàng khiến Mạnh Kỳ vô cùng vui sướng. Nghĩ vậy chính nàng cũng hạnh phúc theo. Y xoay qua hôn lên trán nàng và nói...

- Cuối cùng điều đó cũng thành sự thật rồi Linh Nhi!

- Điều gì cơ???

Nàng tròn mắt hỏi nhưng y không trả lời chỉ mỉm cười kéo nàng xuống ôm lấy. Nàng bị y làm cho say đắm cũng quên hỏi chuyện y nói là gì. Trong thanh phòng cả hai cười cùng nhau vô cùng hạnh phúc.

...

Mạnh Kỳ ngáp ngừng bước đến chòm trên chân phụ thân nhìn trong khăn một tiểu oa nhi đang say ngủ. Hai mắt nhắm nghiền bết sợi mi dài, má hồng cùng làn da non vẫn còn đỏ ửng nhưng vẻ đáng yêu toát ra đã khiến y ngẩn ngơ.

Phụ thân trông lên đứa trẻ sáu tuổi lần đầu thấy một oa nhi nhỏ như vậy liền cười bảo...

- Đây là tiểu muội của con đó Mạnh nhi! Con là đại huynh rồi phải yêu thương tiểu muội có biết không?
- Con được chơi với tiểu muội hả phụ thân? – Bé con còn nhỏ như thế, y nghe không dám tin mình được chơi cùng.
- Được chứ? Con còn phải thay mẫu thân và phụ thân trông tiểu muội nữa kìa. Con làm được không Mạnh nhi?

Mạnh Kỳ ngần ngừ nhìn tiểu oa nhi đang ngáp nhẹ. Cái miệng còn chúm chím mùi sữa thật cứng vô cùng. Ánh mắt một đại ca trẻ con sáng rõ nói ngay...

- Tiểu muội đáng yêu thế này, con sẽ cưng yêu trông nom cả đời phụ thân cứ yên tâm!

Cao Đường cười xoa nhẹ đầu Mạnh Kỳ. Y không phải một lúc trẻ con suông miệng nói được không làm được. Tuy rằng có khác lời hứa trông tiểu muội cả đời năm xưa thì y vẫn có thể cùng tiểu oa nhi của mình một đời không xa rời.

Đại ca nhất định sẽ yêu thương Linh Nhi trọn kiếp này.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-loan-ngich-luan>